Colecţiile Cotidianul
LITERATURA I 54
LEWIS CARROLL
Alice în Ţara Minunilor şi
Alice în Ţara din Oglinda

EDITURA UNIVERS

Alice în Ţara Minunilor şi *Alice în Ţara din Oglindă*, cele două cărţi prin care Lewis Carroll a inventat lumea nonsensului, apar pentru prima dată în acelaşi volum. Scrise la şase ani distanţă unul de altul, romanele matematicianului îndrăgostit de salturi în fantastic au fost citite cu aceeaşi curiozitate şi de copii şi de adulţi, fiind printre puţinele cărţi care îşi păstrează farmecul indiferent de vârsta cititorilor. Aşa se face că prima ediţie a romanului *Alice în Ţara Minunilor* a fost descoperită cu entuziasm nu numai de miile de copii fascinaţi de cărţile de joc vorbitoare, ci şi de însăşi regina Victoria şi de pretenţiosul Oscar Wilde.

Profesor de matematică la colegiul Christ Church, Oxford, şi destinat unei cariere teologice neîmplinite, Charles Lutwidge Dodgson (1832 – 1898), care a devenit celebru sub pseudonimul Lewis Carroll, a scris prima carte a aventurilor lui Alice pentru o fetiţă de unsprezece ani, Alice Liddell, fiica decanului de la Christ Church. Mai înainte, cochetase cu literatura scriind poeme, care au trecut neobservate. Timp de douăzeci şi patru de ani, Carroll, fotograf împătimit, a făcut nu mai puţin de trei mii de fotografii, majoritatea portrete de fetiţe de vârsta lui Alice.

Istoriile literare spun că excentricul profesor ar fi început povestea peripeţiilor lui Alice în timpul unei plimbări cu barca împreună cu fiica cea mică a lui Liddell, pentru care a inventat poveştile scrise mai apoi în primul roman. Carroll i-a dăruit lui Alice Liddell manuscrisul

primei cărţi, ilustrată de mâna lui şi numită iniţial *Alice's Adventures Under Ground*. Un an mai târziu, în 1865, darul lui Carroll pentru Alice s-a transformat într-o carte fenomen, *Alice în Ţara Minunilor*, ilustrată de John Tenniel şi primită cu un entuziasm fără precedent. De atunci, *Alice în Ţara Minunilor* a fost tradusă în o sută douăzeci şi cinci de limbi.

Alina Purcaru

LEWIS CARROLL
Alice în Ţara Minunilor
Şi
Alice în Ţara din Oglindă
Traducere de ANTOANETA RALIAN
Traducerea versurilor de IOANA IERONIM
Colecţiile Cotidianul. LITERATURA
EDITURA fi UNIVERS Bucureşti 2007
Coperta colecţiei: Octavian Cociş
Coperta: Marius Matieş
Redactor: Diana Crupenschi
Tehnoredactare: Constantin Niţă
LEWIS CARROLL
Alice's Adventures în Wonderland Through the Looking-Glass, and What Alice Found There
P Univers Publishing House, Inc, 2007

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Universe Publishing House, Inc

ISBN 978 – 1 – 60257 – 067 – 2

ALICE ÎN ŢARA MINUNILOR

În aurita după-amiază
Noi lunecăm pe ape cu *mâinile-ncercăm să ţinem*
Vâsla să nu scape şi dirijăm – pretindem noi
Voiajul îndeaproape.
Ah, crudă Tertia! *La ora asta*
La vreme de visare, Tu ceri poveşti fără pereche Dar vocea forţă n-are.

Trei voci deodată, oare?

Năvalnic Prima iese-nfaţă

Şi tună: *„Să-nceapă chiar acum*! *Secunda mult mai blândă zice*

„Întoarcem vorbele oricum!*”* *Dar Tertia le tot întrerupe*

„Hei, iată ce am eu să spun!*”*

Deodată linişte se lasă

Şi noi vom urmări Cum prin minunile din vis

Copila a pornit Vorbind cu păsări şi jivine

De care n-ai mai auzit.

Pe când povestea a ajuns încet către sfârşit şi cel care-o spunea cu drag

Era destul de ostenit „Restulpe mâine”, *zise el „Ha, mâine*

Iată că a şi venit”.

Aşa crescu Ţara Minunilor

Treptat, parte cu parte ciudate întâmplări pe rând

S-au aşezat în carte iar noi plecăm voioşi cu toţii

Spre casă nu-i departe.

Alice! *Ia tu acum povestea în mâna-ţi delicată, Cu amintiri copilăreşti*

Păstreaz-o laolaltă, Cum ţine flori uscate pelerinul

Din ţara-ndepărtată.

Cuprins

I. Jos, în vizuina Iepuraşului 11
II. Lacul de lacrimi 18
III. Cursă politică şi o poveste lungă 25
IV. Iepuraşul trimite un „BiNeţel” 32
V. Sfaturi de la Domnul Omidă 40
VI. Porc cu piper 48
VII. O nebunească invitaţie la ceai 57
VIII. Terenul de crochet al Reginei 66
IX. Povestea Falsei Broaşte Ţestoase 74

X. Cadrilul Homarilor 82
XI. Cine a forat tartele? 90
XII. Alice depune mărturie 97

I

Jos, în vizuina Iepuraşului

Alice, care şedea lângă sora ei pe un tăpşan, se simţea tot mai obosită, pentru că nu avea nimic de făcut; o dată sau de două ori a tras cu ochiul la cartea pe care o citea sora ei, dar era o carte fără poze şi fără dialoguri, „şi ce rost are o carte fără poze şi fără dialoguri?” şi-a spus Alice în sinea ei.

Aşa încât stătea la gânduri (atât cât putea să mai chibzuiască, pentru că era o zi zăpuşitoare, fierbinte, care o făcea să se simtă somnoroasă şi bleaga) dacă plăcerea de a împleti un lanţ de margarete merita oboseala de a se ridica şi a culege florile; când, deodată, un Iepuraş Alb, cu ochi roz, a trecut pe lângă ea.

Nimic deosebit în această apariţie, şi Alice n-a fost prea mirată când l-a auzit pe Iepuraş văicărindu-se: „Vai de mine! Vai de mine! O să ajung prea târziu!” (deşi când şi-a amintit, după ceva timp, de întâmplare, şi-a spus că ar fi trebuit să se mire, dar atunci când păţania a avut loc, i s-a părut absolut firească); însă când Iepuraşul *a scos un ceas din buzunarul vestei* şi l-a consultat, pentru ca apoi să-şi iuţească pasul, Alice s-a ridicat în picioare, deoarece şi-a dat seama că nu văzuse niciodată un iepure cu vestă, ba chiar cu un ceas în buzunarul vestei. Mânată de curiozitate, a pornit să alerge pe câmp după Iepuraş şi l-a ajuns din urmă la tanc pentru a-l vedea strecurându-se într-o vizuină spaţioasă, de sub un gard viu.

O clipă mai târziu, hop şi Alice după el în vizuină, fără să se gândească în ce fel o să mai poată ieşi vreodată de acolo.

Vizuina te ducea, la început, drept înainte, ca un tunel, pentru ca dintr-odată să se afunde abrupt, atât de

abrupt încât Alice n-a avut timp să se oprească înainte de a se pomeni lunecând în jos, în ceva ce părea să fie un puţ foarte adânc.

Fie că puţul era, într-adevăr, foarte adânc, fie că ea aluneca foarte încet, oricum a avut posibilitatea să se uite înjur şi să se întrebe ce o să se întâmple cu ea. Întâi a încercat să privească în jos, să vadă încotro se îndreaptă, dar era prea întuneric ca să poată desluşi ceva; drept care a început să se uite în dreapta şi în stânga şi a observat că pereţii erau acoperiţi cu bufete şi rafturi de cărţi; ici-colo erau hărţi şi tablouri prinse în cârlige. În timp ce aluneca în jos, a întins mâna şi a luat de pe un raft un borcan pe care scria MARMELADĂ DE PORTOCALE, dar, spre marea ei dezamăgire, borcanul era gol; s-a ferit să-l arunce, de teamă să nu cadă în capul cuiva aflat dedesubt şi să-l omoare, aşa încât l-a lăsat pe unul din bufetele pe lângă care trecea. „Mă rog, şi-a spus Alice în sinea ei, după o cădere ca asta, o să mi se pară un fleac dacă mă mai rostogolesc pe scări! Ce vitează or să mă socotească cei de acasă! Ce mai, mi s-ar părea o nimica toată chiar dacă m-aş prăvăli de pe acoperişul casei!” (Ceea ce ar fi putut foarte bine să se întâmple.)

Jos, jos, jos! Oare căderea asta nu mai are un sfârşit? „Mă întreb oare câte leghe am străbătut până acum?” a rostit Alice cu glas tare. „Probabil că o să ajung undeva, în centrul pământului. Stai puţin: asta ar însemna, cred, patru mii de mile adâncime” (pentru că, vedeţi dumneavoastră, Alice a învăţat la şcoală unele dintre lucrurile astea şi, cu toate că nu era cel mai fericit prilej de a-şi dovedi cunoştinţele, întrucât nu se găsea acolo nimeni care s-o audă, totuşi era un exerciţiu folositor) – „da, cred că asta-i distanţa corectă – dar, mă 12

Întreb, care o fi Latitudinea şi Longitudinea până la care am ajuns?” (Alice nu avea habar ce înseamnă latitudine şi longitudine, dar i se păreau nişte cuvinte foarte măreţe.)

După un timp, a început din nou să-şi pună întrebări.

„Oare o să ajung de partea cealaltă a pământului? Ce nostim ar fi să mă trezesc printre oameni care merg cu capul în jos! Acolo sunt *antipoziţii*, cred (de astă dată era bucuroasă că nu o auzea nimeni pentru că nu era deloc convinsă că folosise cuvântul potrivit), dar va trebui să întreb cum se numeşte ţara: «Vă rog, doamnă, asta-i Noua Zeelandă? Sau Australia?»” (Şi, în timp ce vorbea, a încercat să facă o reverenţă – închipu-iţi-vă, o reverenţă în timp ce te prăbuşeşti în gol! Voi credeţi că aţi reuşi?) „Şi ce fetiţă ignorantă o să mă socotească doamna aceea pe care o s-o întreb. Nu, nu se face să pun întrebări; poate că o să văd scris undeva numele ţării”.

Jos, jos, jos! Cum nu avea nimic altceva de făcut, Alice a început iar să vorbească de una singură: „Cred că Dinah o să-mi simtă grozav lipsa astă seară”. (Dinah era pisica ei.) „Sper că or să-şi amintească să-i dea farfurioara cu lapte la ora ceaiului. Dinah, scumpa mea! Ce n-aş da să fii şi tu aici, jos, împreună cu mine! Mă tem că nu prea sunt şoareci prin preajmă, dar ai putea să prinzi un liliac, ştii, liliecii seamănă mult cu şoarecii. Dar pisicile mănâncă oare lilieci?” La acest punct, Alice a simţit că o prinde somnul, dar a continuat să se întrebe, aproape ca în vis: „Pisicile mănâncă lilieci? Pisicile mănâncă lilieci?” şi uneori: „Liliecii mănâncă pisici?”, pentru că, vedeţi dumneavoastră, cum nu putea răspunde la niciuna dintre cele două întrebări, nu avea mare importanţă felul în care le formula. Simţea că moţăie şi tocmai începuse să viseze că se plimba mână în mână cu Dinah şi că o întreba foarte serios: „Dinah, spune-mi sincer, tu ai mâncat vreodată un liliac?”, când, buf! s-a pomenit pe un morman de crengi şi de frunze uscate, şi lunga cădere a luat sfârşit.

Alice nu s-a lovit deloc, şi, într-o clipită, era din nou în picioare; a privit în sus, dar deasupra nu se vedea decât întuneric; în faţa ei se întindea, însă, un alt coridor lung, şi Iepuraşul Alb putea fi văzut gonind de mama focului. Nu era niciun moment de pierdut: aşa încât Alice a pornit după el cu viteza vântului, numai bine cât să-l poată auzi

spunând: „Vai de urechile şi de mustăţile mele, ce târziu s-a făcut!”

Se găsea chiar în spatele lui când Iepuraşul a cotit şi s-a făcut nevăzut; Alice s-a pomenit într-un hol lung şi jos, luminat de un şir de lămpi care atârnau din tavan.

De-a lungul holului erau multe uşi, dar toate încuiate; şi după ce Alice a străbătut întreaga lungime a holului, şi de o parte şi de alta, încercând fiecare uşă, s-a întors în mijlocul încăperii, întristată, întrebându-se cum o să iasă vreodată de acolo.

Deodată, a nimerit peste o măsuţă cu trei picioare, toată din sticlă solidă; pe măsuţă nu se găsea decât o micuţă cheie de aur, şi primul gând al lui Alice a fost că aceasta se potriveşte, probabil, la una dintre uşile din hol; dar, vai! când a încercat-o, fie că broaştele uşilor erau prea mari, fie cheia era prea mică, clar este că nu a putut deschide nimic. Totuşi, după ce a făcut un al doilea tur al încăperii, a dat peste o perdea joasă, pe care nu o observase înainte, şi îndărătul căreia se găsea o uşiţă înaltă de vreo cincisprezece centimetri; Alice a vârât cheiţa de aur în broască şi, spre marea ei bucurie, s-a potrivit.

A deschis uşa şi a constatat că ducea spre un coridor mic, nu mai mare decât o gaură de şoarece; Alice s-a lăsat în genunchi; s-a uitat la capătul coridorului şi, ce să vezi? — cea mai minunată grădină care i s-a înfăţişat vreodată. Ce n-ar fi dat să iasă din holul acela întunecos şi să se plimbe printre răzoarele de flori viu colorate şi printre fântânile răcoroase, dar nu izbutea să-şi treacă nici măcar capul pe uşă, „şi chiar dacă mi-ar încăpea capul, gândea sărmana Alice, n-aş putea să-mi trec umerii. Vai, ce-aş mai dori să mă pot strânge, ca un telescop! Cred că aş reuşi dacă aş şti numai de unde să încep”. Căci, după cum aţi văzut, în ultimele minute se petrecuseră nişte fapte atât de neobişnuite, încât 14

Alice începuse să creadă că extrem de puţine lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că n-avea niciun rost să zacă acolo lângă uşiţă, aşa încât s-a întors la masă, sperând, în sinea ei, că poate o să găsească altă cheie sau măcar o carte cu instrucţiuni cum se pot închide oamenii ca un telescop; dar de data asta a găsit pe masă o sticluţă („care, în mod sigur, nu fusese acolo înainte”, şi-a spus Alice) şi în jurul gâtului sticluţei era legată o etichetă pe care scria „BEA-MĂ”, cu litere mari, de tipar. Putea să scrie până mâine „Bea-mă”, dar mica Alice cea înţeleaptă nu avea de gând să se grăbească. „Nu, şi-a spus ea, întâi şi-ntâi am să mă uit dacă nu cumva scrie pe ea „*otravă*”; pentru că citise ea nişte povestiri despre copii care s-au se arseseră la foc, sau fuseseră mâncaţi de fiare sălbatice, sau li se întâmplaseră mai ştiu eu ce alte lucruri neplăcute, numai pentru că nu *voiseră* să-şi amintească regulile atât de simple pe care le învăţaseră de la prietenii lor mai mari; de pildă că un vătrai încins te poate arde dacă-l ţii prea mult în mână; că dacă te tai adânc la deget cu un cuţit, îţi curge sânge; şi Alice nu uitase nicio clipă că dacă bei prea mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă”, în mod sigur o să-ţi facă rău la stomac.

În orice caz, pe sticluţa asta nu scria „otravă”, aşa încât Alice s-a încumetat să o soarbă, ba chiar a găsit-o foarte gustoasă (avea o aromă amestecată de tarte cu vişine, cremă de lapte, ananas, curcan fript, caramele şi pâine prăjită, caldă, cu unt), şi în scurt timp a băut-o toată.

*

„Ce ciudat!” a exclamat Alice. Simt că mă strâng în mine ca un telescop!”

Şi, într-adevăr, aşa era: ajunsese la o înălţime de vreo treizeci de centimetri şi faţa i se luminase de bucurie la gândul că acum avea dimensiunea potrivită pentru a intra pe uşiţă şi a pătrunde în grădina minunată. Dar, în primul rând, a aşteptat câteva minute, ca să constate dacă se împuţinează în continuare: era puţin îngrijorată „pentru că s-ar putea ca, până la urmă, să dispar cu totul, ca o lumânare, şi-a spus Alice. Mă întreb cum aş mai arăta în

asemenea caz?” Şi a încercat să-şi închipuie cum arată flacăra unei lumânări după ce lumânarea se stinge, pentru că nu-şi amintea să fi văzut vreodată aşa ceva.

După un timp, dându-şi seama că nu se mai întâmplă nimic, a hotărât să se ducă imediat în grădină; dar, vai de biata Alice! când a ajuns la uşiţă, şi-a amintit că uitase cheiţa de aur, şi când s-a întors la masă s-o ia, a descoperit că nu putea ajunge până la ea; o vedea clar prin sticlă, şi s-a străduit din răsputeri să se caţere pe un picior al mesei, dar era prea alunecos, şi când a ostenit să mai încerce, sărăcuţa de ea s-a aşezat pe jos şi a început să plângă.

„Haide, haide, n-are niciun rost să plângi atât de amarnic”, şi-a spus Alice ei însăşi, cu destulă severitate. „Te sfătuiesc să încetezi pe dată!” în general, ea îşi dădea sfaturi foarte bune (deşi foarte rar le şi urma) şi, uneori, se certa cu atâta asprime, încât îi dădeau lacrimile; ba chiar ţinea minte că, o dată, îşi arsese şi o palmă zdravănă pentru că trişase la un joc de crochet pe care-l jucase cu ea însăşi, deoarece copila asta ciudată ţinea mult la ideea că ar fi două persoane. „Dar acum n-are niciun rost să mă prefac că aş fi două persoane, îşi spunea sărmana Alice… Ce mai, a rămas atât de puţin din mine, încât n-aş putea pretinde că sunt măcar o si*ngură per*soană respectabilă!”

În scurt timp, însă, i-au căzut ochii pe o cutiuţă de sticlă aflată sub masă; a deschis-o şi a găsit în ea o prăjiturică pe care erau scrise frumos, cu curmale, cuvintele, JVIĂNANCĂ-MÎ!” „Ei bine, am să te mănânc, a rostit Alice, şi dacă o să mă ajuţi să cresc la loc, o să ajung la cheie; şi dacă o să mă micşorez şi mai mult, o să mă strecor pe sub uşă; aşadar, şi într-un fel şi în altul o să intru în grădină şi nici că-mi pasă în ce fel”.

A mâncat o bucăţică din prăjitură şi tot timpul se întreba îngrijorată: „Oare cum o să fie? Cum o să fie?” şi îşi ţinea mâna pe creştetul capului ca să simtă dacă creşte sau scade; dar, 16

spre surpriza ei, a rămas la fel; de fapt, în general aşa se întâmplă când mănânci o prăjitură; dar Alice se

obişnuise în asemenea măsură cu lucruri ieşite din comun, încât i se părea plicticos şi prostesc ca viaţa să se desfăşoare tot pe căile ei comune.

Drept care nu s-a lăsat, şi a înfulecat întreaga prăjitură.

II Lacul de lacrimi

„Ciudos, din ce în ce mai ciudos”, a strigat Alice. (Era atât de uimită, încât, pentru un moment, aproape că a uitat să pronunţe corect cuvintele limbii.) „Acum mă lungesc de parc-aş fi cel mai mare telescop din lume. Adio, picioarele metel” (*deoarece*, *când s-a uitat* în jos, *ia picioare*, *acestea* erau atât de îndepărtate, de nici nu le mai putea vedea). „Vai, bietele mele picioruşe, mă întreb cine o să vă tragă acum ciorapii şi cine o să vă încalţe pantofii, dragile mele? Cu siguranţă, *eu* n-am să mai fiu în stare. O să mă găsesc la prea mare depărtare de voi ca să vă mai pot ajuta; trebuie să vă descurcaţi singure, cât mai bine cu putinţă – (Jar e necesar să fiu bună cu ele, şi-a spus Alice, altfel n-or să meargă unde vreau eu să mă duc! Să vedem, o să le dăruiesc de Crăciun o pereche de ghete noi”.

Şi aşa, Alice a continuat să-şi facă planuri cum să se poarte cu picioarele ei. „O să fie nevoie de cineva care să le ducă darurile, şi-a spus; şi ce caraghios o să fie’s§ trimit cadouri propriilor mele picioare! Ce curios o să şutie adresa:

Onorabilului Picior Drept al lui Alice

Covoraşul din faţa Căminului lângă Vătrai (cu complimente de la Alice).

Vai, dragă, ce aiureli vorbesc!” 18

Chiar în momentul acela, capul ei a atins tavanul holului. De fapt, acum era înaltă de trei metri şi, pe dată, a înşfăcat cheiţa de aur şi s-a îndreptat în grabă spre uşa grădinii. Sărmana Alice! Singurul lucru pe care-l putea face era să se culce pe o parte şi să se uite în grădină cu un singur ochi; ca să pătrundă în ea era imposibil, mai mult ca oricând; aşadar, s-a aşezat pe jos şi a început iar să

plângă.

„Ar trebui să-ţi fie ruşine, s-a mustrat Alice, o fată mare ca tine (şi într-adevăr era foarte mare) să plângă în halul ăsta! Opreşte-te din plâns în clipa asta, ascultă ce-ţi spun!” Totuşi, a continuat să plângă mai departe, şi a vărsat zeci de litri de lacrimi, până când s-a format în jurul ei un lac mare, adânc de vreo zece centimetri şi lat cât jumătate din hol.

După o bucată de timp, a auzit un lipăit de picioare, la oarecare distanţă, aşa încât şi-a şters repede ochii, ca să vadă ce se mai întâmplă. Se întorcea Iepuraşul Alb, foarte elegant îmbrăcat, cu o pereche de mănuşi albe, din antilopă, într-o mână, şi un evantai în cealaltă: se apropia cu paşi iuţi, murmurând: „Ah, Ducesa! Ducesa! Ar fi îngrozitor să o fac să aştepte!” Alice se simţea atât de disperată, încât era gata să ceară ajutor oricui: aşadar, când Iepuraşul s-a apropiat de ea, i s-a adresat cu o voce timidă, înceată:

— Vă rog, domnule, dacă nu vă supăraţi…

Iepuraşul a tresărit violent, a scăpat din mână mănuşile de antilopă albă şi evantaiul şi şi-a luat tălpăşiţa cât de repede l-au ţinut picioarele.

Alice a ridicat evantaiul şi mănuşile şi, cum în hol era foarte cald, şi-a făcut vânt tot timpul cât a vorbit: „Vai, vai! Ce ciudat e totul azi! Şi nu mai departe de ieri totul era perfect obişnuit. Mă întreb dacă nu cumva am fost schimbată peste noapte? Ia să vedem, când m-am sculat azi dimineaţă eram la fel ca de obicei? Parcă îmi aduc aminte că m-am simţit puţin altfel. Dar dacă nu mai sunt aceeaşi, următoarea întrebare ar fi: „Atunci cine sunt? Ah, *asta-i* marea ghicitoare”. Şi a început să se gândească la toate fetiţele pe care le cunoştea, cele de vârsta ei, ca să-şi dea seama dacă nu cumva fusese schimbată cu una dintre ele.

„Sunt sigură că nu sunt Ada, şi-a spus Alice, pentru că părul ei îi cade pe umeri în bucle lungi, pe când al meu nu-i deloc buclat; şi sunt sigură că nu sunt nici Mabel,

pentru că eu cunosc o mulţime de lucruri, pe când ea, vai sărăcuţa! cunoaşte atât de puţine, şi apoi *ea* e ea şi *eu* sunt eu – şi… vai, dragă, ce încurcat e totul! O să încerc să văd dacă mai ştiu toate lucrurile pe care le ştiam. Ia să vedem: patru ori cinci fac doisprezece, şi patru ori şase fac treisprezece, şi patru ori şapte fac… vai de mine, în felul ăsta n-am să ajung niciodată la douăzeci! Oricum, tabla înmulţirii n-are mare importanţă; ia să vedem la geografie… Londra este capitala Parisului, şi Parisul e capitala Romei, şi Roma… nu, totul e greşit, sunt convinsă. Se vede că într-adevăr am fost schimbată cu Mabel. Ia să încerc dacă mai ştiu Cum izbuteşte mi*cul*…". *Şi-a încrucişa*t mâinile în poală, de parcă repeta o lecţie, şi a început să recite poezioara, dar glasul ei suna răguşit şi bizar, şi cuvintele parcă nu-i veneau pe buze aşa ca altă dată:

Te întrebi micul crocodil
Luceşte solz cu sol, pe coadă?
Se scaldă-n apele din Nil De parc-ar fi în cadă
Voios rânjeşte îmbietor
Şi ghearele-şi întinde Spre a primi un peştişor
Şi iute a-l cuprinde.

„Sunt sigură că nu sunt cuvintele potrivite, a oftat biata Alice, şi ochii i s-au umplut iar de lacrimi. Se vede că, totuşi, am fost schimbată cu Mabel şi, deci, va trebui să trăiesc în căsuţa aia sărăcăcioasă, şi să nu mai am aproape nicio jucărie şi, vai de mine! Să am atâtea lecţii de învăţat! Nu! 20

Am luat o hotărâre: dacă sunt Mabel, rămân aici. În zadar or să-şi vâre capetele şi or să mă cheme: «Vino din nou sus, scumpo!» O să-mi înalţ privirea şi o să le spun: „Cine sunt eu? Spuneţi-mi întâi lucrul ăsta şi, dacă-mi convine să fiu persoana aceea, mă întorc sus; dacă nu, rămân aici până devin altcineva – dar, vai, vai! a continuat Alice cu un nou hohot de plâns, ce n-aş da să-şi vâre într-adevăr capetele şi să mă cheme! Am obosit de atâta singurătate!"

Când a rostit aceste cuvinte, şi-a aplecat privirile spre mâini şi a constatat cu mirare că, în timp ce vorbea, îşi trăsese pe o mână una din mănuşile albe, de antilopă, ale Iepuraşului. „Cum de-am reuşit?” s-a întrebat. „Probabil că iar m-am micşorat”. S-a ridicat şi s-a dus la masă ca să se măsoare în comparaţie cu aceasta şi, aşa cum şi-a închipuit, a constatat că acum nu avea mai mult de şaptezeci de centimetri înălţime şi că se micşora văzând cu ochii; în scurt timp şi-a dat seama că pricina acestei scăderi în înălţime era evantaiul pe care-l ţinea în mână, aşa încât l-a aruncat pe dată, la timp pentru a se salva de dispariţia totală.

Am scăpat ca prin urechile acului!” şi-a spus Alice, speriată de brusca transformare, dar bucuroasă că încă exista. „Şi acum, la grădină!” A alergat în viteză la uşiţă; dar, vai! uşiţa era din nou încuiată, şi cheia mică de aur se găsea, ca şi înainte, pe masa de sticlă, „şi lucrurile stau mai rău ca oricând, a gândit biata copilă, pentru că niciodată până acum n-am fost atât de mică. E o situaţie foarte grea, o spun sus şi tare!”

În timp ce rostea aceste cuvinte, piciorul i-a alunecat şi, într-o clipită, pleosc! s-a pomenit cufundată până la bărbie în apă sărată. Primul ei gând a fost că a căzut în mare, „şi, în cazul ăsta, pot să mă întorc cu trenul”, s-a asigurat singură.

(Alice fusese la mare o singură dată în viaţa ei, şi ajunsese la concluzia că, oriunde te-ai duce pe coasta Angliei, găseşti pe mare o serie de bărci şi de saltele pentru scăldat, şi o serie de copii care sapă cu lopăţele în nisip, şi o serie de pensiuni, şi, în spatele tuturor acestora, o gară.) Dar curând şi-a dat seama că a căzut în lacul de lacrimi pe care le văr-şase ea când avusese trei metri înălţime.

„Ce bine ar fi fost dacă n-aş fi plâns atâta!” şi-a spus Alice, în timp ce înota, încercând să iasă din lac. „Acum o să fiu pedepsită, probabil, să mă înec în propriile mele lacrimi. Ăsta ar fi, fără îndoială, un lucru foarte ciudat.

Oricum, totul e astăzi foarte ciudat”.

Dar chiar în acel moment a auzit ceva ce plescăia în lac, la mică depărtare, şi a înotat până acolo, să vadă despre ce-i vorba; la început, a gândit că trebuie să fie o morsă sau un hipopotam, dar pe urmă şi-a adus aminte cât de mică era ea acum, şi, în scurt timp, a văzut că era doar un şoarece, care alunecase în lac, ca şi ea.

„Oare mi-ar folosi la ceva să mă adresez şoarecelui ăstuia? s-a întrebat Alice. Totul e atât de aiurit aicea, încât mă aştept să vorbească; în orice caz, nu strică să încerc”. Şi i s-a adresat:

— O, Şoarece, ştii cumva cum se poate ieşi din acest lac?

Am obosit tot înotând, o, Şoarece! (Alice îşi spunea că asta trebuie să fie formula cu care te adresezi unui şoarece; până atunci, nu avusese niciun prilej să o facă, dar şi-a amintit de ceva ce văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un şoarece, al unui şoarece, unui şoarece, pe un şoarece. O, şoarece!”) Şoarecele s-a uitat la ea scrutător şi s-ar fi spus că i-a făcut un semn cu ochiul, dar n-a scos niciun cuvânt.

„S-ar putea să nu cunoască limba engleză, şi-a spus Alice. S-ar putea să fie un şoarece francez care a venit aici cu William Cuceritorul. (Deoarece, cu toate cunoştinţele ei de istorie, Alice nu avea o noţiune prea clară asupra timpului când s-au petrecut felurite evenimente.) Aşadar, a luat-o pe franţuzeşte:

— *Oii est ma chatte*? (Asta era prima frază din manualul ei de limba franceză.)

Şoarecele a făcut un salt brusc afară din apă, şi părea să dârdâie de frică. 22

— Ah, scuză-mă, a strigat Alice, speriată că a jignit sentimentele sărmanului animal. Am uitat că nu-ţi plac pisicile.

— Nu-mi plac pisicile! a strigat Şoarecele cu un glas strident, pătimaş. Dumitale ţi-ar plăcea pisicile dacă ai fi în locul meu?

— Mă rog, poate că nu, a răspuns Alice pe un ton împăciuitor; dar nu te înfuria pe chestia asta. Şi totuşi mi-ar fi plăcut să o cunoşti pe pisica noastră, Dinah. Cred că dacă ai vedea-o, ai prinde drag de pisici. E atât de dulce şi de cuminte, a continuat Alice, vorbind mai mult pentru ea însăşi, în timp ce înota lenevos în lac; şi toarce atât de drăgălaş când stă lângă sobă, lingându-şi lăbuţele şi spălându-şi boticul – e o plăcere să ai grijă de ea – şi e atât de pricepută la prinsul şoarecilorah, scuză-mă! a strigat din nou Alice, pentru că, de astă dată, Şoarecele se zbârlise de tot, şi ea şi-a dat seama că era extrem de jignit. Îţi promit că nu o să mai vorbim despre ea, dacă nu-ţi face plăcere.

— Să „vorbim”! a strigat Şoarecele tremurând din creştet până-n coadă. De parcă eu aş vorbi despre asemenea subiect. Familia mea a detestat întotdeauna pisicile: nişte creaturi respingătoare, josnice, vulgare! Te rog, nu le mai pomeni numele!

— N-o să-l mai pomenesc! a răspuns Alice, grăbită să schimbe subiectul. Dar câinii… îţi plac?

Şoarecele nu a răspuns, aşa încât Alice a continuat cu înfrigurare;

— E un căţel atât de drăguţ lângă casa noastră. Aş fi bucuroasă să-l cunoşti! Un terrier cu ochi luminoşi, ştii, şi cu păr cafeniu, creţ. Şi când îi arunci ceva, ţi-l aduce imediat înapoi, şi face sluj, stă în două picioare şi cere de mâncare, şi mai face fel de fel de giumbuşlucuri – nu mai ţin minte nici jumătate din ele –, e câinele unui fermier, ştii, care spune că-i foarte folositor, că valorează o sută de lire!

Pentru că omoară şobolanii şi… vai mie! a strigat Alice pe un ton îndurerat. Mă tem că iar l-am ofensat!

Pentru că Şoarecele se îndepărta de ea, înotând cât de repede putea, stârnind valuri în apa lacului. Drept care, Alice l-a chemat cu blândeţe:

— Şoarece drag! Vino înapoi şi nu o să mai discutăm nici despre pisici şi nici despre câini, dacă nu-ţi sunt pe

plac.

Când i-a auzit spusele, Şoarecele s-a întors şi a înotat, încet, înapoi spre ea; era palid la faţă („de enervare”, şi-a spus Alice) şi a rostit cu un glas jos, tremurător:

— Hai să ieşim la mal, şi acolo am să-ţi istorisesc povestea vieţii mele; atunci ai să înţelegi de ce urăsc pisicile şi câinii.

Era timpul să plece de acolo pentru că lacul începuse să se aglomereze cu păsări şi animale care căzuseră în el: o raţă şi o pasăre Dodo, un papagal Lory şi un pui de vultur, şi multe alte creaturi ciudate. Alice a pornit în frunte, şi întregul alai a înotat spre ţărm.

III

O cursă politică şi o poveste lungă

Alcătuia într-adevăr un grup bizar adunătura aceea de pe mal – păsările cu pene noroioase, animalele cu blana udă leoarcă, cu toţii muraţi, supăraţi, stingheriţi.

Fireşte, prima întrebare care se punea era cum să se usuce: au ţinut o consfătuire asupra acestui subiect şi, după câteva minute, lui Alice i s-a părut foarte natural să discute cu ei în termeni familiari, de parcă i-ar fi cunoscut de când lumea. A avut o lungă discuţie contradictorie cu papagalul Lory, care până la urmă s-a îmbufnat şi repeta întruna o singură frază: „Sunt mai bătrân decât tine, deci cunosc lucrurile mai bine”. Alice nu putea fi de acord cu acest lucru atâta timp cât nu ştia ce vârstă are papagalul, dar cum Lory refuza categoric să spună câţi ani are, nu mai era nimic de adăugat.

În cele din urmă, Şoarecele, care părea să se bucure de oarecare autoritate în rândul lor, le-a vorbit:

— Staţi jos cu toţii şi ascultaţi-mă! în curând o să vă usuc pe toţi.

Toată lumea s-a aşezat în cerc, cu Şoarecele în centru. Alice îl privea fix, cu îngrijorare, pentru că era sigură că o să răcească rău de tot dacă nu-şi usucă repede

hainele.

— Hm! a început Şoarecele cu un aer important. Sunteţi pregătiţi? Vă voi povesti lucrul cel mai uscător pe care-l cunosc. Tăcere, vă rog! William Cuceritorul, a cărui cauză era sprijinită de Papă, a fost în scurt timp acceptat de englezi, care-şi doreau conducători, şi care, în ultima vreme, se de-prinseseră cu uzurpări de tron şi cuceriri. Edwin şi Morcar, conţii de Mercia şi Northumberland…

— Uf! a exclamat papagalul Lory, străbătut de un fior.

— Poftim? l-a întrebat Şoarecele încruntându-se, dar adăugând foarte politicos: Aţi spus ceva?

— Nu, eu n-am spus nimic, s-a grăbit Lory să răspundă.

— Am avut impresia că aţi vorbit, a spus Şoarecele. Deci, merg înainte: Edwin şi Morcar, conţii de Mercia şi Northumberland, s-au declarat de partea lui, până şi Stigând, patriotul Arhiepiscop de Canterbury, a găsit de cuviinţă…

— *Ce* a găsit? a întrebat raţa.

— A găsit, a repezit-o Şoarecele enervat, fără îndoială, cunoşti acest cuvânt.

— Ştiu foarte bine ce înseamnă când găsesc *eu* ceva, a replicat raţa; în general, găsesc o broscuţă sau o râmă. Întrebarea este, însă, ce a găsit Arhiepiscopul?

Şoarecele nu a ţinut seama de întrebare şi a continuat grăbit:

—… a găsit de cuviinţă să se ducă împreună cu Edgar Atheling la William şi să-i ofere coroana. La început, atitudinea lui William a fost moderată. Dar insolenţa normanzilor lui… Cum te simţi, draga mea? s-a adresat Şoarecele, întorcându-se spre Alice.

— Mai udă ca oricând, a răspuns ea pe un ton melancolic; se pare că povestirea asta nu mă usucă deloc.

— În cazul ăsta, a intervenit pasărea Dodo cu un glas solemn, ridicându-se în picioare, cer ca întrunirea noastră să fie contramandată, şi să adoptăm de urgenţă unele

remedii mai energice…

— Vorbeşte pe englezeşte! i-a cerut puiul de vultur. Eu nu înţeleg nici jumătate din cuvintele astea lungi şi, mai mult, cred că nici tu nu le înţelegi.

Şi vulturaşul şi-a înclinat capul ca să ascundă un zâmbet; câteva dintre celelalte păsări au chicotit audibil. 26

— Ceea ce doresc eu să spun, a continuat Dodo pe un ton ofensat, este că cea mai bună metodă de a ne usca ar fi o cursă politică.

— Ce înseamnă o cursă politică? a întrebat Alice.

Nu pentru că ar fi ţinut atât de mult să ştie, dar Dodo făcuse o pauză, de parcă ar fi aşteptat ca *cineva* să vorbească, şi nimeni nu părea să aibă chef de vorbă.

— Cum să spun, a reluat pasărea Dodo, cea mai bună metodă de a explica este să o punem în aplicare.

(Şi dacă s-ar întâmpla să doriţi şi dumneavoastră să încercaţi pe o zi de iarnă metoda, o să vă spun cum a reuşit Dodo să o pună în aplicare.)

Întâi a organizat o cursă de alergare, într-un soi de cerc („Forma geometrică nu contează” a afirmat ea), după care toţi participanţii au fost plasaţi în diverse locuri pe pistă. Nu a existat un „Unu, doi, trei şi start!”, ci au început să alerge care încotro, fiecare când a vrut, şi au încetat tot fiecare când a vrut, aşa încât n-a fost prea uşor să-ţi dai seama când s-a încheiat cursa. Oricum, după ce au alergat vreo jumătate de oră, şi s-au uscat bine, pasărea Dodo a strigat deodată:

— Cursa a luat sfârşit!

Şi cu toţii s-au îngrămădit în jurul ei, gâfâind şi întrebând:

— Dar cine a câştigat?

Era o întrebare la care Dodo nu putea răspunde fără o îndelungă chibzuinţă, şi a zăcut multă vreme cu un deget la tâmplă (poziţia în care-l vedeţi de obicei pe Shakespeare în pozele cu el), în timp ce toţi ceilalţi au aşteptat în

tăcere. În cele din urmă, Dodo s-a pronunţat:

— *Toţi* au câştigat şi *toţi* trebuie premiaţi.

— Dar cine o să împartă premiile? au întrebat cu toţii în cor.

— Cum aşa, *ea*, desigur, a răspuns Dodo, arătând cu degetul spre Alice.

Întregul grup s-a strâns imediat în jurul lui Alice, strigând într-un vălmăşag de glasuri:

— Premii! Vrem premii!

Alice habar nu avea ce trebuie să facă, şi, la disperare, şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos o cutie cu fructe confiate (din fericire, apa sărată nu le atinsese), pe care le-a împărţit drept premii. Au ajuns exact, câte una pentru fiecare.

— Dar şi ea trebuie să primească un premiu, a intervenit Şoarecele.

— Desigur, a răspuns Dodo cu gravitate. Ce mai ai în buzunar? a întrebat, întorcându-se spre Alice.

— Doar un degetar, a răspuns ea cu amărăciune.

— Dă-mi-l! i-a cerut Dodo.

După care s-au adunat iarăşi cu toţii în jurul lui Alice, în timp ce Dodo i-a înmânat solemn degetarul, rostind:

— Te rugăm să accepţi drept premiu acest elegant degetar.

La încheierea scurtei cuvântări, cu toţii au ovaţionat. Alice găsea absurdă întreaga ceremonie, dar toţi ceilalţi aveau figuri atât de grave, încât nu îndrăznea să râdă; şi, cum nu găsea nimic de spus, pur şi simplu a făcut o plecăciune şi a luat degetarul cu o figură extrem de solemnă.

Următoarea mişcare a constat în consumarea fructelor confiate, ceea ce a pricinuit oarecare zarvă şi confuzie, pentru că păsările mari se plângeau că nici nu simt gustul fructului lor, pe când cele mici se înecau cu fructele şi trebuia să le loveşti cu palma în ceafă. În cele din urmă, totul s-a terminat, şi din nou s-au aşezat cu toţii

în cerc şi l-au rugat pe Şoarece să-şi continue povestea.

— Mi-ai promis să-mi spui povestea vieţii dumitale, i-a amintit Alice, şi să-mi explici de ce urăşti C şi P., a adăugat în şoaptă, temându-se să nu-l ofenseze din nou.

— Povestea mea e lungă şi tristă, ca o corvoadă, a oftat Şoarecele.

— E lungă ca o coadă, a răspuns Alice, privind cu uimire la coada Şoarecelui, dar de ce spui că e tristă?

Şi continua să se mire în timp ce Şoarecele povestea, aşa încât ideea ei despre poveste arăta cam aşa: 28

O mâţă furioasă a prins un şoarece în casă. I-a spus: Te dau în judecată, Soluţia e acceptată. Mă plictisesc, azi dimineaţă deci să ne judecăm pe faţă. Dar şoarecele nesupus mâţei aşa i-a spus: fără judecător un proces E un eres şi fără juriu nu-i legal. Judecător voi fi eu personal şi, dacă vrei să ştii, Juriul tot eu voi fi. Vicleana mâţă i-a răspuns: Eu te voi judeca, la moarte te voi condamna.

— Nu eşti atentă! i s-a adresat Şoarecele, cu severitate, lui Alice. La ce-(i stă gândul?

— Te rog să mă scuzi, a răspuns Alice, umilă. Coada ţi-a ajuns la cea de a cincea buclă, nu-i aşa?

— Fals! a strigat Şoarecele cu asprime şi mânie. Mi se pune un nod în gât.

— Un nod! a sărit Alice, care era întotdeauna gata să-i ajute pe ceilalţi. O, lasă-mă pe mine să ţi-l dezleg!

— Nici prin cap nu-mi trece, a declarat Şoarecele; apoi s-a ridicat în picioare şi a dat să se îndepărteze. Mă insulţi cu toate nonsensurile pe care le debitezi.

— Fără voia mea, s-a apărat biata Alice. Dar ştii, te ofensezi prea uşor.

Şoarecele a răspuns printr-un mormăit.

— Te rog întoarce-te şi termină-ţi povestea, a strigat Alice după el.

Ceilalţi i s-au alăturat:

— Da, te rugăm!

Dar Şoarecele s-a mulţumit să clatine nervos din cap,

şi şi-a iuţit pasul.

— Ce păcat că nu vrea să rămână! a oftat papagalul Lory, de îndată ce şoarecele s-a făcut nevăzut.

Şi un crab bătrân, de sex feminin, a profitat de ocazie ca să-i predice fiicei sale:

— Vezi, draga mea, să-ţi fie de învăţătură, niciodată să nu-ţi pierzi stăpânirea de sine.

— Ia mai taci, mamă! a răspuns tânăra crab, cam impertinentă. Tu poţi să scoţi din balamale şi o stridie!

— Ah, aş fi vrut să fie Dinah aici, ce-aş mai fi vrut! a exclamat Alice cu glas tare, fără să se adreseze cuiva anume. Ea l-ar fi adus înapoi în doi timpi şi trei mişcări.

— Şi cine-i Dinah, dacă nu sunt indiscretă? a întrebat Lory.

Alice i-a răspuns în grabă, pentru că era întotdeauna gata să vorbească despre animalul ei de companie: 30

— Dinah e pisica noastră. Şi e fantastică la prins şoareci.

Nici nu-ţi poţi închipui. O, şi dac-ai vedea-o cum vânează păsări! Ce mai, e în stare să înghită o pasăre numai cât se uită la ea!

Aceste cuvinte au stârnit mare tulburare în mijlocul grupului. Unele dintre păsări şi-au luat zborul pe loc; o coţofană vârstnică s-a înfofolit cu mare grijă în aripi, spunând:

— Realmente trebuie să mă duc acasă; aerul de seară nu-mi prieşte la gât.

Şi un canar a strigat, cu un glas trilat, copiilor săi:

— Veniţi, dragii mei! E vremea să vă duceţi la culcare.

Toate păsările s-au îndepărtat, sub felurite pretexte şi, în scurt timp, Alice a fost lăsată singură.

„Îmi pare rău că am vorbit despre Dinah, şi-a spus, cu tristeţe, în sinea ei. S-ar părea că nimeni dintre cei de aici nu o agreează, şi eu sunt sigură că e cea mai bună pisică din lume. Ah, scumpa mea Dinah! Mă întreb dacă

am să te mai revăd vreodată”.

Şi în acest moment sărmana Alice a început să plângă din nou, pentru că se simţea foarte singură şi deprimată. Dar în scurt timp a auzit din nou lipăit de paşi la depărtare, şi şi-a înălţat privirile plină de speranţă, gândind că Şoarecele s-o fi răzgândit şi se întorcea să-şi termine povestea.

IV Iepuraşul trimite un „Billeţei”.

Era Iepuraşul Alb, care se întorcea iar, cu paşi mărunţi, privind cu îngrijorare de jur-împrejur, de parcă pierduse ceva; şi l-a auzit murmurând de unul singur: „Ducesa! Ducesa! Ah, lăbuţele mele! Ah, blana şi mustăţile mele! O să mă execute! La fel de sigur cum dihorii sunt dihori! Unde oare am putut să le pierd?”

Alice a ghicit imediat că era vorba de evantai şi de mănuşile albe de antilopă şi, plină de bunăvoinţă, a început să le caute, dar nu erau nicăieri de găsit – totul părea să se fi schimbat de când înotase în lac, iar holul cel mare, cu masa de sticlă şi uşiţa spre grădină, dispăruseră cu totul.

În scurt timp, Iepuraşul a observat-o pe Alice care căuta de zor, şi i-a strigat pe un ton supărat:

— Mary Ann, *ce* cauţi *tu* aici? Fugi repede acasă şi adu-mi o pereche de mănuşi şi un evantai. Dă fuga, iute!

Alice era atât de speriată, încât a dat fuga imediat în direcţia indicată de Iepuraş, fără să mai încerce să clarifice confuzia pe care o făcea.

„Mă confundă cu camerista lui, şi-a spus în timp ce alerga. Ce surprins o să fie când o să descopere cine sunt! Dar las’ să-i aduc mănuşile şi evantaiul – bineînţeles, dacă o să le găsesc”.

În timp ce gândea astfel, s-a pomenit în faţa unei căsuţe îngrijite, pe uşa căreia era o placă de alamă gravată cu 32

numele „W. IEPURE”. A intrat fără să bată la uşă şi a urcat scara în grabă, de teamă să nu dea nas în nas cu adevărata Mary Ann şi să fie alungată din casă înainte de a

fi găsit evantaiul şi mănuşile.

„Ce bizar, îşi spunea Alice în sinea ei, să faci comisioane pentru un iepure! Presupun că, în viitor, şi Dinah o să înceapă să-mi dea dispoziţii. Şi a început să-şi imagineze cum ar putea să se întâmple: «Domnişoară Alice, vino imediat aici şi pregăteşte-te să-ţi faci plimbarea!» «Vin imediat, doică! Dar mai întâi trebuie să supraveghez gaura asta de şoarece, până se întoarce Dinah, ca nu cumva să iasă şoricelul afară». Numai că, dacă Dinah ar începe să ne dea ordine, nu cred că ar mai fi ţinută în casă”, şi-a spus Alice în continuare.

Reuşise să intre într-o cămăruţă curată şi îngrijită, cu o masă în faţa ferestrei, şi pe masă (aşa cum sperase şi ea) se găseau un evantai şi vreo două, trei perechi de mănuşi minuscule din antilopă albă. A luat evantaiul şi o pereche de mănuşi şi se pregătea să iasă din cameră, când i-au căzut ochii pe o sticluţă de lângă oglindă. De astă dată, sticluţa nu purta eticheta „BEA-MĂ!”, totuşi Alice i-a scos dopul şi a dus-o la buze. „Ştiu că urmează să se întâmple ceva interesant, şi-a spus ea, aşa se întâmplă de câte ori mănânc sau beau ceva; prin urmare, o să încerc să văd ce efect are asupra mea sticla asta. Sper să mă facă să cresc din nou, pentru că m-am săturat să fiu atât de mititică”. Şi, într-adevăr, mult mai curând decât s-ar fi aşteptat ea, înainte de a fi băut jumătate din sticlă, s-a pomenit că atinge tavanul cu capul, ba chiar a fost nevoită să se încovoaie, ca nu cumva să-şi frângă gâtul. A lăsat imediat sticla din mână, spunându-şi în sinea ei: „Ajunge – sper să nu cresc mai mult – dar aşa cum sunt acum nu mai pot ieşi pe uşă, n-ar fi trebuit să beau atât de mult”.

Vai! Era prea târziu pentru regrete. Continua să crească şi să crească, şi curând s-a văzut silită să stea în genunchi pe podea: un minut mai târziu nu mai avea loc nici în genunchi, şi a încercat să se culce pe jos, cu un cot rezemat de uşă şi cu celălalt braţ sub cap. Dar continua să crească întruna, şi, până la urmă, şi-a scos un braţ pe fereastră şi şi-a vârât un picior pe coşul casei. Şi-a spus:

„Acum nu mai pot face nimic altceva, orice ar fi să fie! Ce se va întâmpla cu mine?”

Din fericire pentru Alice, sticluţa magică îşi făcuse întregul efect, aşa încât încetase să mai crească; dar stătea într-o poziţie foarte incomodă, şi, cum nu părea să existe vreo şansă să iasă vreodată din camera aceea, nu-i de mirare că se simţea foarte nefericită.

„Era mult mai plăcut la mine acasă, gândea sărmana Alice, unde nu mi se întâmpla niciodată ba să cresc, ba să descresc, şi unde nu primeam porunci de la şoareci şi de la iepuri. Aş dori să nu mă fi băgat în vizuina aceea… şi totuşi… şi totuşi… e o viaţă foarte curioasă asta de aici. Mă întreb ce s-o fi întâmplat. Pe când obişnuiam să citesc basme, îmi închipuiam că asemenea lucruri nu se întâmplă niciodată în realitate, şi iată că acum mă aflu în mijlocul unor astfel de întâmplări. Ar trebui să se scrie o carte despre mine, fără îndoială că ar trebui. Când o să cresc mare, o să scriu eu una – dar acum sunt mare – a adăugat pe un ton îndurerat, cel puţin aici nu mai *e loc* să cresc”.

„Dar în cazul ăsta, a continuat Alice să mediteze, înseamnă că nu o să mai cresc nici în vârstă? într-un fel, ar fi un noroc – să nu ajung niciodată o femeie bătrână –, pe de altă parte ar însemna să trebuie întruna să învăţ lecţii! Ah, nu mi-ar plăcea *aşa ceva*\”.

„Vai, că proastă mai eşti Alice! şi-a răspuns singură. Cum ai putea să înveţi *aiev*. În camera asta nu încapi nici măcar *tu*, darmite nişte manuale şcolare!”

Şi uite aşa şi-a petrecut timpul, susţinând pe rând părerea ba a unei părţi, ba a celeilalte, şi ducând un adevărat dialog cu ea însăşi până când, după câteva minute, a auzit o voce venind de afară, şi s-a oprit să asculte.

— Mary Ann! Mary Ann! striga vocea. Adu-mi imediat mănuşile! 34

După care s-a auzit un uşor zgomot de paşi pe scări. Alice şi-a dat seama că era Iepuraşul care venise s-o caute, şi a început să tremure până s-a cutremurat întreaga casă,

uitând că ea era acum de o mie de ori mai mare decât Iepuraşul, şi deci nu avea motiv să se teamă de el.

În cele din urmă Iepuraşul a venit la uşă şi a încercat să o deschidă, dar cum uşa se deschidea din interior, şi cotul lui Alice o împingea zdravăn, încercarea s-a dovedit zadarnică; Alice l-a auzit vorbind cu el însuşi: „Atunci o să încerc la fereastră”. „N-o să-ţi meargă!” i-a răspuns Alice în gând; a aşteptat până i s-a părut că-l aude pe Iepuraş sub fereastră, şi atunci a scos o mână în afară şi a făcut o mişcare de înhăţare în aer. Nu a înhăţat nimic, dar a auzit un mic ţipăt, un zgomot de cădere şi clinchet de sticlă spartă, drept care a dedus că Iepuraşul căzuse într-o seră de castraveţi, sau ceva de genul ăsta.

Pe dată s-a auzit o voce mânioasă – vocea Iepuraşului:

— Pat! Pat! Unde eşti?

După care a urmat un glas pe care Alice nu-l mai auzise până atunci:

— Sunt aici! Sap după mere, înălţimea Voastră.

— Sapi după mere! a replicat furios Iepuraşul. Vino aici! Ajută-mă să ies din chestia asta! (Alte zgomote de sticlă spartă.) Spune-mi, Pat, ce-i grozăvia aia care iese din fereastră?

— E un braţ, înălţimea Voastră. (Pronunţase „br-br-braţ”).

— Un braţ, nerodule! Cine a mai văzut un braţ de mărimea asta? Nu vezi că umple întreaga fereastră?

— Asta aşa e, înălţimea Voastră; cu toate astea, e un braţ.

— Mă rog, oricum n-are ce căuta aici; du-te şi scoate-l!

După aceste cuvinte a urmat o lungă tăcere, şi Alice nu a putut prinde decât o şoaptă, ici-colo: „Nu-mi place treaba asta, chiar deloc, înălţimea Voastră!” „Fă cum îţi poruncesc, laşule!”

În cele din urmă, Alice şi-a întins din nou braţul şi a

înhăţat ceva în aer. De astă dată s-au auzit două mici ţipete şi noi clinchete de sticlă spartă. „Câte sere de castraveţi o fi având, gândi Alice. Mă întreb ce vor face în continuare. Or să mă tragă afară pe fereastră? Ce n-aş da să reuşească! Pentru că nu mai doresc deloc să zac aici”.

A aşteptat un timp în care nu a mai auzit nimic; în cele din urmă, a răzbit un uruit de roţi şi sunetele mai multor voci, vorbind toate odată. A desluşit cuvintele:

— Unde-i cealaltă scară?

— Dar mi-aţi spus să aduc doar una. Pe cealaltă a luat-o Bill. Bill, ad-o aici!

— Uite aici, sprijin-o de colţul ăla.

— Nu, întâi leagă-le una peste alta – şi aşa nu ajung până sus, deocamdată ajung până la jumătate din înălţime.

— Da, până la urmă rezolvăm. Nu face nazuri!

— Aici, Bill! Prinde funia asta.

— Crezi că acoperişul o să reziste? Fii atent la olanul desprins.

— Oh, cade jos! Feriţi-vă capetele! (o bufnitură puternică)

— Cine a făcut asta?

— Probabil că Bill.

— Şi cine o să coboare pe coş?

— Nu, nu eu! Coboară tu!

— Astan-o fac!

— Bill trebuie să coboare.

— Haide, Billeţel, stăpânul spune că tu trebuie să cobori pe coş!

„Ah, deci Bill va veni pe coş! şi-a spus Alice. S-ar zice că ăştia lasă totul pe spinarea lui Bill. N-aş vrea să fiu în pielea lui Bill, pentru nimic în lume! Coşul trebuie să fie foarte strâmt; dar *cred* că pot să-i ard un picior”.

Şi-a tras piciorul din coş cât a putut, şi a aşteptat până a auzit un mic animal (nu şi-a putut da seama ce specie anume) râcâind şi hârşâind în coşul de deasupra ei; pe urmă, spunându-şi „Ăsta-i Bill”, i-a tras un şut zdravăn

şi a aşteptat să vadă ce se mai întâmplă. 36

Primul lucru a fost izbucnirea unui cor: „Uită-te la Bill! Billişor, Billuţă, Billeţel!”, pe urmă vocea Iepurelui:

— Prinde-l, tu cel de lângă gardul viu!

Pe urmă tăcere, şi pe urmă iar un amestec de glasuri:

— Prinde-l de cap.

— Daţi-i puţin coniac.

— Nu-l sufocaţi! Ce-ai păţit, bătrâne? Ce ţi s-a întâmplat, Billeţel? Povesteşte-ne.

În cele din urmă, s-a auzit o voce firavă, chiţcăită („Ăsta-i Bill” şi-a spus Alice.)

— Mă rog, nici eu singur nu ştiu… nu mai mult decât voi… Acum mă simt mai bine, dar sunt prea tulburat ca să vă pot povesti – tot ce ştiu e că ceva s-a năpustit asupra mea, sărind ca un „Hopa-Mitică” şi m-a proiectat afară, ca pe o rachetă.

— Chiar aşa ai fost proiectat, bătrâne, i-au confirmat ceilalţi.

— Trebuie să dăm foc casei, s-a auzit vocea Iepurelui, şi la auzul acestor cuvinte Alice a strigat cât de tare a ţinut-o gura:

— Dacă faceţi una ca asta, o trimit pe Dinah peste voi.

Pe dată, s-a aşternut o tăcere mortală, şi Alice şi-a spus în gând: „Mă întreb ce au de gând să facă în continuare. Dacă ar avea cât de puţină minte în cap, ar scoate acoperişul”. După un minut sau două, au început să se foiască din nou, şi Alice l-a auzit pe Iepuraş spunând:

— Pentru început, ajunge o roabă plină.

„O roabă plină cu ce?” s-a întrebat Alice. Dar nu a mai avut timp să-şi pună alte întrebări, pentru că o clipă mai târziu o rafală de pietricele a venit ca un duş pe fereastră şi câteva dintre ele au lovit-o în faţă. „Las’că am eu ac de cojocul lor”, şi-a spus Alice.

— Eu v-aş sfătui, pentru binele vostru, să încetaţi! a strigat ea.

A urmat o altă tăcere deplină. Alice a observat, cu oarecare surpriză, că toate pietricelele căzute pe podea se prefăceau în prăjiturele, şi, deodată, i-a încolţit în minte o idee strălucită: „Dacă mănânc o prăjiturică din astea, precis că o să se petreacă o schimbare în înălţimea mea; şi cum nu cred să pot creşte mai mult, presupun că o să mă micşorez. Aşa încât a mâncat o prăjiturică şi, spre încântarea ei, a început pe dată să se împuţineze. De îndată ce s-a micşorat îndeajuns încât să încapă pe uşă, a zbughit-o de acolo şi a dat peste o întreagă adunătură de animale care aşteptau în faţa casei: sărmana Şopârlă, Bill, era în mijlocul lor; îl ţineau doi cobai, care-i dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Cu toţii s-au năpustit asupra lui Alice când au văzut-o, dar ea a fost mai iute de picior, a fugit de-a rupt pământul şi, curând, s-a pomenit în mijlocul unei păduri dese.

„Primul lucru pe care trebuie să-l fac, şi-a spus Alice în timp ce rătăcea prin pădure, este să revin la statura mea normală; şi cel de-al doilea este să regăsesc drumul spre grădina aceea minunată. Cred că ăsta-i planul cel mai bun”.

Fără îndoială, era un plan excelent; foarte simplu şi bine pus la punct; singura dificultate consta în faptul că habar nu avea cum să-l pună în aplicare; şi în timp ce se uita, îngrijorată, printre copaci, un lătrat scurt, care venea de deasupra capului ei, a făcut-o să ridice privirea în grabă.

Un căţeluş uriaş se uita în jos, la ea, cu ochi mari, rotunzi, întinzând o labă, încercând s-o atingă.

— Sărăcuţul de tine, i-a spus Alice pe un ton linguşitor, străduindu-se să-l fluiere; dar era îngrozitor de speriată la gândul că s-ar putea ca animalul să fie flămând, şi în acest caz ar înfuleca-o, în pofida cuvintelor ei mieroase.

Fără să ştie prea bine ce face, a luat un beţişor, l-a ridicat în dreptul căţelului, care a sărit brusc în aer, cu un lătrat fericit, gata să-l înhaţe. Alice s-a pitit după un ciulin,

ca nu cumva s-o răstoarne şi s-o calce în picioare; însă, în momentul în care a zărit-o, căţelul s-a repezit din nou să prindă beţişorul, dar în graba lui de a-l înhăţa, s-a rostogolit cu burta în sus; atunci Alice, gândind că era ca şi cum s-ar fi jucat de-a 38

prinselea cu un cal de căruţă, şi temându-se că în orice moment ar putea fi zdrobită sub labele animalului, s-a ascuns din nou după ciulin; iar căţelul s-a lansat într-o serie de salturi ca să apuce beţişorul, de fiecare dată zvârlindu-se cu câţiva paşi înainte şi apoi retrăgându-se cu mult mai mulţi paşi îndărăt, şi lătrând răguşit, până când, în cele din urmă, s-a aşezat în fund, la oarecare distanţă, gâfâind, cu limba atârnându-i afară şi ochii mari pe jumătate închişi.

Ceea ce i s-a părut lui Alice un bun prilej pentru a-şi lua tălpăşiţa; aşa încât a pornit-o în fugă, până când a ostenit şi şi-a pierdut răsuflarea, şi până când lătratul căţelului nu s-a mai auzit decât foarte slab, în depărtare. „Şi totuşi, era un căţel foarte drăgălaş”, şi-a spus Alice, rezemându-se de un fir de piciorul-cocoşului şi făcându-şi vânt cu o frunză. „Ce mi-ar mai fi plăcut să-l învăţ diferite figuri nostime, dacă… dacă aş fi avut înălţimea potrivită. Vai, dragă! Aproape am uitat că trebuie să cresc din nou. Ia să văd… ce trebuie să fac? Cred c-ar trebui să beau sau să mănânc ceva; dar marea întrebare este „ce?”

Într-adevăr, marea întrebare era „ce?”. Alice s-a uitat în jur la flori şi la firele de iarbă, dar n-a putut descoperi nimic care putea fi mâncat sau băut în împrejurările date. Lângă ea creştea o ciupercă mare, aproape de înălţimea ei; şi, după ce s-a uitat sub ciupercă, în dreapta, în stânga şi în spatele ei, i-a venit ideea să se uite în creştetul pălăriei ciupercii.

S-a ridicat în vârful picioarelor, s-a uitat peste margine, şi ochii ei au întâlnit pe dată ochii unei omizi mari, albastre, care stătea acolo cu braţele încrucişate, fumând în linişte o narghilea lungă; părea să n-o fi observat nici pe Alice, nici nimic altceva.

V Sfaturi de la Domnul Omidă

Un timp, Omida şi Alice s-au uitat una la cealaltă în tăcere; în cele din urmă, Omida şi-a scos narghileaua din gură şi i s-a adresat pe un ton lenevos, somnoros:

— Cine eşti?

Nu era un început de conversaţie prea încurajator. Alice a răspuns sfioasă:

— Domnule, aproape că… că nici eu nu ştiu cine mai sunt acum – ştiu doar cine eram *când* m-am sculat azi dimineaţă, dar de atunci m-am schimbat de mai multe ori.

— Ce vrei să spui? a întrebat Domnul Omidă, cu gravitate. Explică-te!

— Mă tem că nu pot să mă explic, domnule, pentru că, înţelegeţi, nu mai sunt eu însămi.

— Nu înţeleg.

— Mă tem că nu pot fi mai explicită, a replicat Alice foarte politicoasă, pentru că, în primul rând, nu înţeleg nici eu, şi faptul că, într-o singură zi, am trecut prin atâtea transformări e năucitor.

— Ba nu e deloc, a contrazis-o Omida.

— Mă rog, poate ca pentru dumneavoastră nu a fost, dar când va trebui să vă prefaceţi într-o crisalidă – va trebui într-o zi, ştiţi – şi după aceea în fluture, bănuiesc că o să vi se pară puţin straniu, nu credeţi?

— Absolut deloc.

— Mă rog, poate că sentimentele dumneavoastră sunt oarecum diferite de ale mele, a stăruit Alice, tot ce ştiu este că *mie* mi s-ar părea foarte straniu.

— Ţie! a ripostat Omida cu dispreţ. Dar cine eşti *tul* întrebare care i-a readus la începutul conversaţiei. Alice era puţin iritată de observaţiile atât de laconice ale Omizii, şi, în consecinţă, i-a răspuns cu multă gravitate:

— Cred că ar trebui ca mai întâi să-mi spuneţi cine sunteţi dumneavoastră.

— Pentru ce?

O nouă întrebare care o nedumerea; şi cum Alice nu

găsea niciun motiv pe care să i-l prezinte, iar Omida părea să se găsească într-o dispoziţie foarte ostilă, fata n-a mai stat pe gânduri şi a făcut stânga-mprejur.

— Vino înapoi! a strigat-o Omida. Am ceva important să-ţi comunic.

Aceste cuvinte sunau foarte promiţător. Alice a revenit.

— Nu te pierde niciodată cu firea, i-a spus Omida.

— Asta-i tot? a răspuns Alice înfrânându-şi furia.

— Nu.

Alice şi-a spus că are timp să aştepte, întrucât nu avea nimic altceva de făcut, şi poate că până la urmă o să-i spună ceva care să merite aşteptarea. Câteva minute, Domnul Omidă a continuat să pufăie, fără să vorbească; pe urmă, însă, şi-a desfăcut braţele încrucişate, şi-a scos narghileaua din gură şi a grăit:

— Deci crezi că te-ai schimbat?

— Aşa mă tem, Domnule. Nu pot să-mi mai aduc aminte de unele lucruri pe care le-am ştiut şi nu-mi păstrez aceeaşi înălţime nici măcar zece minute.

— Ce fel de lucruri nu-ţi poţi aduce aminte?

— Mă rog, am încercat să spun poezia *Cum izbuteşte harnica albină*, şi a ieşit cu totul altceva, a răspuns Alice, cu voce întristată.

— Recită-mi *Eşti bătrân, Taică William*, a cerut Omida. Alice şi-a împreunat mâinile şi a început:

„Eşti bătrân, taică Will”, îi zise fiul

„Şipărul ţi-a încărunţit; Dar stai toată ziua numai în cap

La anii tăi crezi că e potrivit?”

„În tinereţe, fiule, da, mă temeam în creieri să nu mă-mbolnăvesc

Dar acum ştiu că am capul sec şi stau în cap cât poftesc”.

„Eşti bătrân, zise fiul, ţi-am mai spus.

Şi gras de nu se mai poate – Cum se explică, spune-

mi te rog

C-ai intrat făcând tumba pe spate?”

„Încă de tânăr”, zise-nţeleptul

Scuturândpleata albă, „cu alifie

M-am dat peste tot, să mă ţin mlădios. Vrei şi tu? îmi dai o liră pe cutie”.

„Eşti bătrân, „zise fiul, „şi slab defalci

Nu poţi să mesteci decât seu; Dar gâscă ai înghiţit-o cu oase cu tot.

Cum de-ai putut? Vreau să ştiu şi eu”.

„Tânăr fiind, am urmat avocatura

Toate cazurile mi le-am pledat cu nevasta

Muşchii la falei atunci mi i-am format Pe viaţă, prin metoda aceasta”.

„Eşti bătrân”, zise fiul, „cine ar crede Că ochii tăi mai văd clar şi drept.

Dar ai ţinut o lipitoare-n balans

Pe vârful nasului. Cum de eşti aşa deştept?”

„Am răspuns la trei întrebări, ajungă-ţi!” Zise tatăl. „Şi nu-ţi lua nasul la purtare.

Crezi că am timp să ascult la tine?

Acu ’te-arunepe scări! nu m-aduce în stare”.

— Nu ai recitat-o corect, a observat Domnul Omidă.

— Da, mă tem că *miprea* corect, a răspuns Alice, sfioasă; ştiu, am schimbat unele cuvinte.

— Ba ai recitat-o greşit de la cap la coadă, a pus-o la punct Domnul Omidă cu o voce hotărâtă, după care a urmat o tăcere.

Domnul Omidă a fost primul care a spart tăcerea.

— Şi ce înălţime ai dori să ai?

— O, n-am cine ştie ce pretenţii, a răspuns Alice în grabă, numai că nu-mi place să fiu tot mereu schimbată, ştiţi.

— Nu ştiu.

Alice nu a mai adăugat nimic; niciodată, până atunci,

nu fusese atât de mult contrazisă şi simţea că era gata să-şi iasă din fire.

— Aşa cum eşti acum nu-ţi place să fii?

— Mă rog, Domnule, aş dori să fiu ceva mai mare, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Înălţimea de opt centimetri e foarte neplăcută.

— Ba e o înălţime foarte potrivită, a contrazis-o Omida, cu mânie în glas, ridicându-se în sus, în toată lungimea sa (era lungă exact de opt centimetri).

— Da, dar eu nu sunt obişnuită cu ea, a stăruit sărmana Alice, cu o voce jalnică.

Şi şi-a spus în sinea ei: „Creatura asta, una-două, se simte ofensată!”

— Cu timpul ai să te obişnuieşti, a ripostat Omida; şi şi-a vârât din nou narghileaua în gură şi a început să fumeze.

De astă dată, Alice a aşteptat, răbdătoare, până ce Omida a catadicsit să vorbească din nou. Un minut sau două mai târziu, şi-a scos iar narghileaua din gură, a căscat o dată sau de două ori şi s-a scuturat ca să se dezmorţească. După aceea a coborât de pe pălăria ciupercii şi s-a târât prin iarbă, remarcând laconic:

— O parte o să te facă să te înalţi, şi cealaltă parte o să te facă să te micşorezi.

„O parte din ce? Cealaltă parte din ce?” s-a întrebat Alice.

— Din ciupercă, a răspuns Omida ca şi cum Alice ar fi pus întrebarea cu glas tare.

După care, Domnul Omidă s-a făcut nevăzut.

Alice s-a uitat, îngândurată, la ciupercă, încercând să-şi dea seama care erau cele două părţi ale ei; din moment ce era perfect rotundă, întrebarea se dovedea foarte grea. Totuşi, în cele din urmă şi-a întins braţele de o parte şi de alta a ciupercii şi a rupt câte o bucată din fiecare margine. „Şi acum, care s-au care?”, s-a întrebat şi a ciugulit o fărâmă din bucata pe care o avea în mâna

dreaptă, ca să vadă efectul. Deodată, a simţit o puternică lovitură sub bărbie: se lovise cu bărbia de laba propriului ei picior! S-a speriat rău de această schimbare atât de bruscă, dar a ştiut că nu are timp de pierdut, pentru că se tot micşora văzând cu ochii; aşa că a dat să muşte pe dată din cealaltă bucată de ciupercă. Dar bărbia îi era atât de lipită de laba piciorului, încât aproape că nu putea deschide gura; până la urmă a deschis-o şi a reuşit să mănânce din bucata pe care o ţinea în mâna stângă.

„În sfârşit, mi-am eliberat capul!" a gândit Alice, încântată, dar încântarea i s-a preschimbat pe dată în spaimă, când şi-a dat seama că nu-şi putea găsi nicăieri umerii; tot ce putea să vadă, când se uita în jos, era un gât colosal de lung, care părea să se înalţe ca o tulpină dintr-o mare de frunze verzi aşternute sub ea. 44

„Ce poate fi toată verdeaţa asta?" se întreba Alice. „Şi unde au dispărut umerii mei? Şi, vai! bietele mele mâini, cum de nu vă mai pot vedea?" îşi mişca mâinile în timp ce vorbea, dar fără niciun rezultat, în afară de un uşor freamăt în frunzişul verde de sub ea.

Şi cum se părea că nu există nicio posibilitate să-şi ducă mâinile la cap, a încercat să-şi aplece capul şi să-l ducă la mâini; a constatat cu bucurie că putea să-şi mişte gâtul în orice direcţie şi să-l îndoaie, ca pe un şarpe. A izbutit să-l arcuiască şi să-l spiraleze într-un graţios zigzag, şi avea de gând să-l înfunde în frunzişul despre care şi-a dat seama că era alcătuit, de fapt, din coroanele copacilor sub care rătăcise cu puţin înainte, când un fâsâit puternic a făcut-o să se tragă, în grabă, îndărăt: un porumbel mare zburase drept în faţa ei şi o lovea, violent, cu aripile.

— Şarpe! ţipa Porumbelul.

— *Nu* sunt un şarpe, s-a apărat Alice, indignată. Lasă-mă în pace!

— Ba eşti un şarpe, a repetat Porumbelul, dar pe un ton mai reţinut, şi a adăugat cu un sughiţ de plâns: Am încercat tot ce mi-a stat în puteri, dar nimic nu le vine de hac.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, a replicat Alice.

— Am încercat la rădăcina copacilor, am încercat la poalele dealului, am încercat în gardurile vii, a urmat Porumbelul fără s-o ia în seamă pe Alice, dar nu te poţi pune cu şerpii ăştia! Nimic nu le vine de hac!

Alice era din ce în ce mai nedumerită, dar s-a gândit că nu are rost să spună ceva până nu-şi termină Porumbelul vorbirea.

— Parcă n-ar fi destulă bătaie de cap să cloceşti ouăle, a urmat Porumbelul, dar să mai şi stai zi şi noapte de veghe împotriva şerpilor. Ce mai, de trei săptămâni n-am mai închis un ochi.

— Îmi pare rău că ai avut necazuri, l-a consolat Alice, care începuse să înţeleagă despre ce e vorba.

— Şi acum, când mi-am ales cel mai înalt copac din pădure, a continuat Porumbelul, cu o voce stridentă care semăna a strigăt, acum când ziceam şi eu că, în sfârşit, le-am tras chiulul, poftim că mi-a picat unul din cer. Ufff, Şarpe!

— Dar eu *nu* sunt Şarpe, îţi spun că nu sunt! Eu sunt… o… sunt o…

— Ei, ce eşti? Văd că încerci să născoceşti ceva.

— Eu… eu sunt o fetiţă, a rostit Alice, oarecum cu îndoială, amintindu-şi de numeroasele schimbări prin care trecuse în acea zi.

— Ce mai poveste! a replicat Porumbelul cu adânc dispreţ. Am văzut eu, la viaţa mea, multe fetiţe, dar niciuna cu un gât ca ăsta! Nu, nu! Eşti un Şarpe, n-are rost să negi. Presupun că, îndată, o să-mi spui că în viaţa ta n-ai gustat un ou.

— Ba am gustat ouă, a răspuns Alice, care era foarte sinceră; dar, ştii, fetiţele mănâncă la fel de multe ouă ca şi şerpii.

— Nu cred, a ripostat Porumbelul; dar dacă-i adevărat, înseamnă că şi ele sunt un soi de şerpi, asta-i tot ce pot să spun.

Era o idee cu totul nouă pentru Alice, care a rămas tăcută câteva momente, ceea ce i-a oferit Porumbelului prilejul să adauge:

— Şi tu eşti în căutare de ouă, ştiu foarte bine; şi ce-mi pasă mie dacă eşti fetiţă sau şarpe?

— *Mie* îmi pasă foarte mult, a răspuns Alice în grabă, dar, întâmplător, nu sunt în căutare de ouă şi, chiar dacă aş fi, nu m-ar interesa ouăle tale; şi nu le mănânc crude.

— Atunci, şterge-o de aici! i-a cerut Porumbelul pe un ton morocănos, şi s-a instalat în cuibul lui.

Alice s-a strecurat printre copaci, atât cât îi era posibil, pentru că gâtul i se încâlcea întruna printre ramuri, aşa că trebuia să se oprească mereu ca să-l descâlcească. După câtva timp, şi-a adus aminte că avea încă în mâini bucăţelele de ciupercă, drept care s-a pus, cu grijă, pe treabă, muşcând ba din una, ba din cealaltă, astfel că ba creştea, ba sc. 46

micşora, până când, în cele din urmă, a izbutit să ajungă la statura ei normală.

Trecuse atâta vreme de când îşi pierduse înălţimea obişnuită, încât acum, la început, i se părea ciudată; dar după câteva minute s-a reobişnuit şi a început să-şi vorbească în sinea ei, ca de obicei: „Haide, haide, jumătate din planul meu a fost îndeplinit. Cât de năucitoare sunt toate schimbările astea! De la un minut la altul nu am siguranţa ce urmează să fiu. Oricum, am revenit la statura mea obişnuită; următorul pas pe care trebuie să-l fac este să pătrund în grădina aceea minunată – mă întreb, însă, cum ar trebui să procedez.

În timp ce gândea toate acestea, s-a pomenit deodată într-o poiană, în mijlocul căreia se găsea o căsuţă înaltă de vreun metru şi jumătate. „Oricine ar locui aici, şi-a spus Alice, eu n-o să-i pot cunoaşte atâta timp cât am înălţimea de acum; vai de mine, i-aş speria de moarte”. Aşadar, a început să muşte din bucata de ciupercă aflată în mâna dreaptă, şi nu a cutezat să se apropie de casă până când nu şi-a stabilit o înălţime de optsprezece centimetri.

VI Porc cu Piper

Câteva minute a rămas în faţa casei, privind-o şi întrebându-se ce ar avea de făcut, când, deodată, a apărut din pădure un lacheu în livrea (a bănuit că e lacheu pentru că purta o livrea; altminteri, judecându-l după faţă, ai fi spus că e peşte), care a bătut tare, cu încheieturile degetelor, în uşă. Uşa a fost deschisă de un alt lacheu în livrea, cu o faţă rotundă şi ochi mari, ca o broască; Alice a observat că ambii lachei aveau peruci pudrate, cu păr ondulat. Era foarte curioasă să vadă ce se întâmplă, aşa încât s-a furişat afară din pădure ca să poată trage cu urechea.

Lacheul-Peşte a scos de sub braţ o scrisoare mare, aproape la fel de mare ca el însuşi, pe care i-a înmânat-o La-cheului-Broască, spunându-i pe un ton solemn:

— Pentru Doamna Ducesă. O invitaţie de la Regină ca să joace crochet.

Lacheul-Broască a repetat pe acelaşi ton solemn, schimbând doar, puţin, ordinea cuvintelor:

— De la Regină. O invitaţie pentru Doamna Ducesă ca să joace crochet.

După care, amândoi s-au înclinat adânc unul în faţa celuilalt şi buclele perucilor li s-au amestecat şi s-au prins între ele. Văzând această scenă, Alice a râs cu atâta poftă, încât a fost nevoită să se înapoieze în pădure, de teamă să n-o audă 48

cei doi; şi, când a furişat din nou o privire, Lacheul-Peşte plecase, şi celălalt stătea pe jos în faţa casei, lângă uşă, zgâindu-se prosteşte la cer. Alice s-a apropiat, timid, de uşă, şi a ciocănit în ea.

— N-are niciun rost să baţi, i-a spus Lacheul, e zadarnic din două motive. Primul, din cauză că eu mă aflu de aceeaşi parte a uşii ca şi dumneata; al doilea, pentru că e atâta gălăgie înăuntru, încât nimeni nu te-ar putea auzi.

Într-adevăr, se auzea un zgomot asurzitor dinăuntru – urlete continue, strănuturi şi, din când în când, câte o bufnitură puternică, de parcă un ceainic sau o farfurie

erau făcute ţăndări.

— Atunci, spune-mi, te rog, cum aş putea să intru?

— Ar avea rost să baţi dacă uşa ar fi între mine şi dumneata, a continuat Lacheul, fără să ţină seama de întrebarea ei. De pildă, dacă dumneata ai fi *înăuntru*, ai putea să baţi şi eu ţi-aş da drumul afară; înţelegi?

Tot timpul se uita la cer, ceea ce lui Alice i se părea că e o lipsă de politeţe. „Sau poate că n-are încotro, şi-a spus ea, pentru că ochii lui sunt plasaţi aproape în creştetul capului. Dar, oricum, ar trebui să răspundă la întrebări”.

— Cum aş putea să intru? şi-a repetat ea întrebarea.

— Eu rămân aici până mâine… a declarat Lacheul.

În clipa aceea, uşa casei s-a deschis, şi un platou mare a zburat afară, drept în capul lacheului, însă i-a zgâriat doar nasul, şi după aceea s-a spart în cioburi, lovindu-se de un copac din spatele lui.

—… sau poate până poimâine, a continuat Lacheul pe acelaşi ton, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cum aş putea să intru în casă? a întrebat din nou Alice, cu un glas şi mai puternic.

— Dar *trebuie* să intri în casă? a întrebat Lacheul. Asta-i întrebarea, ştii.

Aşa şi era, fără îndoială. Însă lui Alice nu-i plăcea să i se spună.

„E într-adevăr îngrozitor felul în care toate creaturile astea despică firul în patru. Sunt în stare să te scoată din minţi”. Lacheul a socotit însă că era un bun prilej să-şi repete declaraţia, cu oarecare variaţii:

— Eu o să rămân aici, mai departe, zile întregi.

— Şi *eu* ce să fac? a întrebat Alice.

— Orice doreşti, i-a răspuns Lacheul, şi s-a pornit să fluiere.

„N-are niciun rost să-i vorbesc, şi-a spus Alice, e absolut idiot”.

A deschis uşa şi a intrat în casă.

Uşa dădea într-o bucătărie spaţioasă, îmbâcsită de fum; Ducesa şedea în mijlocul încăperii pe un scăunaş cu trei picioare şi cocolea un bebeluş; bucătăreasa stătea aplecată deasupra plitei şi amesteca într-un cazan mare care părea plin de supă.

„S-a pus prea mult piper în supa asta!” şi-a spus Alice în gând, în timp ce strănuta.

Plutea în *aer* mult miros de piper. Chiar şi Ducesa strănuta din când în când, cât despre bebeluş, strănuta şi urla alternativ, fără nicio pauză. Singurele două vietăţi din bucătărie care *nu* strănutau erau bucătăreasa şi o pisică mare, care şedea pe vatră şi rânjea cu gura lăţită de la o ureche la alta.

— Vă rog, sunteţi bună să-mi spuneţi şi mie, a întrebat

Alice cu o voce timidă, pentru că nu era sigură dacă e politicos să vorbească ea prima, de ce zâmbeşte în felul ăsta pisica dumneavoastră?

— E o Pisică-Cheshire, a răspuns Ducesa; de asta! Porcule!

A rostit ultimul cuvânt cu atâta neaşteptată vehemenţă, încât Alice a tresărit puternic; dar în momentul următor şi-a dat seama că fusese adresat bebeluşului, şi nu ei, aşa încât şi-a luat inima în dinţi şi a vorbit mai departe:

— N-am ştiut că Pisicile-Cheshire zâmbesc întruna; de fapt, nici n-am ştiut că pisicile *pot* să zâmbească.

— Toate pisicile pot, şi cele mai multe dintre ele o fac, a replicat Ducesa.

— Eu nu cunosc niciuna care să zâmbească, a răspuns

Alice foarte cuviincios, bucuroasă că reuşise să lege o conversaţie.

— Nu cunoşti multe lucruri, a replicat Ducesa, asta e clar.

Lui Alice nu i-a plăcut deloc tonul pe care fusese

făcută această observaţie şi s-a gândit că n-ar fi rău să schimbe subiectul discuţiei. În timp ce-şi muncea mintea să găsească alt subiect, bucătăreasa a luat cazanul cu supă de pe foc şi, deodată, s-a apucat să arunce în Ducesă şi în bebeluş cu tot ce-i venea la mână: întâi cu vătraiul de foc; după care a urmat o rafală de tigăi, farfurii, platouri. Ducesa părea să nu se sinchisească de acest asalt, chiar când obiectele o loveau; şi cum bebeluşul urla în continuu, nu era cu putinţă să ştii dacă fusese lovit sau nu.

— Oh, vă rog, fiţi atentă la ce faceţi, a ţipat Alice, sărind în sus şi în jos, cuprinsă de groază. O, i-aţi lovit *preţiosul* năsuc, a strigat când o cratiţă foarte mare a zburat pe lângă nasul copilului, pe care aproape că i l-a retezat.

— Dacă fiecare şi-ar vedea de treburile lui şi nu şi-ar băga nasul unde nu-i fierbe oala, pământul s-ar învârti mai repede, a rostit Ducesa cu un mârâit răguşit.

— Ceea ce n-ar constitui un avantaj, i-a răspuns Alice, bucuroasă că i se oferă un prilej de a-şi dovedi cunoştinţele. Gândiţi-vă ce s-ar întâmpla cu ziua şi cu noaptea. Ştiţi, pământul are nevoie de douăzeci şi patru de ore ca să se învârtească în jurul axei sale…

— Fiindcă veni vorba de axe, ia dă-mi o axă să i-o înfig unde trebuie, a spus Ducesa.

Alice s-a uitat îngrijorată la bucătăreasă să vadă dacă a înţeles ce i s-a cerut; dar aceasta era ocupată să amestece supa şi părea să nu asculte, aşa încât şi-a continuat spusele:

— Da, are nevoie de douăzeci şi patru de ore, aşa *cred*; sau de douăsprezece? Eu…

— Nu mă bate la cap, niciodată nu m-am priceput la cifre, a repezit-o Ducesa.

Şi spunând acestea, a început să-şi alinte din nou bebeluşul, cântându-i un soi de cântec de leagăn şi scuturându-l cu forţă la sfârşitul fiecărui vers.

Fii aspră cu băiatul tău

Şi bate-l când strănută o face numai înadins
Ştie că te-ntărâtă.
CORUL
„Uau! Uau! Uau!”

Când Ducesa a ajuns la cea de-a doua strofă a cântecului, a început să azvârle violent bebeluşul în sus şi-n jos, iar sărmanul prunc urla atât de asurzitor, încât Alice de-abia putea auzi cuvintele.

Sunt aspră cu micuţul meu
Îl *bat dacă strănută El vrea piper fiindcă-i face*
Mâncarea mai plăcută!
CORUL
„Uau! Uau! Uau!”

— Haide! Leagănă-l şi tu puţin, dacă vrei, i s-a adresat Ducesa lui Alice, aruncându-i bebeluşul. Eu trebuie să mă pregătesc să joc crochet cu Regina.

Spunând acestea, s-a grăbit să iasă din cameră. Bucătăreasa a aruncat cu o tigaie după ea, dar nu a nimerit-o.

Alice a prins copilaşul şi-l ţinea cu oarecare greutate, întrucât era o creatură cu o formă foarte ciudată, şi îşi întindea braţele şi picioarele în toate direcţiile „exact ca o stea de mare”, a gândit Alice. Bietul micuţ sforăia ca o maşină cu aburi şi tot timpul ba se închircea, ba se lungea, aşa încât 52

În primele minute Alice nu a putut face altceva decât să-l ţină strâns.

De îndată ce şi-a dat seama cum trebuie legănat (adică legat într-un fel de nod, apoi ţinut puternic de urechea dreaptă şi de piciorul stâng, ca să nu se poată dezlega) l-a scos la aer curat. „Dacă nu iau copilul ăsta cu mine, şi-a spus Alice, e clar că într-o zi sau două or să-l ucidă. Dacă l-aş lăsa aici, n-ar însemna să comit o crimă?” Ultimele cuvinte le-a rostit cu glas tare, şi micuţul i-a răspuns cu un grohăit (încetase să mai strănute).

— Nu grohăi, l-a mustrat Alice, ăsta nu-i un fel

cuviincios de a te exprima.

Bebeluşul a grohăit din nou, şi Alice s-a uitat cu multă grijă la faţa lui să vadă ce se întâmplă. Fără îndoială, avea un nas cu vârful întors în sus, foarte cârn, care semăna mai curând cu un rât decât cu un nas; de asemeni, ochii erau mult prea mici pentru un copilaş; în general, lui Alice nu-i plăcea deloc înfăţişarea lui. „Poate că a sughiţat de plâns”, şi-a spus ea, şi s-a uitat din nou în ochii copilului să vadă dacă erau înlăcrimaţi.

Nu, nu avea lacrimi în ochi.

— Dacă ai de gând să te prefaci într-un purcel sau o purcică, dragule, i-a spus Alice cu seriozitate, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Ţine seama!

Bietul micuţ a sughiţat din nou (sau poate că a grohăit, nu era cu putinţă să-ţi dai seama de diferenţă) şi, câtva timp, au rămas amândoi tăcuţi. Alice tocmai îşi spunea în sinea ei „Ce o să mă fac cu creatura asta la întoarcerea mea acasă?”, când l-a auzit grohăind din nou atât de violent, încât s-a uitat iar, alarmată, la faţa lui. De astă dată nu mai încăpea nici urmă de îndoială: bebeluşul era nici mai mult, nici mai puţin decât un porc. Alice şi-a spus că ar fi absurd să-l care mai departe.

Drept care l-a lăsat jos, şi s-a simţit uşurată când l-a văzut luând-o la picior prin pădure. „Dacă ar fi crescut mare, şi-a spus ea, ar fi fost un copil extrem de urât; dar ca porc e chipeş, aşa cred”. Şi a început să se gândească la alţi copii pe care-i cunoştea, cărora le-ar fi stat foarte bine în chip de purcei. „Numai dacă aş cunoaşte metoda prin care i-aş putea preface”, îşi spunea ea, când a văzut-o, cu surprindere, pe Pisica-Cheshire cocoţată pe ramura unui copac din apropiere. Când a zărit-o pe Alice, Pisica s-a mulţumit doar să continue să rânjească. „Pare bine dispusă, a gândit Alice, totuşi are nişte *ghearefoarte* lungi şi o sumedenie de dinţi”, aşa încât şi-a spus că trebuie să o trateze cu respect.

— Pisicuţo-Cheshire, a început ea, cu oarecare timiditate, nefiind sigură dacă o să-i placă formula de

adresare; totuşi, Pisica-Cheshire continua să rânjească şi mai tare; „E clar, deocamdată i-a plăcut”, şi-a spus Alice, aşadar a mers mai departe:

— Vrei să-mi spui, te rog, ce drum trebuie să iau ca să plec de aici?

— Asta depinde în mare măsură de locul unde vrei să ajungi, i-a răspuns Pisica.

— Nu prea îmi pasă unde…

— Atunci nu are importanţă ce drum iei.

—… atâta timp cât ajung unde*va, a* precizat Alice, în chip de explicaţie.

— A, vei ajunge cu siguranţă undeva, doar dacă ai să mergi îndeajuns, a lămurit-o Pisica.

Alice şi-a dat seama că această afirmaţie nu putea fi contestată, aşadar a trecut la o altă întrebare:

— Ce fel de oameni locuiesc pe aici?

— În direcţia *asta* locuieşte un pălărier, i-a răspuns Pisica, indicând cu laba dreaptă; şi în direcţia *aceea*, a spus, indicând cu laba stângă, locuieşte un Iepure de Martie. Vizitează-l pe oricare dintre ei dacă ai chef; amândoi sunt nebuni.

— Dar eu nu vreau să mă duc printre nebuni, a observat Alice.

— N-ai încotro, a asigurat-o Pisica; pe aici, suntem cu toţii nebuni. Şi eu sunt nebună. Şi tu eşti nebună.

— De unde ştii că eu sunt nebună?

— E musai să fii; altfel n-ai fi venit aici.

Alice nu era de părere că aceasta constituia o dovadă; totuşi, a continuat:

— Şi de unde ştii că tu eşti nebună?

— S-o luăm de la început: un câine nu e nebun. Eşti de acord?

— Cred că da.

— Bine, a continuat Pisica, câinele mârâie când e supărat şi dă din coadă când e mulţumit. Pe când *eu* mârâi când sunt mulţumită şi dau din coadă când sunt supărată.

Deci sunt nebună.

— *Eu* aş spune că torci, nu că mârâi, a corectat-o Alice.

— Spune-i cum îţi place, a răspuns Pisica. Joci azi crochet cu Regina?

— A, mi-ar face mare plăcere, dar deocamdată n-am fost invitată.

— O să mă vezi acolo, a spus Pisica, şi a dispărut subit.

Alice nu era foarte surprinsă, se obişnuise de-a binelea cu toate întâmplările astea ciudate. În timp ce privea încă la locul de unde dispăruse Pisica, aceasta s-a ivit din nou.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu bebeluşul? Am uitat să te întreb.

— S-a transformat într-un porc – o purcică –, a răspuns Alice foarte calm, ca şi cum Pisica ar fi reapărut în chip natural.

— M-am gândit eu că aşa va fi, a răspuns Pisica, şi s-a făcut din nou nevăzută.

Alice a mai stat puţin, aşteptându-se, parcă, să o vadă din nou, dar Pisica nu şi-a mai făcut apariţia, şi, după vreun minut sau două, s-a îndreptat în direcţia în care i s-a spus că locuieşte Iepurele de Martie. „Pălărieri am mai văzut eu, şi-a spus ea, dar un Iepure de Martie trebuie să fie mult mai interesant, şi poate că, dat fiind că suntem în luna Mai, n-o să fie chiar nebun de legat – cel puţin nu la fel de nebun cum e în luna Martie”. În timp ce gândea astfel, şi-a înălţat privirea şi a văzut-o din nou pe Pisică, cocoţată pe cracă.

— Ai spus purcică sau surcică? a întrebat-o ea.

— Purcică, porc, şi te-aş ruga să nu mai apari şi să dispari atât de brusc, că ameţesc.

— În ordine, a răspuns Pisica, şi de astă dată a dispărut foarte lent, lăsând în urmă întâi vârful cozii şi terminând cu rânjetul, care a continuat să stăruie o bucată

de timp după ce restul dispăruse.

„Ei bine! şi-a spus Alice, o pisică fără rânjet am văzut mereu, dar un rânjet fără pisică! E lucrul cel mai curios pe care l-am întâlnit în viaţa mea”.

Nu a avut mult de mers până să ajungă la casa Iepurelui de Martie; era convinsă că asta trebuie să fie casă, pentru că avea coşuri în formă de urechi, iar acoperişul era confecţionat din blană. Era o casă atât de mare, încât a şovăit să se apropie de ea înainte de a fi muşcat din bucata de ciupercă ţinută în mâna stângă, şi de a se fi înălţat până la vreo şaptezeci de centimetri; chiar şi după aceea a înaintat cu sfială, spunându-şi în gând: „Şi dacă e nebun de legat? îmi pare rău că nu m-am dus mai întâi să-l vizitez pe pălărier”.

VII O nebunească invitaţie la ceai

Sub un copac din faţa casei era pregătită o masă, şi Iepurele de Martie împreună cu Pălărierul luau ceaiul. Între ei stătea un Hârciog, care dormea buştean, şi pe care ceilalţi doi îl foloseau în chip de pernă, rezemându-şi coatele pe el şi discutând peste capul lui.

„Trebuie să fie foarte incomod pentru Hârciog, şi-a spus Alice, deşi dacă doarme dus, probabil că n-are nimic împotrivă”.

Era o masă mare, dar cei trei stăteau înghesuiţi într-un colţ.

— Nu e loc! Nu e loc! au strigat când au văzut-o pe Alice apropiindu-se.

— Ba e *foarte mult* loc! a răspuns ea indignată, şi s-a aşezat într-un fotoliu spaţios din capătul mesei.

— Toarnă-ţi puţin vin, a poftit-o Iepurele de Martie, pe un ton îmbietor.

Alice s-a uitat de jur-împrejurul mesei, dar n-a văzut decât ceai.

— Nu văd unde-i vinul, a remarcat ea.

— Nu avem vin, i-a răspuns Iepurele de Martie.

— Atunci nu a fost frumos din partea dumitale să-mi

oferi ceea ce n-ai, i-a reproşat Alice, furioasă.

— Nu a fost frumos din partea dumitale să te aşezi la masă fără să fii invitată, a ripostat Iepurele de Martie.

— Nu am ştiut că e masa *dumitale*; e pregătită pentru mult mai multe persoane decât voi trei.

— E nevoie să te tunzi, a intervenit în discuţie Pălărierul.

O fixa de câtva timp pe Alice cu mare curiozitate, şi acestea au fost primele cuvinte pe care le-a rostit.

— Ar trebui să înveţi că nu se cuvine să faci remarci cu caracter personal; e foarte necuviincios, i-a ripostat Alice cu severitate.

La auzul acestor cuvinte, Pălărierul a făcut ochii mari; dar nu a răspuns decât:

— Care-i asemănarea dintre un corb şi o masă de scris?

„Ei, acum o să ne distrăm! a gândit Alice. Mă bucur că spun ghicitori”.

— Cred că o să pot ghici răspunsul, a spus cu glas tare.

— Crezi că poţi găsi răspunsul la această întrebare? s-a mirat Iepurele de Martie.

— Întocmai, s-a grăbit Alice să confirme.

— Atunci trebuie să ne spui ceea ce crezi, a urmat Iepurele de Martie.

— Aşa şi fac, a răspuns Alice în grabă, cel puţin… cel puţin cred ceea ce spun – e acelaşi lucru, înţelegi?

— Nu-i deloc acelaşi lucru, a intervenit Pălărierul. E ca şi cum ai spune că „Văd ce mănânc” e acelaşi lucru cu „Mănânc ce văd”?!

— Sau că „îmi place tot ce capăt” e acelaşi lucru cu „Capăt tot ce îmi place”, a adăugat Iepurele de Martie.

— Sau că „Respir când dorm” e acelaşi lucru cu „Dorm când respir”, a adăugat Hârciogul, care părea să vorbească în somn.

— Pentru *tine* e acelaşi lucru, a adăugat Pălărierul; şi

cu această observaţie conversaţia s-a încheiat şi au rămas cu toţii tăcuţi preţ de un minut, în timp ce Alice încerca să-şi aducă aminte tot ce ştia despre corbi şi despre mese de scris, ceea ce nu însemna foarte mult.

Pălărierul a fost cel care a spart tăcerea. 58

— Ce zi din lună e azi? a întrebat, întorcându-se spre Alice.

Şi-a scos ceasul din buzunar şi s-a uitat la el stânjenit, scuturându-l din când în când şi ducându-l la ureche. Alice a stat puţin pe gânduri, apoi a răspuns:

— Suntem în patru ale lunii.

— A rămas în urmă cu două zile, a oftat Pălărierul. Ţi-am spus eu că nu merge să ungi maşinăria ceasului cu unt, a adăugat apoi, uitându-se iritat la Iepurele de Martie.

— Am luat untul *cel mai bun*, i-a răspuns Iepurele de Martie.

— Da, totuşi se vede că au intrat în el câteva firimituri; nu trebuia să-l ungi cu cuţitul de tăiat pâine.

Iepurele de Martie a luat ceasul şi s-a uitat la el cu o mutră mohorâtă; pe urmă l-a muiat în ceaşca lui de ceai, după care l-a consultat din nou; dar nu reuşea să găsească nimic de spus, în afară de prima lui remarcă:

— Am luat untul cel mai bun, ştii.

Alice s-a uitat, curioasă, peste umărul lui.

— Ce ceas nostim! a exclamat ea. Arată ziua din lună, dar nu arată ora.

— Şi de ce s-o arate? a bombănit Pălărierul. Ceasul tău îţi arată în ce an suntem?

— Bineînţeles că nu, s-a grăbit ea să răspundă; pentru că stăm atâta timp în acelaşi an.

— Ceea ce e cazul şi cu ceasul meu, a spus Pălărierul.

Alice se simţea cumplit de nedumerită. Remarca Pălărierului i se părea lipsită de orice noimă şi totuşi fusese rostită în englezeşte.

— Nu te prea înţeleg, i-a spus ea, pe un ton cât se

poate de cuviincios.

— Hârciogul a adormit din nou, a observat Pălărierul, şi i-a picurat puţin ceai fierbinte pe nas.

Hârciogul şi-a scuturat, nervos, capul, şi a rostit, fără să deschidă ochii:

— Desigur, desigur, exact asta eram pe cale să afirm şi eu.

— Ei, ai ghicit răspunsul la ghicitoare? a întrebat-o Pălă-nerul pe Alice.

— Nu; mă dau bătută. Care-i răspunsul?

— Habar n-am, i-a răspuns Pălărierul.

— Nici eu n-am idee, a întărit Iepurele de Martie.

Alice a oftat, supărată.

— Cred că v-aţi putea folosi timpul într-un mod mai util, decât să-l pierdeţi spunând altora ghicitori la care nu există răspuns.

— Dacă ai cunoaşte Timpul aşa cum îl cunosc eu, i-a replicat Pălărierul, n-ai mai vorbi de pierderea sa – a *dumnealui*, că e de gen masculin.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Bineînţeles că nu ştii, i-a răspuns Pălărierul, clătinându-şi capul cu dispreţ. Pun rămăşag că nu i-ai vorbit niciodată Timpului.

— Poate că nu, a răspuns Alice cu prudenţă, dar ştiu că la ora de muzică trebuie să măsor timpii bătând tactul.

— A, asta explică totul, a reluat Pălărierul. Timpul nu suportă să fie bătut. Dar să ştii, dacă te-ai înţelege bine cu el, ar fi gata să facă tot ce doreşti cu ceasul tău. De pildă, să presupunem că ar fi nouă dimineaţa, adică ora când trebuie să începi lecţiile; n-ar trebui decât să-i şopteşti la ureche Timpului, şi deodată, într-o clipită, acele ceasului vor descrie un cerc, şi gata: e unu şi jumătate, ora de masă! („Ce-aş mai vrea să fie ora de masă!” şi-a şoptit în sinea lui Iepurele de Martie.)

— Ar fi grozav, într-adevăr, a răspuns Alice, îngândurată, dar nu mi-ar fi foame, asta-i!

— Poate la început, dar poţi păstra ora unu şi jumătate cât de mult doreşti.

— Aşa faceţi voi?

Pălărierul a clătinat din cap cu tristeţe:

— Eu, unul, nu. Ne-am certat în luna martie a anului trecut

— Ştii, chiar înainte de a-l apucat nebunia (a arătat cu linguriţa spre Iepurele de Martie) s-a întâmplat la marele concert oferit de Regina de Cupă, şi eu trebuia să cânt:

Tu sclipeşte, mic liliac Până o să-ţi vin de hac!

Cunoşti cântecul, nu?

— Parcă l-am mai auzit, a răspuns Alice.

— Şi cântecul merge mai departe aşa, a continuat Pălărierul.

Tu deasupra lumii zbori Ca un ceainic printre nori. Tu sclipeşte luminos în acel moment, Hârciogul s-a scuturat şi a început să cânte în somn: Sclipeşte, sclipeşte, sclipeşte.

Şi a tot ţinut-o aşa, până când au trebuit să-l ciupească, pentru a-l face să tacă.

— Ei bine, a urmat Pălărierul, tocmai terminasem primul vers, când Regina a zbierat: „Ăsta ne omoară timpul! Tăiaţi-i capul!”

— Ce cruzime oribilă! a exclamat Alice.

— Şi din momentul acela, Timpul nu a mai vrut să facă nimic din ce-i ceream eu. Şi a rămas veşnic la ora şase.

O idee inteligentă i-a încolţit lui Alice în minte:

— De asta s-au îngrămădit atâtea lucruri pe masa asta de ceai? a întrebat ea.

— Da, de asta, a oftat Pălărierul; tot timpul e ora ceaiului, aşa că nu avem timp să spălăm vasele între timp.

— Şi-atunci, probabil că vă mişcaţi voi ca acele ceasului de la o ceaşcă la alta?

— Întocmai, a răspuns Pălărierul.

— Dar ce se întâmplă când ajungeţi din nou la prima ceaşcă?

— Ce-ar fi să schimbăm subiectul, i-a întrerupt Iepurele de Martie, căscând. Am obosit să vă tot aud. Eu propun ca domnişoara să ne spună o poveste.

— Mă tem că nu cunosc niciuna, a răspuns Alice, alarmată de propunere.

— Atunci să ne spună Hârciogul! au strigat cei doi într-un glas. Trezeşte-te, Hârciogule!

Şi amândoi l-au ciupit de câte o parte. Hârciogul a deschis ochii cu încetineală.

— Nu dormeam, a spus el cu o voce slabă, răguşită. Am auzit fiecare cuvânt pe care l-aţi spus.

— Spune-ne o poveste! i-a cerut Iepurele de casă.

— Da, te rog, i-a cerut şi Alice.

— Şi grăbeşte-te, a intervenit Pălărierul, că altfel adormi înainte să o termini.

— Au fost odată trei surioare, şi-a început Hârciogul povestea; se numeau Elsie, Lacie şi Tillie; şi aceste trei fetiţe locuiau în fundul unei fântâni…

— Şi cu ce se hrăneau? a întrebat Alice care era, întotdeauna, foarte preocupată de problemele legate de mâncare şi băutură.

— Se hrăneau cu melasă, a răspuns Hârciogul, după un moment sau două de gândire.

— Nu se poate, a remarcat Alice cu amabilitate; s-ar fi îmbolnăvit.

— Păi chiar erau bolnave, erau foarte bolnave, a confirmat Hârciogul.

Alice a încercat să-şi imagineze ce fel de trai extraordinar o mai fi fost şi acela, dar o nedumerea prea tare, aşa încât a continuat să întrebe:

— Dar de ce locuiau în fundul unei fântâni?

— Toarnă-ţi mai mult ceai, a poftit-o Iepurele de Martie pe Alice, vorbind cu multă seriozitate.

— Până acum nu am băut deloc, aşa că nu pot să-mi

torn „mai mult”, a răspuns ea pe un ton ofensat.

— Vrei să spui că nu-ţi poţi turna *mai puţin* decât deloc, a intervenit Pălărierul; dar ca să-ţi torni *mai mult* decât deloc nu e nicio problemă.

— Nimeni nu ţi-a cerut părerea, l-a repezit Alice.

— Cine face acum remarci cu caracter personal? a întrebat Pălărierul pe un ton triumfător.

Alice nu prea ştia ce să răspundă la această observaţie, aşa încât şi-a turnat un ceai, a mâncat nişte pâine cu unt şi apoi s-a întors către Hârciog şi şi-a repetat întrebarea:

— De ce locuiau în fundul unei fântâni?

Hârciogul şi-a oferit din nou un minut, două de gândire, apoi a răspuns:

— Era o fântână cu melasă.

— Nu există aşa ceva, a izbucnit Alice furioasă, dar Pălărierul şi Iepurele de Martie au pus-o la punct cu câte un ssst! ssst! iar Hârciogul i s-a adresat îmbufnat:

— Dacă nu poţi să fii cuviincioasă, atunci te rog să sfârşeşti *tu* povestirea.

— Nu, te rog spune mai departe, a răspuns Alice spăsită. Cred că s-ar putea să existe o asemenea fântână, una singură.

— Una singură, nu zău? a replicat Hârciogul indignat. Dar a consimţit să povestească mai departe. Şi aşa, cum vă spuneam, cele trei surioare au învăţat să scoată afară din fântână…

— Ce scoteau afară? l-a întrerupt iarăşi Alice, uitând de promisiunea făcută.

— Melasă, a răspuns Hârciogul, de astă dată fără să se mai gândească înainte.

— Vreau o cană curată, l-a întrerupt Pălărierul, haideţi să ne mutăm toţi cu un loc mai încolo.

S-a mutat, aşa cum a spus, şi Hârciogul l-a urmat; Iepurele de Martie s-a mutat pe locul Hârciogului, şi Alice, în silă, s-a mutat pe locul Iepurelui de Martie. Pălărierul a

fost singurul care a realizat un oarecare profit din această schimbare, pentru că Alice a nimerit-o rău; Iepurele de Martie tocmai răsturnase cana cu lapte în farfuria lui. Alice s-a ferit să-l jignească din nou pe Hârciog, aşa încât i s-a adresat cu mare prudenţă:

— Nu înţeleg, de unde scoteau melasa?

— Dintr-o fântână cu apă poţi scoate apă, a lămurit-o Hârciogul; aşa că, dintr-o fântână cu melasă poţi scoate melasă… aşa cred… e stupid?

— Dar ele erau înăuntru, *în* fântână, a observat Alice, fără să ţină seamă de ultima remarcă a Hârciogului.

— Bineînţeles că erau în interior – interiorizate.

Răspunsul a nedumerit-o atât de tare pe biata Alice, încât o bucată de timp l-a lăsat pe Hârciog să povestească fără să-l mai întrerupă.

— Învăţau cum să golească fântâna şi să deseneze, a continuat Hârciogul, căscând şi frecându-se la ochi, pentru că i se făcuse tare somn; şi scoteau afară şi desenau tot felul de lucruri, tot ce începe cu litera M…

— De ce cu litera M? a întrebat Alice.

— De ce nu? a răspuns Pălărierul.

Alice a rămas tăcută.

Hârciogul închisese ochii şi dădea să aţipească, dar când l-a ciupit Pălărierul, s-a trezit, cu un mic ţipăt, şi a continuat:

—… tot ce începe cu litera M, ca, de pildă, morcovi, man-şoane, mucegai, memoria şi multitudinea – ştiţi că se spune „mult, o multitudine”, aţi văzut vreodată să se scoată afară şi să se deseneze o multitudine?

— Dacă mă întrebi pe mine, a răspuns Alice, foarte fâstâcită, nu cred…

— Atunci nu vorbi! i-a curmat vorba Pălărierul.

Grosolănia aceasta era mai mult decât putea suporta ea; s-a ridicat, dezgustată, şi s-a îndepărtat; Hârciogul a adormit pe loc, iar ceilalţi doi nici nu s-au sinchisit de plecarea ei, deşi Alice a întors capul, o dată sau de două

ori, sperând, oarecum, că or s-o cheme înapoi. Când i-a mai zărit pentru ultima oară, încercau să-l vâre pe Hârciog în ceainic.

„Orice-ar fi, *acolo* nu mă mai întorc”, şi-a spus Alice în timp ce-şi croia drum prin pădure. Cea mai nebunească invitaţie la ceai de care am avut vreodată parte”.

Chiar în timp ce gândea astfel, a. observat deodată că unul dintre copaci avea o uşă care ducea direct înăuntru. „Foarte curios, şi-a spus, dar astăzi totul e curios. Cred că ar trebui să intru”. Zis şi făcut. Şi s-a pomenit din nou în holul lung, lângă măsuţa de sticlă.

„De astă dată o să mă descurc mai bine”, şi-a spus. A luat cheiţa de aur şi a descuiat uşa care ducea în grădină. Pe urmă a mâncat din ciupercă (păstrase o bucată în buzunar), până a ajuns la înălţimea de treizeci de centimetri; după care a străbătut micul coridor şi *apoi* – a pătruns, în sfârşit, în grădina minunată, cu răzoarele ei de flori viu colorate şi fântânile răcoroase.

VIII

Terenul de crochet al Reginei

Chiar lângă intrarea în grădină se găsea o tufă mare de trandafiri; trandafirii erau albi, dar în jurul lor se foiau trei grădinari care îi vopseau în roşu. Alice a gândit că e un lucru foarte ciudat şi s-a apropiat de ei, ca să-i urmărească, dar chiar în momentul acela l-a auzit pe unul dintre ei spunând, pe un ton burzuluit:

— Fii atent, Cinci, m-ai împroşcat cu vopsea.

— Nu-i vina mea, a răspuns Cinci îmbufnat; Şapte m-a înghiontit.

La care Şapte a înălţat privirea şi a spus:

— Aşa-i, Cinci; întotdeauna dai vina pe alţii.

— Mai bine ţi-ai ţine gura, i-a trântit-o Cinci. Chiar ieri am auzit-o pe Regină spunând că ai merita să ţi se taie capul.

— Pentru ce? a întrebat cel care vorbise primul.

— Nu te priveşte, Doi, a ripostat Şapte.

— Ba îl priveşte, a intervenit Cinci. Şi-am să-i spun: pentru că i-a dat bucătăresei bulbi de lalea în loc de ceapă.

Şapte şi-a lăsat jos pensula şi a început să spună:

— Dintre toate nedreptăţile pe care le-am auzit vreodată… când ochii i-au căzut asupra lui Alice, care stătea şi-i privea.

Şi-a curmat brusc vorba, ceilalţi s-au uitat şi ei înjur, şi cu toţii s-au înclinat adânc în faţa ei. 66

— Aţi vrea să-mi spuneţi şi mie de ce vopsiţi trandafirii ăştia? a întrebat Alice cu sfială.

Cinci şi Şapte nu i-au răspuns nimic, ci s-au mulţumit să se uite la Doi. Acesta din urmă a început cu o voce scăzută:

— Adevărul e, domnişoară, că aceasta ar fi trebuit să fie o tufă de trandafiri *roşii*, şi, din greşeală, noi am sădit una de trandafiri albi, şi dacă Regina ar descoperi acest lucru, ne-ar tăia capetele la toţi trei. Aşa că, înţelegeţi domnişoară, facem şi noi ce putem înainte de sosirea Reginei.

În clipa aceea, Cinci, care stătuse tot timpul la pândă în grădină, a strigat:

— Regina!

Şi cei trei grădinari s-au trântit pe dată la pământ, cu faţa în jos. În continuare, s-a auzit zgomot de paşi, şi Alice s-a pregătit, nerăbdătoare, să o vadă pe Regină.

Întâi a apărut un rând de zece soldaţi înarmaţi cu bâte; soldaţii aveau aceeaşi formă ca şi cei trei grădinari: prelungi şi plaţi, cu mâinile şi picioarele îndreptate spre colţuri; după cei zece ostaşi veneau curtenii, împodobiţi cu diamante şi mergând doi câte doi, ca şi soldaţii. După ei veneau copiii regali – erau zece la număr şi săltau veseli, ţinându-se de mână, tot doi câte doi; erau împodobiţi cu inimioare. După ei veneau oaspeţii, majoritatea Regi şi Regine, dar Alice l-a recunoscut printre ei pe Iepuraşul Alb; discuta într-un fel nervos, grăbit, zâmbind la tot ce i se spunea; a trecut pe lângă ea fără să o observe. Apoi

urmau Valeţii de Cupă, care purtau coroana Regelui pe o perniţă de catifea purpurie; şi, în urma acestei grandioase procesiuni, veneau REGELE ŞI REGINA DE CUPĂ.

Alice se întreba dacă n-ar trebui să se trântească şi ea pe burtă, asemenea celor trei grădinari, dar nu-şi amintea să fi auzit de o asemenea regulă de protocol, „şi apoi, îşi spunea ea, ce rost ar avea o paradă, dacă oamenii ar trebui să stea culcaţi pe burtă şi n-ar putea vedea nimic?” Aşa încât a rămas unde era şi a aşteptat.

Când alaiul a ajuns în faţa lui Alice, cu toţii s-au oprit în loc şi s-au uitat la ea, iar Regina a întrebat sever:

— Cine-i asta?

S-a adresat Valetului de Cupă, care s-a mulţumit să facă o plecăciune şi să zâmbească, în chip de răspuns.

— Idiotule! i-a strigat Regina, scuturând nervoasă din cap; apoi, întorcându-se spre Alice, a întrebat-o:

— Cum te cheamă, copilă?

— Numele meu e Alice, cu voia Majestăţii Voastre, a răspuns foarte politicos, şi şi-a spus în sinea ei „Vai de mine, în fond ăştia toţi nu sunt decât un pachet de Cărţi de Joc. Nu am de ce să mă tem de ei”.

— Şi cine sunt ăia? a întrebat Regina, arătând spre cei trei grădinari trântiţi pe jos lângă tufişul de trandafiri.

Pentru că, vedeţi dumneavoastră, aşa cum stăteau cu faţa în jos, desenul de pe spatele lor era acelaşi ca al tuturor cărţilor de joc din pachet, aşadar nu-şi putea da seama dacă erau grădinari, ori soldaţi, curteni, ori trei dintre copiii săi.

— De unde să ştiu eu? a răspuns Alice, surprinsă de propriul ei curaj. Asta nu-i treaba *mea*.

Regina s-a înroşit de furie şi, după ce s-a holbat o clipă la ea ca o fiară sălbatică, a început să ţipe:

— Tăiaţi-i capul! Tăiaţi-i…

— Ce nonsens! a răspuns Alice, cu un glas foarte puternic şi hotărât, iar Regina a rămas mută.

Regele şi-a lăsat mâna pe braţul ei şi i-a spus, timid:

— Mai gândeşte-te, draga mea, nu-i decât un copil. Regina s-a întors furioasă şi i-a poruncit Valetului de Cupă:

— Întoarce-i cu faţa în sus!

Valetul de Cupă i-a întors cu piciorul, grijuliu, pe grădinari.

— Ridicaţi-vă! a strigat Regina cu un glas strident, asurzitor, şi cei trei grădinari au sărit pe dată în sus şi s-au pus pe plecăciuni în faţa Regelui şi a Reginei, a copiilor regali şi a tuturor celorlalţi.

— Terminaţi cu astea! a strigat Regina. Îmi daţi ameţeli. Şi apoi, întorcându-se către tufa de trandafiri: Ce făceaţi aici?

— Cu voia Majestăţii Voastre, a răspuns Doi pe un ton foarte umil, lăsându-se într-un genunchi, încercam şi noi să…

— Am înţeles, a spus Regina, care între timp examinase trandafirii. Jos cu capetele lor!

Alaiul a pornit mai departe, dar trei ostaşi au rămas în urmă ca să-i execute pe nefericiţii grădinari, care au alergat la Alice ca să-i ocrotească.

— Nu o să fiţi decapitaţi, i-a asigurat Alice, şi i-a ascuns într-un ghiveci mare de flori care se găsea în apropiere.

Cei trei ostaşi i-au căutat vreun minut sau două, pe urmă au pornit să-i ajungă pe ceilalţi din urmă.

— Li s-au tăiat capetele? a strigat Regina.

— Cu voia Majestăţii voastre, capetele lor nu mai există, au strigat ostaşii în chip de răspuns.

— În ordine! a strigat Regina. Ştii să joci crochet?

Ostaşii n-au răspuns nimic şi s-au mulţumit să se uite la

Alice, întrucât, evident, întrebarea îi fusese adresată ei.

— Da! a strigat Alice.

— Atunci vino aici! a răcnit Regina, şi Alice s-a alăturat alaiului, întrebându-se ce o să mai urmeze acum.

— E… e o zi foarte frumoasă, a rostit o voce sfioasă de lângă ea.

A constatat că mergea alături de Iepuraşul Alb, care îi trăgea mereu câte o ocheadă îngrijorată.

— Foarte frumoasă, a confirmat Alice. Unde e Ducesa?

— Sssst! Sssst! a răspuns Iepuraşul cu voce înăbuşită, grăbită; pe urmă s-a uitat înfricoşat în spate, după care s-a înălţat în vârful picioarelor şi i-a şoptit la ureche:

— A fost condamnată la moarte.

— Ce spui? Pentru ce?

— Ai spus „Ce păcat!”? a întrebat Iepuraşul.

— N-am spus aşa ceva, şi nici nu cred că e păcat. Am întrebat „pentru ce?”

— I-a tras o palmă zdravănă Reginei… a început Iepuraşul.

Alice a izbucnit într-un hohot de râs.

— Sssst! a potolit-o Iepuraşul, într-o şoaptă înspăimântată. Să nu te audă Regina. Ştii, Ducesa a întârziat şi Regina a spus…

— Treceţi la locurile voastre! a zbierat Regina cu o voce tunătoare, şi toţi participanţii au început să alerge care încotro, împiedicându-se unii de alţii; până la urmă, şi-au luat locurile şi jocul a început.

Alice şi-a spus în gând că n-a văzut în viaţa ei un asemenea teren de crochet: pământul era numai făgaşuri şi creste, brăzdat peste tot; mingile de crochet erau arici vii, ciocanele de crochet erau păsări flamingo vii; iar arcurile erau formate din soldaţi care stăteau în patru labe.

Prima greutate de care s-a lovit Alice a fost stăpânirea păsării flamingo: a izbutit să-i fixeze, destul de confortabil, corpul sub braţul ei, cu picioarele în jos, dar când a încercat să-i îndrepte gâtul, ca să-şi lovească ariciul cu capul păsării, aceasta s-a răsucit şi a privit-o drept în

faţă cu o expresie atât de uimită, încât Alice a izbucnit într-un hohot de râs şi când, în sfârşit, i-a aplecat capul în jos şi era gata să o ia de la capăt, a constatat că ariciul ei îşi scosese ţepii şi începuse să se târască la vale; în plus, oriunde ar fi dorit să-şi trimită ariciul, era fie un şanţ, fie o creastă, şi cum ostaşii în patru labe care alcătuiau arcurile se ridicau întruna în picioare şi se mutau în alte părţi ale terenului, Alice a ajuns la concluzia că era un joc foarte greu dejucat.

Toţi jucătorii îşi trimiteau mingile în acelaşi timp, fără să-şi aştepte rândul, şi se certau între ei şi se băteau pe arici; în curând, Regina s-a înfuriat şi a început să bată din picior şi să strige „Tăiaţi-i ăstuia capul!” „Tăiaţi-i ăsteia capul!”; striga din minut în minut.

Alice se simţea foarte stânjenită; e drept că nu avusese încă niciun conflict cu Regina, dar ştia că aşa ceva ar fi putut să survină în orice clipă, „Şi atunci ce o să se întâmple 70

cu mine?” se întreba ea. Aici se dau în vânt să taie capetele oamenilor, mă mir că au mai rămas unii cu capul pe umeri! Se uita de jur-împrejur în căutarea vreunui mijloc de scăpare, întrebându-se dacă s-ar putea furişa fără să fie văzută, când a observat în aer o apariţie foarte ciudată, care la început a nedumerit-o teribil, dar apoi, după ce a examinat-o vreun minut sau două, şi-a dat seama că e un rânjet şi şi-a spus în sinea ei: „E Pisica-Cheshire, acum o să am şi eu cu cine să stau de vorbă”.

— Ce mai faci? a întrebat-o Pisica de îndată ce a apărut şi o gură cu care să poată vorbi.

Alice a aşteptat ca mai întâi să-i apară ochii, şi pe urmă a dat din cap. „Nu are niciun rost să-i vorbesc până nu-i apar şi urechile, sau măcar una din ele”, şi-a spus în gând. Într-un minut a apărut întregul cap, şi atunci Alice şi-a lăsat jos pasărea flamingo şi a început să-i povestească Pisicii cum se desfăşoară jocul, bucuroasă că găsise pe cineva care s-o asculte. Pisica părea să considere că apăruse destul din ea, aşa că nu s-a mai ivit nimic din

restul trupului.

— Socotesc că nu joacă deloc corect, a început Alice să se plângă, şi se ceartă între ei atât de îngrozitor, încât nu poţi să-ţi mai auzi nici propria voce, şi se pare că nu au nicio regulă de joc; sau dacă există unele reguli, nimeni nu ţine seama de ele, şi n-ai idee ce neplăcut e când toate articolele de joc sunt vii: de pildă arcul pe sub care va trebui să trec ca să ajung în partea cealaltă a terenului; şi chiar acum aş fi putut să crochetez ariciul Reginei, numai că a luat-o la sănătoasa când a văzut ariciul meu îndreptându-se spre el.

— Ce părere ai despre Regină? a întrebat Pisica în şoaptă.

— Nu-mi place deloc, e extrem de… dar în momentul acela Alice şi-a dat seama că Regina era chiar în spatele ei şi o asculta, aşa încât şi-a terminat astfel fraza:… e extrem de aproape de victorie, aşa că nici nu mai merită să jucăm până la capăt.

Regina a zâmbit şi a trecut mai departe.

— Cu cine discuţi? a întrebat Regele, venind lângă Alice şi privind cu mare curiozitate la capul Pisicii.

— Cu o prietenă de-a mea, o Pisică-Cheshire, daţi-mi voie să v-o prezint, i-a răspuns Alice.

— Nu-mi place deloc cum arată, a spus Regele; oricum, dacă doreşte, poate să-mi sărute mâna.

— Nu doresc deloc, a răspuns Pisica.

— Nu fi impertinentă, a repezit-o Regele, şi nu te mai zgâi la mine în felul ăsta!

În timp ce vorbea, Regele a trecut în spatele lui Alice.

— O Pisică se poate uita la un Rege, a intervenit Alice. Am citit într-o carte, dar nu mai ştiu în care.

— Mă rog, trebuie luată de acolo, a spus Regele, cu o voce foarte hotărâtă; şi a chemat-o pe Regină, care tocmai trecea pe acolo: Draga mea, aş vrea să fie luată pisica asta de aici!

Regina nu avea decât un singur mijloc de a rezolva

dificultăţile, fie mari, fie mici:

— Tăiaţi-i capul! a spus, fără măcar să se uite înjur.

— O să-l aduc chiar eu pe călău, a hotărât în grabă Regele, şi a pornit să-l caute.

Alice s-a gândit c-ar fi bine să se ducă să vadă cum se mai desfăşoară jocul, când a auzit vocea Reginei ţipând cu furie, în depărtare. O auzise osândind trei dintre jucători la tăierea capului pentru că îşi pierduseră rândul la joc, aşa încât nu-i plăcea deloc cum stăteau lucrurile, mai ales că jocul era atât de dezordonat, că nu ştia niciodată dacă era rândul ei sau nu. S-a dus să-şi caute ariciul.

L-a găsit angajat într-o încăierare cu un alt arici, ceea ce i s-a părut o ocazie admirabilă de a crocheta pe unul dintre ei cu celălalt: singura dificultate consta însă în faptul că pasărea ei flamingo se deplasase în cealaltă parte a grădinii, unde încerca, neajutorată, să zboare într-un copac.

Când a izbutit să prindă pasărea şi s-o aducă înapoi, încăierarea dintre arici se terminase, dar ambii combatanţi erau de nevăzut; „Nu contează, şi-a spus Alice, din moment ce 72.

toate arcurile din partea asta de grădină au dispărut”. Aşa că şi-a vârât pasărea sub braţ, ca să nu-i scape din nou, şi s-a întors să mai stea puţin de vorbă cu prietena ei.

Dar când s-a apropiat de Pisica-Cheshire a fost surprinsă să găsească o mare mulţime adunată înjur; se iscase o dispută între călău, Rege şi Regină, care ţipau toţi odată, în timp ce privitorii stăteau tăcuţi şi arătau foarte jenaţi.

Când a apărut Alice, toţi trei au chemat-o să lămurească lucrurile, şi toţi trei i-au expus punctele lor de vedere, deşi, dat fiind că vorbeau toţi odată, era greu să înţelegi ce spuneau. Punctul de vedere al călăului era că nu poţi tăia un cap dacă nu există un trup de pe care să-l tai, el nu mai făcuse niciodată până atunci asemenea ispravă şi nu avea de gând să înceapă acum, la *vârsta* lui.

Regele susţinea că acolo unde există un cap, acesta poate fi decapitat, aşa că nu avea rost să mai stea la palavre.

Iar Regina afirma că dacă nu i se taie Pisicii capul cât ai zice peşte, atunci toţi cei de faţă vor fi decapitaţi. (Această din urmă remarcă i-a determinat pe toţi să-şi ia mutre grave şi îngrijorate.)

Alice nu a găsit nimic altceva de spus decât:

— Pisica aparţine Ducesei; ar fi mai bine să o întrebaţi *pe ea*.

— E la închisoare, a răspuns Regina, adresându-se călăului; ad-o aici!

Călăul a pornit iute ca o săgeată.

Dar de îndată ce s-a îndepărtat, capul Pisicii a început să dispară, şi când călăul a venit cu Ducesa, capul pierise cu totul, iar Regele şi călăul au început să caute nebuneşte capul, în timp ce restul mulţimii s-a întors la joc.

IX Povestea Falsei Broaşte Ţestoase

— Vai, dragă, nici nu-ţi imaginezi ce bine îmi pare că te revăd, scumpa mea! i-a spus Ducesa, vârându-şi afectuos braţul sub braţul lui Alice, în timp ce se îndepărtau împreună.

Alice s-a bucurat că o găsise într-o dispoziţie atât de prietenoasă şi şi-a spus că poate din cauza piperului fusese atât de ursuză când se întâlniseră în bucătărie. „Când o să fiu şi eu Ducesă, şi-a spus în sinea ei (dar fără mari speranţe) n-o să ţin absolut *niciun* bob de piper în bucătăria mea. Supa e gustoasă şi fără piper. Poate că piperul îi face pe oameni iuţi la mânie, a continuat ea să gândească, mulţumită că descoperise o nouă regulă; şi oţetul îi face acri, iar muşeţelul îi face amari, şi… zahărul candel şi alte lucruri de felul ăsta îi face pe copii dulci. Aş dori ca oamenii să cunoască aceste lucruri, atunci n-ar mai fi atât de ţepoşi”.

Aproape că uitase de Ducesă, şi a tresărit când i-a auzit vocea lângă urechea ei:

— Te gândeşti la ceva, draga mea, şi de aceea ai uitat să mai vorbeşti. Nu-ţi pot spune pe loc care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte în curând.

— Poate că nu are nicio morală, a cutezat Alice să-i spună.

— Tţţţ, Tţţţ, fetiţo. Toate lucrurile din lume au o morală. Numai că trebuie să poţi s-o descoperi.

Şi, în timp ce vorbea, s-a lipit mai tare de Alice. Lui Alice nu-i plăcea această strânsă apropiere: în primul rând pentru că Ducesa era foarte slută, şi în al doilea rând pentru că avea înălţimea exact cât să-şi poată rezema bărbia de umărul ei, şi bărbia era supărător de ascuţită. Totuşi, nu voia să fie nepoliticoasă, aşa încât o suporta pe cât îi stătea în putinţă.

— Jocul s-a mai îmbunătăţi, a spus Alice, doar ca să menţină conversaţia.

— Aşa e, a confirmat Ducesa, şi morala acestui lucru este… O, iubirea, iubirea face ca pământul să se învârtească!

— Cineva a spus cândva, a murmurat Alice, că oamenii care îşi văd de treaba lor fac pământul să se învârtească.

— A, bine! E cam acelaşi lucru, a răspuns Ducesa înfigându-şi bărbia ascuţită în umărul lui Alice; apoi a adăugat: şi morala *acestui* lucru este: Fii atentă la sens, deoarece cuvintele îşi poartă singure de grijă.

„Ce-i mai place să găsească în toate o morală!” a gândit Alice.

— Cred că te întrebi de ce nu-ţi înconjor mijlocul cu braţul, i-a spus Ducesa după un răstimp. N-o fac din cauză că mă îndoiesc de reacţia păsării flamingo. Eşti de părere să încerc această experienţă?

— S-ar putea să vă ciupească, a răspuns Alice, cu prudenţă, nedorind ca Ducesa să încerce experienţa.

— Foarte adevărat, păsările flamingo şi muştarul pişcă. Şi morala acestui lucru e: cine se aseamănă se

adună.

— Numai că muştarul nu-i o pasăre, a observat Alice.

— Ai dreptate, ca de obicei, cât de limpede expui lucrurile!

— *Credea* muştarul e un mineral, a continuat Alice.

— Desigur, a răspuns Ducesa, care părea să fie de acord cu tot ce spunea Alice; pe aici, prin apropiere, sunt câteva mari mine de muştar. Şi morala acestui lucru e: cu cât e mai mult la mine, cu atât e mai puţin la tine.

— Ah, ştiu! a exclamat Alice, care nu fusese atentă la ultima remarcă a Ducesei. E o plantă! Nu pare plantă, dar este.

— Sunt de acord cu tine, şi morala acestui lucru este: Fii ceea ce pari a fi, sau, dacă vrei, o să mă exprim mai simplu: Niciodată să nu-ţi imaginezi că eşti altfel decât pari să fii în ochii altora sau că ceea ce ai fost sau ai fi putut să fii a fost sau ar fi putut să fie altfel decât a apărut în ochii altora.

— Cred că aş putea înţelege mai bine dacă mi-ai scrie toate astea, a răspuns Alice, politicos; dar când îmi vorbeşti, nu te pot urmări.

— Nu există nimic ce n-aş putea eu să spun dacă aş avea chef, a răspuns Ducesa pe un ton satisfăcut.

— Te rog, nu te osteni să-mi spui mai mult de atât, i-a cerut Alice.

— Ah, nu-i vorba de osteneală. Îţi dau în dar tot ce-am spus până acum!

„Un dar cam ieftin! şi-a spus Alice. Mă bucur că nu primesc asemenea daruri de ziua mea!” însă nu a avut curajul să-şi exprime părerea cu glas tare.

— Iar ai căzut pe gânduri? a constatat Ducesa, împungând-o din nou cu bărbia în umăr.

— Am dreptul să gândesc, a repezit-o Alice, pentru că începea să se simtă puţin sâcâită.

— Ai tot atâta drept cât are porcul să zboare; şi mora…

Dar, spre surprinderea lui Alice, Ducesei i s-a stins glasul chiar în mijlocul cuvântului ei favorit, „morală”, şi braţul vârât sub cel al lui Alice a început să tremure. Alice a ridicat privirea şi a văzut-o în faţa lor pe Regină, cu braţele încrucişate la piept şi încruntându-se ca o vijelie.

— Ce zi frumoasă, Majestate, a început să vorbească Ducesa, cu o voce slabă, tremurată.

— Îţi dau un avertisment, aşa cum e drept, i-a strigat Regina, bătând cu piciorul în pământ: sau dispari tu, sau dispare capul tău. Fă alegerea cât se poate de repede.

Ducesa a făcut alegerea şi a dispărut în doi timp şi trei mişcări. 76

— Haide să continuăm jocul, a cerut Regina, întorcându-se către Alice; aceasta din urmă era prea speriată ca să mai rostească un cuvânt, şi a urmat-o încet pe Regină spre terenul de crochet.

Ceilalţi oaspeţi profitaseră de absenţa Reginei şi se odihneau la umbră; dar în momentul în care au zărit-o întorcându-se, şi-au reluat în grabă locurile, întrucât Regina anunţase că o clipă de întârziere i-ar costa capetele.

În tot timpul jocului, Regina n-a încetat o clipă să se certe cu toată lumea şi să strige: „Tăiaţi-i capul!” Cei pe care-i condamna erau preluaţi de soldaţi care, desigur, pentru a îndeplini această misiune, trebuiau să renunţe la a mai fi arcuri, aşa încât o jumătate de oră mai târziu nu mai exista niciun arc pe teren, şi toţi jucătorii, cu excepţia Regelui, Reginei şi a lui Alice, fuseseră preluaţi în vederea tăierii capetelor.

Pe urmă Regina a renunţat la joc, cu răsuflarea tăiată, şi a întrebat-o pe Alice:

— Ai cunoscut-o pe Falsa Broască Ţestoasă?

— Nu. Nici nu ştiu ce e o Falsă Broască Ţestoasă.

— E cea din care se face supa care imită supa de broască ţestoasă.

— Nici n-am văzut, nici n-am auzit vreodată de aşa

ceva.

— Atunci vino cu mine, şi o să-ţi povestească povestea ei.

Când au plecat împreună, Alice l-a auzit pe Rege declarând, cu voce reţinută, întregii adunări:

— Sunteţi cu toţii iertaţi!

„Ei, ăsta-i un lucru bun”, şi-a spus în sinea ei pentru că se simţea foarte nefericită la gândul că Regina poruncise execuţia unui număr atât de mare de victime.

Curând au ajuns în faţa unui Grifon, care dormea în soare.

— Scoală-te, leneşule, şi condu-o pe domnişoara asta la

Falsa Broască Ţestoasă, ca să-i asculte povestea, a strigat Regina. Eu trebuie să mă întorc să văd dacă au avut loc nişte execuţii pe care le-am poruncit.

A plecat, lăsând-o pe Alice singură cu Grifonul. Lui Alice nu-i prea plăcea mutra Grifonului, dar şi-a spus că, până la urmă, era la fel de în siguranţă alături de el pe cât ar fi fost dacă se ducea după Regina aceea barbară; aşadar a aşteptat.

Grifonul s-a ridicat, s-a frecat la ochi şi s-a uitat după Regină până când nu a mai putut-o vedea; după aceea a chicotit:

— Ce caraghioslâc! a exclamat, jumătate pentru el, jumătate pentru Alice.

— Care-i caraghioslâcul?

— Cum aşa, *ea însăşil* Totul se petrece în fantezia ei. Nimeni nu e executat niciodată, ştii? Haide!

„Toţi cei de aici spun mereu „haide!”, a gândit Alice, în timp ce îl urmărea încet pe Grifon; niciodată până acum nu mi s-a comandat în asemenea măsură”.

N-au avut mult de străbătut până când au zărit-o pe Falsa Broască Ţestoasă în depărtare, stând singură şi posomorâtă pe o mică lespede de stâncă; când s-au apropiat, Alice a auzit-o oftând, de parcă i se sfâşia inima.

S-a simţit cuprinsă şi ea de o milă profundă.

— Ce o face să sufere în halul ăsta? l-a întrebat pe Grifon.

Şi Grifonul i-a răspuns aproape cu aceleaşi cuvinte pe care le rostise mai înainte.

— Totul se petrece în fantezia ei; nu are nicio suferinţă.

Haide!

Au venit în faţa Falsei Broaşte Ţestoase, care s-a uitat la ei cu nişte ochi mari, încărcaţi de lacrimi, dar nu a scos un cuvânt.

— Uite, domnişoara asta vrea să-ţi cunoască povestea, a spus Grifonul.

— Am să i-o povestesc, a răspuns Falsa Broască Ţestoasă, cu o voce profundă, cavernoasă; aşezaţi-vă amândoi şi nu scoateţi un cuvânt până nu-mi termin povestea.

Drept care s-au aşezat, şi preţ de câteva minute nimeni nu a scos niciun cuvânt. Alice şi-a spus în sinea ei: „Nu văd 78

cum o să-şi poată termina povestea din moment ce nu o începe”. Dar a continuat să aştepte cu răbdare.

— Cândva, a început în cele din urmă Falsa Broască Ţestoasă, cu un suspin adânc, am fost şi eu o Broască Ţestoasă veritabilă.

Aceste cuvinte au fost urmate de o foarte lungă tăcere, ştirbită doar de o ocazională exclamaţie *Hjerrh*! scoasă de Grifon şi de constantele sughiţuri de plâns ale Falsei Broaşte Ţestoase. Alice era aproape gata să se ridice şi să spună: „Vă mulţumesc, doamnă, pentru interesanta dumneavoastră poveste”; totuşi gândea că e *musai* să mai urmeze ceva; aşa încât a stat cuminte şi a aşteptat, fără să scoată o vorbă.

— Când eram copii, s-a îndurat, în cele din urmă, Falsa Broască Ţestoasă să vorbească, mai liniştită, deşi tot mai sughiţa de plâns din când în când, am fost trimişi la

şcoala din mare. Profesorul nostru era un Broscoi vârstnic – noi îi spuneam Carapace…

— De ce-i spuneaţi Carapace din moment ce nu avea carapace? a întrebat Alice.

— Îi spuneam Carapace pentru că era o carapacitate şi ne învăţa o mulţime de lucruri, a răspuns Falsa Broască Ţestoasă nervoasă. Zău aşa, eşti cam grea de cap!

— Mă mir că nu ţi-e ruşine să pui asemenea întrebări stupide, a adăugat şi Grifonul; după aceea amândoi au rămas tăcuţi şi s-au uitat mustrător la biata Alice, care simţea că intră în pământ. În cele din urmă, Grifonul i-a cerut Falsei Broaşte Ţestoase:

— Zi-i înainte, bătrânico! Doar n-o să ne pierdem întreaga zi ca să te ascultăm.

— Da, aşa cum spuneam, am rămas la şcoala din mare, deşi s-ar putea să nu vă vină a crede…

— N-am spus niciun moment că nu cred, a întrerupt-o Alice.

— Ba ai spus, a contrazis-o Falsa Broască Ţestoasă.

— Ţine-ţi gura! a intervenit şi Grifonul, înainte ca Alice să fi putut vorbi în apărarea ei.

Falsa Broască Ţestoasă a continuat:

— Am primit cea mai bună educaţie – de fapt, mergeam la şcoală zi de zi.

— Şi eu am frecventat o şcoală de zi, a întrerupt-o Alice, nu-i motiv să te mândreşti atâta.

— Cu materii suplimentare? a întrebat Falsa Broască Ţestoasă, uşor îngrijorată.

— Da, am învăţat suplimentar limba franceză şi muzica.

— Şi spălarea? a întrebat Falsa Broască Ţestoasă.

— Categoric nu, a răspuns Alice indignată.

— A! Asta înseamnă că nu era o şcoală cu adevărat bună, a replicat Falsa Ţestoasă cu uşurare în glas. La şcoala noastră, erau notate ca materii suplimentare „Franceza – Muzica – *şi Spălarea*”.

— Dar din moment ce locuiaţi în fundul mării nu cred că aveaţi mare nevoie de spălare.

— Eu, una, nu mi-am putut permite să urmez cursul ăsta, a adăugat Falsa Ţestoasă, cu un suspin; am urmat numai cursurile obişnuite.

— Care erau astea?

— Zbaterea, adică sucitul şi răsucitul în apă, asta în primul rând, şi apoi diversele ramuri ale Aritmeticii: Ambiţia, Abaterea Atenţiei, Urâţificarea şi Zeflemisirea.

— N-am auzit niciodată de „Urâţificare”, a comentat Alice. Ce e asta?

Grifonul şi-a ridicat ambele labe, în semn de mirare.

— N-ai auzit de urâţificare? a exclamat. De înfrumuseţare ai auzit, presupun?

— Da, a răspuns Alice cu îndoială, înseamnă… să faci… lucrurile… mai drăguţe.

— Şi, atunci, dacă nu ştii ce-i urâţificarea, înseamnă că eşti o nătângă.

Alice nu s-a simţit îndemnată să mai pună întrebări în legătură cu acest subiect, şi s-a întors spre Falsa Broască Ţestoasă, spunându-i:

— Ce altceva ai mai învăţat?

*I*Mă rog, mai era Isteria, a răspuns Falsa Ţestoasă, numărând materiile pe pieliţele înotătoare ale labelor ei, adică Isteria antică şi modernă, şi Zerograna – pe urmă Picătura – maestrul de Picătură ne învăţa să facem tablouri – era un Ţipar-de-Mare, care venea o dată pe săptămână, da, ne învăţa Picătura, şi aveam caiete de spiţe, şi făceam şi ulei pe brânză.

— Cum vine asta? a întrebat Alice.

— Mă rog, nu pot să-ţi arăt acum, sunt prea ţeapănă. Şi Grifonul n-a vrut să înveţe.

— N-am avut timp, s-a apărat Grifonul. Totuşi şi eu am urmat cursurile Profesorului Clasic. Era un crab bătrân, *asta* era.

— N-am fost niciodată la cursurile lui. Preda Râsul şi

Plânsul, aşa se spunea, a intervenit Ţestoasa.

— Într-adevăr, într-adevăr, a răspuns Grifonul, oftând la rândul său.

Şi amândouă vietăţile şi-au îngropat capul în labe.

— Câte ore pe zi durau lecţiile? a întrebat Alice, dorind să schimbe subiectul.

— Zece în prima zi, nouă a doua zi, şi aşa mai departe.

— Ce orar curios! s-a mirat Alice.

— De asta se numesc cursuri; curg îndărăt, şi seacă de la o zi la alta, a explicat Grifonul.

Era o idee cu totul nouă pentru Alice, şi a chibzuit puţin asupra ei, înainte de a face următoarea remarcă:

— Şi atunci în cea de-a unsprezecea zi era vacanţă?

— Sigur că da, a confirmat Falsa Ţestoasă.

— Şi ce făceaţi în cea de-a douăsprezecea zi? a întrebat Alice, curioasă.

— Am vorbit destul despre lecţii, a întrerupt-o Grifonul pe un ton hotărât. Povesteşte-i acum ceva despre jocuri.

X Cadrilul Homarilor

Falsa Broască Ţestoasă a oftat din adâncul rărunchilor şi şi-a şters ochii cu una dintre pieliţele înotătoare. S-a uitat la Alice şi a încercat să vorbească, dar timp de un minut sau două vocea i-a fost înecată de sughiţurile de plâns.

— De parcă i-ar fi rămas un os în gât, a comentat Grifonul.

Şi s-a apucat să-i tragă pumni în ceafă şi s-o scuture. În cele din urmă, Falsa Ţestoasă şi-a recăpătat glasul şi a început să vorbească, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji:

— Nu ştiu dacă ai locuit mult timp în adâncurile mării. („Nu am locuit” a răspuns Alice), şi nu ştiu dacă ai fost vreodată prezentată unui homar (Alice a dat să spună

„Am gustat o dată unul”, dar şi-a curmat repede vorba şi a răspuns în schimb „Nu, niciodată”), aşa încât nu-ţi poţi da seama ce lucru încântător e un Cadril al Homarilor.

— Nu, într-adevăr. Ce fel de dans e cadrilul?

— Cum aşa, a lămurit-o Grifonul, formezi întâi un şir de-a lungul ţărmului…

— Două şiruri! l-a corectat Falsa Ţestoasă. Foci, ţestoase de mare, somoni, şi aşa mai departe. Pe urmă, după ce ai înlăturat toate meduzele din drum…

— Ceea ce, în general, ia oarecare timp, a precizat Grifonul.

—… faci doi paşi înainte… 82

— Fiecare având câte un homar ca partener! a completat Grifonul.

— Bineînţeles, a continuat Ţestoasa, faci doi paşi înainte, te întorci spre partener…

—… schimbi homarii şi apoi te întorci la formaţia iniţială, a continuat Grifonul.

— Pe urmă, ştii, arunci…

— Homarii! a strigat Grifonul, executând un salt în văzduh.

—… îi arunci în mare, cât de departe poţi…

— Şi înoţi în urma lor! a completat iar Grifonul.

— Faci o tumbă în mare! a ţipat Falsa Ţestoasă, dându-se nebuneşte peste cap…

— Şi schimbi din nou partenerii homari, a zbierat Grifonul, cât îl ţinea gura.

— Pe urmă, îndărăt pe uscat, şi… asta-i prima figură, a adăugat Falsa Ţestoasă cu glas scăzut; ambele creaturi, care până atunci săltaseră şi se zbânţuiseră ca nişte ţicnite, s-au aşezat din nou, foarte triste, şi s-au uitat la Alice.

— Cred că-i un dans foarte frumos, a rostit Alice, cu timiditate.

— Ai vrea să vezi un pic din el? a întrebat Falsa

Ţestoasă.

— Da, foarte mult.

— Vino, haide să executăm prima figură, i-a cerut Ţestoasa Grifonului. O putem face şi fără homari, ştii. Cine cântă?

— O, cântă tu, eu am uitat cuvintele.

Şi amândoi au început să danseze solemn în jurul lui Alice, călcând-o pe picioare când se apropiau prea tare de ea, fluturându-şi labele pentru a marca ritmul, în timp ce Falsa Broască Ţestoasă cânta următoarele, foarte încet şi foarte melancolic:

Zise un peşte alb către melc „Mergi mai iute, dragă,
Că vine-n grabă un delfin şi mă calcă pe coadă. Se-
nghesuie homarii şi broaştele ţestoase, le vezi
Colo pe scândură? Vrei şi tu să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?
Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?
N-ai tu idee plăcerea nebună ce vom avea:
Cu homarii de-a valma în mare ne vor arunca!”
Dar melcul răspunse: „E prea departe, e departe de tot”.
Şi privind chiorâş adăugă „Să dansez n-am să pot”.
N-a vrut n-a putut n-a vrut n-a putut să intre în joc.
N-a vrut n-a putut n-a vrut n-a putut să intre în joc.
„Contează cât mergem „îi spuse amicul solzos. „De cealaltă parte e ţărm – colo, mai jos Pleci din Anglia – şi deodată Franţa-i aproape Nu păli, melcule – mai bine dansează-n aceste ape. Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi? Vrei sau nu, vrei sau nu, vrei sau nu să dansezi?

— Mulţumesc, e un dans foarte interesant, a spus Alice, bucuroasă că, în sfârşit, se terminase, şi mi-a plăcut foarte mult cântecul ăsta curios despre peştii albi.

— O, peştii albi, pe ăştia i-ai văzut, desigur?

— Da, i-am văzut de multe ori la cin… şi-a curmat repede vorba Alice.

— Nu ştiu unde este acest Cin, a răspuns Ţestoasa; dar dacă i-ai văzut de multe ori, atunci ştii, desigur, cum arată.

— Cred că da, a răspuns Alice, cugetând. Îşi ţin coada în gură şi sunt înveliţi în pesmet.

— Te înşeli în privinţa pesmetului, apa mării l-ar spăla. Dar îşi *ţin* într-adevăr coada în gură, şi motivul este… la acest punct, Falsa Broască Ţestoasă a căscat şi a închis ochii. Spune-i tu care-i motivul, i-a cerut Grifonului.

— Motivul este că vor şi ei să danseze cu homarii. Aşa încât sunt aruncaţi în mare. Şi trebuie să străbată cale lungă în 84

apă. De asta îşi ţin coada cu dinţii. În felul ăsta se asigură că nu vor mai putea fi scoşi din apă. Asta-i tot.

— Mulţumesc, i-a spus Alice. E foarte interesant. Până acum n-am cunoscut atâtea lucruri despre peştii albi.

— A, dacă doreşti, îţi pot spune mult mai multe, i-a răspuns Grifonul. Ştii de ce se numesc „albi”?

— Niciodată nu m-am gândit. De ce?

— *Lustruieşte ghetele şi pantofii*, a răspuns solemn Grifonul.

Alice era complet năucită.

— Lustruieşte ghetele şi pantofii? a repetat ea uluită.

— Da, cu ce sunt lustruiţi pantofii tăi? Ce-i face atât de strălucitori?

Alice s-a uitat în jos la pantofi şi a rămas puţin pe gânduri înainte de a răspunde:

— Sunt frecaţi cu cremă neagră, cred.

— Ghetele şi pantofii celor care locuiesc în mare sunt frecaţi cu cremă albă. Sunt înălbiţi. Acum ştii.

— Şi din ce-i făcută crema albă? a întrebat Alice, foarte curioasă.

— Din calcani şi ţipari, desigur, a răspuns Grifonul, cam iritat, orice crevetă ar fi putut să-ţi spună atâta lucru.

— Dacă eu aş fi fost peştele alb, a răspuns Alice, ale

cărei gânduri zăboveau încă asupra versurilor cântecului, i-aş fi spus Delfinului: „Rămâi în spate, te rog. Nu te vrem alături de noi”.

— Ba se simţeau foarte îndatoraţi să-l aibă alături, a contrazis-o Falsa Ţestoasă. Niciun peşte cu scaun la cap nu s-ar aventura să se ducă undeva fără un delfin.

— Zău? s-a mirat Alice.

— Bineînţeles că nu. Dacă un peşte ar veni la *mine* şi mi-ar spune că pleacă într-o călătorie, l-aş întreba: „Cu ce delfin?”

— Nu cumva „spre ce destin?”

— Eu ştiu ce spun, a răspuns Falsa Broască Ţestoasă pe un ton ofensat.

— Ei, hai să ascultăm ceva şi din aventurile *tale*, a intervenit Grifonul.

— Aş putea să vă povestesc aventurile mele începând de azi dimineaţă, a început Alice cu sfială, nu are niciun rost să încep cu trecutul, pentru că ieri eram cu totul altă persoană.

— Explică-ne lucrul ăsta, a cerut Ţestoasa.

— Nu, nu! Să ne povestească întâi aventurile; explicaţiile iau prea mult timp, a cerut Grifonul.

Aşa încât Alice a început să le povestească toate întâmplările prin care a trecut, din momentul în care l-a văzut pe Iepuraşul Alb. La început era puţin stânjenită, pentru că cele două creaturi stăteau foarte aproape de ea, încadrând-o de o parte şi de cealaltă, făcând ochi mari şi deschizându-şi larg gurile; dar pe măsură ce înainta în povestire, căpăta tot mai mult curaj. Ascultătorii ei au stat perfect liniştiţi, până la partea în care a citat poezia *Eşti bătrân, taică William*, pe care i-o recitase Omizii, şi în care cuvintele erau de astă dată altele, aşa încât Falsa Ţestoasă a tras adânc aer în piept şi a spus:

— E foarte ciudat!

— E cât se poate de ciudat, a adăugat Grifonul.

— A sunat cu totul altfel, a repetat Falsa Ţestoasă,

căzând pe gânduri. Aş vrea s-o aud acum încercând să recite ceva. Spune-i să înceapă.

Se uita la Grifon ca şi cum gândea că acesta are oarecare autoritate asupra lui Alice.

— Ridică-te în picioare şi recită: *Acesta-i glasul trântorului*, i-a poruncit Grifonul.

„Cum îţi mai ordonă creaturile astea, şi-a spus Alice în sinea ei, şi cum te obligă să repeţi ce-ai învăţat. Parc-aş fi la şcoală!”

Totuşi, s-a ridicat în picioare şi a început să recite poezia, dar mintea ei era atât de plină de Cadrilul Homarilor, încât aproape că nu mai ştia ce spune; şi cuvintele au răsunat, într-adevăr, foarte ciudat: 86

E glasul Homarului, l-am auzit eu cum spune

„Prea m-aifiert, acum pune-mi zahăr în păr, mai pune”.

Şi cum face raţa cu genele face el cu sprâncenele, îşi coase nasturii, tiveşte izmenele.

Când se usucă nisipul, el ca un cintezoi voios

Priveşte de sus la rechinul cel mai fioros:

Dar când apele cresc în flux şi rechinii-s aici

Vocea îi tremură-n triluri subţirele şi mici.

— Asta-i cu totul altceva decât poezia pe care o recitam eu în copilărie, a declarat Grifonul.

— N-am mai auzit-o niciodată până acum, a confirmat şi Falsa Ţestoasă, dar e un nonsens de la un capăt la celălalt.

Alice nu a răspuns nimic; şedea din nou cu faţa în mâini, întrebându-se dacă, vreodată, lucrurile îşi vor relua mersul lor firesc.

— Aş dori să-mi explice, a stăruit Falsa Ţestoasă.

— Nu poate să-ţi explice, a potolit-o Grifonul în grabă. Treci la strofa a doua.

— Dar ce-i cu sprâncenele? nu s-a lăsat Falsa Ţestoasă. Cum poate să coase cu ele? Ai auzit de aşa ceva?

— E prima figură din dans, a încercat Alice să

explice; dar era îngrozitor de zăpăcită de întreaga poveste, şi dorea să schimbe subiectul.

— Treci la strofa a doua, a repetat Grifonul, nervos; începe cu: *Am trecut pe lângă grădină*.

Alice nu îndrăznea să nu se supună, deşi era convinsă că iarăşi o să iasă totul pe dos; a continuat cu o voce tremurătoare:

Treceam pe la el prin grădină când am zărit Pantera şi bufniţa mâncând dintr-un blid: *Pantera hăpăia carnea toată, cu sos Bufniţa s-a ales cu blidul gol, curat, frumos*. *Şi la urmă primi, ea singură în dar Lingura de pe masă – şi-o vârî în buzunar*: *Pantera luă, mărăind din gâtlej, cuţitul, furculiţa şi-şi încheie banchetul devorâ*nd.

— Ce rost are să repete toată aiureala asta, a întrerupt-o Falsa Ţestoasă, dacă nu dă explicaţii pe măsură ce înaintează? E lucrul cel mai aiuristic pe care l-am auzit în viaţa *mea*.

— Cred că ar fi mai bine să renunţi, a sfătuit-o Grifonul, şi Alice a fost fericită să-i dea ascultare.

— Să încercăm altă figură din Cadrilul Homarilor? Sau preferi ca Falsa Broască Ţestoasă să cânte un alt cântec? a întrebat Grifonul.

— O, un alt cântec, vă rog, dacă va binevoi Falsa Broască Ţestoasă, a răspuns Alice cu atâta grabă, încât Grifonul a adăugat, oarecum ofensat:

— Hm! Gusturile nu se discută. Cântă-i *Supa de Broască Ţestoasă*; vrei, bătrânico?

Falsa Ţestoasă a suspinat adânc, şi a început, cu o voce uneori înecată de sughiţuri de plâns, să cânte:

Supă aromată, supă frumoasă Aburind în faţa noastră pe masă! *O lume ai da să poţi gusta Acest deliciu de trufanda*! *Suuu-pă gustoaaasă Suuu-pă delicioaaasă E supa serii, Supa cea mai gustoasă*!

Minune de supă! *Cine să mai vrea Fripturi, vânat, bifte, sardea*? *Cine n-ar da totul de pe dânsu 'pe Numai două parale să-şi ia trei supe*? *Minunăţie de supă*

gustoasă? *Suuuu-pă gustoaaasă*! *Şi de-li cioaaasă Supa la ciiină Supă di-VIU-NĂ*! 88

— Refrenul, din nou! a strigat Grifonul. Dar când Ţestoasa tocmai începuse să-l repete, s-a auzit din depărtare strigătul: „Începe procesul!”

— Vino, a strigat Grifonul şi, luând-o pe Alice de mână, a pornit grăbit, fără să mai aştepte sfârşitul cântecului.

— Despre ce proces e vorba? a întrebat Alice gâfâind din cauza alergării.

Dar Grifonul i-a răspuns numai:

— Haide! şi şi-a iuţit paşii, în timp ce din depărtare se auzeau din ce în ce mai slab, cuvintele melancolice purtate de vânt:

Supa la ciiină Supădi-VIII-NĂ!

XI Cine a furat tartele?

Când au sosit Alice şi Grifonul, Regele şi Regina de Cupă erau aşezaţi pe tronurile lor, înconjuraţi de o mare adunare: tot felul de păsărele şi de animale, precum şi întregul pachet de cărţi de joc: Valetul de Cupă stătea în faţa lor, legat în lanţuri, cu câte un soldat de pază de o parte şi de alta; lângă Rege se găsea Iepuraşul Alb, care ţinea într-o mână o trompetă, şi în cealaltă un sul de pergament. În centrul Curţii de Judecată se afla o masă, pe care era un platou mare cu tarte: arătau atât de îmbietor, încât Alice se simţea flămândă numai cât se uita la ele.

„Aş vrea să se termine procesul, s-a gândit ea, şi apoi să se împartă la toată lumea gustările!” Dar se părea că nu exista nicio şansă să se întâmple aşa ceva, drept care a început să se uite la tot ce o înconjura, ca să-şi omoare timpul.

Alice nu mai fusese niciodată până atunci într-un tribunal, dar citise în cărţi despre ele, aşa încât a constatat cu satisfacţie că îi erau cunoscute denumirile a tot ce se găsea acolo.

„Ăsta-i judecătorul, pentru că poartă o perucă mare”,

şi-a spus.

Judecătorul era însuşi Regele şi, cum îşi pusese coroana peste perucă, nu părea să se simtă prea comod şi nu arăta deloc atrăgător. 90

„Şi asta-i boxa juriului, şi-a spus Alice mai departe, iar cele douăsprezece creaturi (era obligată să le numească „creaturi”, pentru că unele dintre ele erau animale şi altele păsări) sunt, probabil, juraţii”. Şi-a repetat de vreo trei ori în gând ultima denumire, pentru că era foarte mândră de ea; îşi spunea, pe drept cuvânt, că puţine fetiţe de vârsta ei ar fi ştiut ce înseamnă toate astea. Oricum, „membrii juriului” ar fi avut acelaşi înţeles.

Cei doisprezece juraţi erau foarte ocupaţi să scrie de zor pe nişte tăbliţe.

— Ce fac? i-a şoptit Alice Grifonului. Din moment ce nu a început încă procesul, nu înţeleg ce scriu.

— Îşi notează numele lor, de teamă să nu le uite înainte de a se termina procesul, i-a răspuns, tot în şoaptă, Grifonul.

— Ce chestii prosteşti! a exclamat Alice cu voce tare, dar şi-a înghiţit imediat vorba, pentru că Iepuraşul Alb a strigat:

— Păstraţi linişte în Curtea de Judecată!

Regele şi-a pus ochelarii şi s-a uitat încruntat în jur să vadă cine face gălăgie.

Alice a văzut clar, de parcă li s-ar fi uitat peste umăr, că toţi juraţii notaseră pe tăbliţe „Ce chestii prosteşti!”, ba mai mult, a văzut că unul dintre ei nu ştia cum se scrie „prosteşti”, şi i-a cerut vecinului să-i spună. „Ce mai harababură o să fie pe tăbliţele lor când se va termina procesul!”, a gândit Alice.

Unul dintre juraţi avea un creion care scârţâia pe tăbliţă. Era ceva ce Alice nu putea îndura; s-a strecurat în spatele lui şi, foarte curând, i s-a ivit prilejul de a-i şterpeli creionul. A făcut-o atât de repede, încât sărmanul mic jurat (era Bill, Şopârla) nu şi-a putut da seama unde i-a dispărut

creionul şi a început să-l caute peste tot; negăsindu-l, a fost nevoit să scrie, în tot restul zilei, cu degetul pe tăbliţă, ceea ce nu s-a dovedit de mare folos, pentru că degetul nu lăsa niciun semn.

— Crainicule, citeşte acuzaţia! a spus Regele.

La auzul acestor cuvinte, Iepuraşul Alb a suflat de trei ori din trompetă, apoi a desfăşurat sulul de pergament şi a citit:

Regina de Cupă, astă vară după Amiază, a copt nişte turte: *Fantele de Cupă le-a luat pe toate Ascuns după uluci prin curte*!

— Proclamaţi verdictul! a poruncit Regele, adresându-se juraţilor.

— Încă nu, încă nu, l-a întrerupt Iepuraşul. Mai sunt încă multe proceduri, înainte de verdict.

— Să fie chemat primul martor! a poruncit Regele; Iepuraşul a sunat de trei ori din trompetă şi a strigat:

— Primul martor!

Primul martor a fost Pălărierul. S-a prezentat ţinând într-o mână o cană de ceai şi în cealaltă o felie de pâine cu unt.

— Te rog să mă ierţi, Măria Ta, a început el, că am venit cu astea, dar când am fost chemat încă nu-mi terminasem ceaiul.

— Ar fi trebuit să-l termini, a decretat Regele. Când l-ai început?

Pălărierul s-a uitat la Iepurele de Martie care-l urmase în tribunal, braţ la braţ cu Hârciogul.

— Pe paisprezece martie, cred, a spus el.

— Pe cincisprezece, l-a corectat Iepurele de Martie.

— Pe şaisprezece, a adăugat Hârciogul.

— Să se noteze! a cerut Regele, adresându-se juriului; şi juraţii au scris în grabă pe tăbliţele lor toate aceste date, după care le-au adunat, şi apoi au transformat rezultatul în şilingi şi penny.

— Scoate-ţi pălăria! i-a cerut Regele Pălărierului.

— Nu e a mea! a răspuns acesta din urmă.

— *Efurată*\ a exclamat Regele, întorcându-se spre juriu, care pe dată a întocmit un memorandum.

— Eu păstrez pălăriile ca să le vând, a explicat Pălărierul; niciuna dintre ele nu e a mea. Eu sunt pălărier.

La acest punct, Regina şi-a pus ochelarii şi s-a uitat încruntată la Pălărier, care a pălit şi a început să se agite. 92

— Depune-ţi mărturia, i-a cerut Regele, şi nu mai fi nervos, altminteri voi cere să fii executat pe loc.

Aceste cuvinte nu au părut să-l încurajeze pe martor; a pornit să-şi mute greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, se uita temător la Regină şi, în fâstâceala lui, a muşcat o bucată mare din ceaşcă, în locul feliei de pâine cu unt.

În chiar momentul acela, Alice a încercat o senzaţie curioasă, care a nedumerit-o teribil până când şi-a dat seama despre ce e vorba: începuse din nou să crească; la început, s-a gândit să se ridice şi să părăsească tribunalul, dar în scurt timp s-a răzgândit şi a hotărât să rămână acolo atâta timp cât o să mai încapă în el.

— Te-aş ruga să nu mă presezi aşa de tare, i-a spus Hârciogul, care şedea lângă ea. Aproape că nu mai pot respira.

— N-am ce face, i-a răspuns Alice cu blândeţe. Cresc.

— Nu ai dreptul să creşti *aici*, a ripostat Hârciogul.

— Nu vorbi prostii, l-a repezit Alice cu mai mult curaj; dacă vrei să ştii, şi tu creşti.

— Da, dar eu cresc într-un ritm normal, nu în felul ăsta ridicol al tău.

S-a ridicat îmbufnat, a traversat încăperea şi s-a aşezat în celălalt colţ al tribunalului.

În tot acest timp, Regina nu a încetat o clipă să-l fixeze pe Pălărier şi, chiar în momentul când Hârciogul traversa tribunalul, a poruncit unuia dintre curteni:

— Aduceţi-mi lista cântăreţilor de la ultimul concert.

La auzul acestor cuvinte, bietul Pălărier a început să tremure atât de tare, încât a ieşit din pantofi.

— Depune-ţi mărturia! a repetat Regele furios; altminteri poruncesc să fii executat, indiferent dacă eşti nervos sau nu.

— Măria Ta, eu sunt un biet om, a început Pălărierul cu un glas care dârdâia, şi încă nu am apucat să-mi iau ceaiul, – nici măcar de o săptămână încoace… şi felia de pâine cu unt a devenit tot mai subţire… şi clinchetul ceaiului…

— Clinchetul *cuil* a întrebat Regele.

— A început cu un ce…

— Desigur şi clinchetul şi ceaiul încep cu litera ce… Ce, mă iei drept un nerod? Spune mai departe.

— Sunt un om sărac, a continuat Pălărierul, şi după aceea toate lucrurile clincăneau… numai că Iepurele de Martie a zis…

— N-am zis eu! l-a întrerupt în mare grabă Iepurele de Martie.

— Ba tu ai zis, a stăruit Pălărierul.

— Neg! a ţinut-o morţiş Iepurele de Martie.

— Neagă! a subliniat Regele; să nu se consemneze!

— Mă rog, în orice caz, Hârciogul a zis… a continuat Pălărierul, uitându-se îngrijorat înjur, să vadă dacă şi Hârciogul o să nege; dar acesta nu a negat nimic, deoarece dormea buştean.

— După aceea, a continuat Pălărierul, mi-am mai tăiat nişte pâine cu unt…

— Dar ce a zis Hârciogul? a întrebat un membru al juriului.

— Asta nu-mi mai aduc aminte.

— Trebuie să-ţi aduci aminte, sau poruncesc să fii executat, a declarat Regele.

Nefericitul Pălărier a scăpat din mână ceaşca de ceai şi pâinea cu unt, şi s-a lăsat pe jos într-un genunchi.

— Sunt un om slab, Măria Ta, a început el.

— Eşti un *vorbitor* foarte slab, a observat Regele.

La acest punct, unul dintre cobai a aclamat, dar ovaţiile au fost imediat înăbuşite de către slujbaşii tribunalului. (Pentru că am folosit un cuvânt dur, am să vă explic cum s-au petrecut lucrurile. Slujbaşii aveau un sac mare de pânză, care se lega la gură cu două şireturi; l-au vârât pe cobai în sac, cu capul în jos, şi după aceea s-au aşezat pe el.)

„Mă bucur că am văzut cum se procedează, a gândit Alice. Am citit de atâtea ori în ziare că «la sfârşitul procesului au fost câteva încercări de aplauze, pe care slujbaşii 94

tribunalului le-au înăbuşit imediat, iar eu nu înţelegeam niciodată cum vine treaba asta, şi acum m-am dumirit»”.

— Dacă asta-i tot ce ştii, atunci stai jos, i-a spus Regele.

— Nu pot să stau mai jos de atât, a răspuns Pălărierul; sunt pe podea.

— Atunci *aşază-te* jos.

La acest punct, cel de-al doilea cobai a ovaţionat, şi a fost înăbuşit.

„Ei, cu asta s-a zis cu cobaii, a gândit Alice. Acum o să meargă totul strună”.

— Aş prefera să-mi termin ceaiul, a răspuns Pălărierul, aruncând o privire temătoare Reginei, care citea lista cântăreţilor.

— Poţi pleca, a spus Regele, şi Pălărierul s-a grăbit să părăsească tribunalul, fără măcar să-şi încalţe pantofii.

—… şi tăiaţi-i capul, a adăugat Regina, adresându-se unuia dintre slujbaşi, dar până să ajungă acesta la uşă, Pălărierul se şi făcuse nevăzut.

— Introduceţi martorul următor! a poruncit Regele.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. S-a prezentat cu râşniţa de piper în mână, şi Alice a ghicit cine era chiar înainte de a fi intrat în tribunal, pentru că toţi cei

de pe lângă uşă au început să strănute.

— Depune-ţi mărturia! a poruncit Regele.

— N-am de gând.

Regele s-a uitat îngrijorat la Iepuraşul Alb, care i-a murmurat:

— *Acest* martor trebuie să fie interogat de Majestatea Voastră.

— Mă rog, dacă trebuie, trebuie, a rostit Regele cu un aer melancolic, şi, după ce şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a încruntat la bucătăreasă până când aproape că nu a mai putut-o vedea, a întrebat-o cu un glas adânc:

— Din ce se fac tartele?

— Din piper, în cea mai mare parte, a răspuns bucătăreasa.

— Din melasă, a adăugat o voce somnoroasă din spatele ei.

— Înşfacaţi-l de guler şi scoateţi-l afară pe Hârciogul acela! a strigat Regina. Decapitaţi Hârciogul! Daţi-l pe Hârciog afară din tribunal! Suprimaţi-l! Pişcaţi-l! Radeţi-i mustăţile!

Câteva momente în tribunal a domnit confuzia, până când l-au evacuat pe Hârciog şi, când s-a înstăpânit din nou liniştea, bucătăreasa se făcuse nevăzută.

— N-are importanţă! a declarat Regele, uşurat. Introduceţi martorul următor! Apoi, întorcându-se spre Regină, i-a spus în şoaptă: Zău aşa, draga mea, martorul următor trebuie să fie interogat de tine. Pe mine m-a apucat durerea de cap.

Alice l-a urmărit pe Iepuraşul Alb, care scruta lista martorilor; era foarte curioasă cine avea să fie următorul martor, „pentru că, până acum, n-au adunat prea multe probe”, şi-a spus ea.

Imaginaţi-vă surpriza ei când Iepuraşul Alb a citit, cu vocea lui cea mai stridentă, numele:

— Alice!

XII Alice depune mărturie

— Prezent! a strigat Alice, uitând, în emoţia momentului, cât de mare crescuse în ultimele câteva minute, şi a sărit cu asemenea grabă, încât a măturat, cu poala fustei, băncile juraţilor, răsturnându-i pe toţi în capetele celor aflaţi jos în sală; şi au rămas aşa, bieţii de ei, zbătându-se, cu picioarele şi mâinile răşchirate, aducându-i aminte de bolul de sticlă cu peştişori de aur pe care-l răsturnase, din greşeală, acasă, cu o săptămână în urmă.

— Oh, scuzaţi-mă! a exclamat cu un ton dezolat, şi a început să-i culeagă de pe jos cât de repede putea, pentru că avea în minte accidentul cu peştişorii şi o obseda ideea că juraţii trebuie adunaţi imediat şi puşi cât mai urgent înapoi în băncile lor, căci altfel ar muri.

— Procesul nu poate continua până când nu-şi ocupă toţi juraţii locurile, a decretat Regele, cu un glas grav; *toţi*, a repetat el pompos, uitându-se cu asprime la Alice.

Ea a aruncat o privire în boxă şi a văzut că, în marea ei grabă, îl aşezase pe Bill-şopârla cu capul în jos, şi, bietul de el, dădea resemnat din coadă, neputându-se mişca. Cât ai zice peşte, Alice l-a repus în poziţie normală „nu că asta ar avea mare importanţă, şi-a spus ea. Cred c-ar fi la fel de folositor procesului şi cu coada-n sus, şi cu coada-n jos”.

De îndată ce juraţii şi-au revenit din şoc şi şi-au recăpătat tăbliţele şi creioanele, au pornit cu mare sârg la treabă, scriind istoria accidentului, toţi cu excepţia Şopârlei, care era prea traumatizată pentru a face altceva decât să stea cu gura căscată şi cu ochii în tavan.

— Ce ştii despre problema în cauză? a întrebat-o Regele pe Alice.

— Nimic., – *Absolut* nimic?

— Absolut nimic.

— Acest lucru e foarte important, a declarat Regele, adresându-se juriului.

Juraţii tocmai începuseră să-i noteze spusele pe tăbliţele lor, când au fost întrerupţi de Iepuraşul Alb.

— Desigur, Majestatea Voastră vrea să spună neimportant, a atras el atenţia pe un ton plin de respect.

— Da, desigur, am vrut să spun neimportant, a răspuns Regele în grabă, apoi a murmurat pentru sine: important, neimportant, neimportant, important… de parcă încerca să vadă care dintre cele două cuvinte sună mai bine.

Unii dintre juraţi au notat cuvântul „important”, alţii au notat „neimportant”. Alice putea desluşi cuvintele, întrucât se găsea destul de aproape de ei pentru a le vedea tăbliţele; „dar oricum, importantneimportant, n-are nicio importanţă”, şi-a spus ea.

În momentul acela, Regele, care între timp fusese ocupat să scrie ceva în carnetul lui, a strigat: „Tăcere!” şi apoi a citit din carnet:

— Regula Patruzeci şi doi: Orice persoană mai înaltă de un kilometru trebuie să părăsească tribunalul.

— Dar eu nu am o înălţime de un kilometru, a pledat Alice.

— Ba ai, a contrazis-o Regele.

— Are aproape doi kilometri, a intervenit Regina.

— Oricum ar fi, eu n-am să plec, a ripostat Alice; şi apoi, regula aceasta nu-i reglementară; aţi inventat-o acum, pe loc. 98

— Este cea mai veche regulă din carte, a contrazis-o Regele.

— Dac-ar fi fost cea mai veche, ar fi trebuit să fie Regula numărul Unu, a precizat Alice.

Regele a pălit şi şi-a închis în grabă carnetul.

— Proclamaţi verdictul! a cerut el juriului, cu o voce joasă, tremurătoare.

— Majestate, a sărit Iepuraşul Alb, mai există probe pe care nu le-am luat încă în seamă; hârtia aceasta, de pildă, a fost adusă chiar acum.

— Ce conţine? a întrebat Regina.

— Încă n-am deschis-o, a răspuns Iepuraşul Alb, dar pare să fie o scrisoare, scrisă de inculpat către... către... cineva.

— Trebuie s-o fi scris către cineva, a intervenit Regele, doar dacă n-a fost adresată nimănui, ceea ce, ştiţi, nu se prea obişnuieşte.

— Ce adresă poartă? a întrebat un jurat.

— Nu poartă niciun fel de adresă, a răspuns Iepuraşul Alb; de fapt, nu scrie nimic pe plic.

În timp ce vorbea, a despăturit scrisoarea şi a adăugat:

— De fapt, nu e o scrisoare, e o înşiruire de versuri.

— E scrisul de mână al inculpatului? a întrebat alt jurat.

— Nu, nu este, ceea ce e foarte curios, a replicat Iepuraşul Alb.

(Toţi juraţii au făcut o mutră mirată.)

— Probabil că a imitat scrisul altcuiva, şi-a dat Regele cu părerea.

(Toţi juraţii au făcut o mutră satisfăcută.)

— Majestatea Voastră, vă rog, a vorbit Valetul de Cupă inculpat; nu am scris-o eu, şi nimeni nu poate dovedi că am scris-o; la sfârşit nu e semnat niciun nume.

— Faptul că nu ai semnat-o înrăutăţeşte lucrurile, a declarat Regele. Probabil că ai urmărit un gând rău, altminteri ţi-ai fi semnat numele, ca orice om onest.

Aceste spuse au fost urmate de aplauze generale: era, într-adevăr, primul lucru inteligent pe care-l rostise Regele în ziua aceea.

— Ceea ce *dovedeşte*, desigur, vinovăţia lui, a adăugat Regina. Tăiaţi-i...

— Ba nu dovedeşte nimic, a întrerupt-o Alice; vai de mine, dar nici nu ştiţi despre ce-i vorba în scrisoare.

— Citiţi-o! a poruncit Regele. Iepuraşul Alb şi-a pus ochelarii:

— De unde doreşte Majestatea Voastră să încep?

— Începe cu începutul, i-a răspuns Regele foarte grav, şi continuă până la sfârşit; acolo te opreşti.

În tribunal s-a înstăpânit o tăcere totală, în timp ce Iepuraşul Alb citea:

Mi-au spus că tu ai trecut pe la ea şi i-ai amintit de mine M-a lăudat, e drept, dar a spus Că nu pot înota prea bine.

El a trimis vorbă că nu am plecat (*Ştiam că-i adevărat, se-nfelege*): *Dar dacă ea o să insiste De tine ce se alege*?

I-am dat ei una, ei i-au dat lui două, Tu ne-ai dat trei, după plăceri De la el le-au luat şi ţi le-au înapoiat Deşi ale mele erau, până ieri.

Dacă eu sau ea ne amestecăm în această poveste cumva El e-ncredinţat că eliberarea Le-o vei aduce dumneata. 100

Eu cred că numai tu (*Până ca ea să aibă un acces*) *Ai fost piedica între noi şi el Aşa cum se întâmplă des*

Nu-i spune lui că ea îi admira, Acest secret se păstrează bine în *faţa lumii întregi – rămâne Doar între mine şi tine*.

— Asta e cea mai importantă dovadă din tot ce am ascultat până acum, a spus Regele, frecându-şi mâinile de satisfacţie; deci, de astă dată juriul poate să…

— Dacă cineva poate să-mi explice conţinutul acestui poem îi ofer şase pence. Eu nu cred că există măcar un atom de sens în el, a comentat Alice. (în ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu se mai temea deloc să-l întrerupă pe Rege.)

Toţi juraţii au notat pe tăbliţele lor: „Ea nu crede să existe un atom de sens în el”, dar niciunul dintre ei nu a încercat să explice conţinutul poemului.

— Dacă nu are niciun înţeles, a spus Regele, înseamnă că ne scuteşte de marea bătaie de cap de a încerca să găsim un înţeles. Şi totuşi, nu ştiu, a continuat el, aşternându-şi hârtia cu versuri pe genunchi şi privind-o

cu un singur ochi; parcă, până la urmă, are oarecare înţeles: *a spus că nu pot înota prea bine* – nu ştii să înoţi, nu-i aşa? a întrebat, întorcându-se spre Valetul inculpat.

Acesta a clătinat din cap cu amărăciune:

— Arăt eu ca unul care poate înota? (Ceea ce era foarte adevărat, întrucât Valetul era confecţionat în întregime din carton.)

— Până aici, aşa e, a continuat Regele, bombănind versurile pentru el: *Ştiam că-i adevărat*, *se-nţelege*: – aici e vorba de juriu – *Dacă ea o să insiste* – aici e vorba de Regină – *De tine ce se alege*? — asta-i într-adevăr întrebarea – *l-au dat ei una*, *ei i-au dat lui două* – vai de mine, aici e vorba despre ce a făcut cu tartele…

— Dar mai departe spune, *J) e la el le-au luat şi îl le-au înapoiat*", a subliniat Alice.

— Păi sigur, sunt aici pe masă! a declarat Regele, triumfător, arătând spre platoul cu tarte cu fructe. Nimic nu poate fi mai limpede. Pe urmă a continuat el, *Până ca ea să aibă un acces* – tu n-ai niciodată accese, draga mea, nu-i aşa? a întrebat-o pe Regină.

— Niciodată, a răspuns Regina înfuriată, aruncând cu o călimară în Şopârlă (Sărmanul Billuţă renunţase să mai scrie cu un deget pe tăbliţă, deoarece degetul nu lăsa niciun semn; dar acum a pornit din nou să scrie repede, muindu-şi degetul în cerneala care-i şiroia pe faţă, până ce avea să se usuce.)

— Atunci ţie accesele îţi sunt inaccesibile, a spus Regele, privind cu un zâmbet pe cei din tribunal.

A urmat o tăcere absolută.

— A fost un joc de cuvinte, a adăugat Regele pe un ton enervat, şi atunci toată lumea şi-a îngăduit să râdă. Juriul să dea verdictul! a repetat Regele pentru a douăzecea oară în acea zi.

— Nu! Nu! s-a opus Regina. Întâi sentinţa – şi pe urmă verdictul.

— Ce nonsens! a strigat Alice. Auzi, sentinţa înaintea

verdictului!

— Taci din gură! a ţipat Regina, înroşindu-se ca para focului.

— Ba n-am să tac! a răspuns Alice.

— Tăiaţi-i capul! a răcnit Regina din fundul rărunchilor.

Nimeni nu a clintit.

— Cui îi pasă de voi? a strigat Alice. (Crescuse la înălţimea ei normală.) Nu sunteţi decât un pachet de cărţi de joc!

În momentul acela, întregul pachet de cărţi de joc a sărit în aer, şi apoi s-a împrăştiat peste Alice; a scos un mic ţipăt, 102

de spaimă şi de furie, şi a încercat să le dea la o parte, dar s-a pomenit cu capul în poala surorii ei, care-i îndepărta din păr, cu un gest tandru, câteva frunze uscate, căzute din copacul sub care se adăposteau.

— Trezeşte-te, Alice dragă! Ai dormit atât de mult, i-a spus sora ei.

— Vai, am avut un vis extrem de ciudat, a răspuns Alice, şi i-a povestit surorii ei, atât cât îşi putea aminti, toate straniile ei aventuri, despre care tocmai aţi citit; după ce a terminat, sora ei a sărutat-o şi i-a spus:

— *A fost*, într-adevăr, un vis foarte curios, draga mea, dar acum fugi să-ţi iei ceaiul; s-a făcut târziu.

Alice s-a ridicat şi a plecat în fugă, gândind, în timp ce alerga, ce vis extraordinar avusese.

Dar sora ei a rămas în acelaşi loc, cu capul rezemat în palmă, privind apusul de soare şi gândindu-se la micuţa Alice şi la minunatele ei aventuri, până când a început şi ea, într-un fel, să viseze, şi iată visul ei:

Mai întâi, a visat-o chiar pe micuţa Alice: din nou mânuţele ei îi înconjurau genunchii şi ochi ei ageri, luminoşi, o priveau în ochi, îi auzea inflexiunile glasului, îi vedea mişcările capului când îşi dădea la o parte şuviţele rebele care-i intrau în ochi şi, în timp ce o asculta

povestind, sau părea că o ascultă, întreaga privelişte din jur se popula cu micile creaturi bizare din visul surioarei ei.

Iarba înaltă foşnea sub paşii grăbiţi ai Iepuraşului Alb, Şoarecele speriat îşi plescăia drumul prin lacul din apropiere, auzea zăngănitul ceştilor în timp ce Iepurele de Martie şi prietenii lui îşi luau ceaiul lor fără de sfârşit, auzea glasul strident al Reginei poruncind decapitarea nefericiţilor ei oaspeţi, bebeluşul-purcel strănuta din nou în braţele Ducesei, în timp ce erau bombardaţi cu farfurii şi tigăi, auzea din nou ţipătul Grifonului, scârţâitul creionului Şopârlei pe tăbliţa lui, iar guiţatul asfixiat al cobailor înăbuşiţi umplea văzduhul, împreună cu îndepărtatele sughiţuri de plâns ale Falsei Broaşte Ţestoase.

Şi a rămas aşa, cu ochii închişi, aproape crezând că se găseşte în Ţara Minunilor, deşi ştia că nu are decât să deschidă ochii şi toate aveau să se prefacă în banala realitate – iarba fâşâind sub adierea vântului, lacul clipocind şi vălurindu-se sub unduirea stufărişului. Zăngănitul ceştilor de ceai o să se prefacă în clinchetul zurgălăilor de la gâtul oilor, strigătele stridente ale Reginei în hăulitul ciobănaşului, iar strănutatul bebeluşului, ţipătul Grifonului şi toate celelalte zgomote stranii se vor preschimba (ştia bine) în larma şi forfota unei ferme în care se munceşte cu râvnă – în timp ce mugetul îndepărtat al vitelor de pe câmp va lua locul suspinelor adânci ale Falsei Ţestoase.

Mai târziu, a încercat să-şi imagineze cum o să se transforme surioara ei, cu timpul, într-o femeie matură; şi cum, de-a lungul anilor de maturitate, o să-şi păstreze sufletul simplu şi duios al copilăriei; şi cum o să adune în jurul ei alţi copii, care or să asculte cu ochi ageri şi luminoşi numeroase poveşti ciudate, poate chiar acel fantastic vis din Ţara Minunilor, petrecut cu multă vreme în urmă; şi cum o să se întristeze la toate micile lor amărăciuni copilăreşti şi cum o să se veselească la micile

lor bucurii simple, amintindu-şi de propria ei copilărie şi de însoritele zile de vară.

ALICE ÎN ŢARA DIN OGLINDĂ

Prefaţa autorului

Deoarece problema de şah de la 112 i-ar putea nedumeri pe unii dintre cititorii mei, poate că ar fi bine să precizez că, în ceea ce priveşte mutările, ea este cât se poate de corectă. Alternanţa mutărilor Alb/ Negru poate că nu e respectată pe cât ar fi putut să fie, ca să nu mai vorbesc despre neobişnuita rocadă a reginelor; dar atacul la Regele Alb la mişcarea a şasea şi capturarea Cavalerului Negru la a şaptea mişcare, precum şi şah-matul final la Regele Negru sunt cât se poate de corecte, şi oricine va avea răbdare să aşeze piesele şi să parcurgă toate mutările, aşa cum sunt explicate, îşi va da seama că ele respectă regulile jocului de şah.

Crăciunul anului 1896

Nota redacţiei

Pentru a înţelege mutările din problema propusă de Lewis Carroll, trebuie să ţineţi cont de notarea coloanelor, făcută cu prima literă a piesei care a fost pe acea coloană la începutul jocului: R (rook/ turn), N (knight/ cavaler), B (bishop/ nebun), Q (queen/ regină), K (king/ rege). Ţinând cont că există câte două coloane pentru majoritatea tipurilor de piese, în faţa literei de coloană se specifică şi litera Q pentru coloanele dinspre partea reginei (partea dreaptă) sau K (rege) pentru coloanele dinspre partea regelui (partea stângă). Acest lucru nu este necesar pentru coloanele regelui şi a reginei. De asemenea, în notaţie se adaugă numărul pătratului (câmpului), numărat de jos în sus pentru piesele albe şi de sus în jos pentru cele negre.

În notaţia actuală a tablei de şah, mutările sunt:

(…)

I.d2-» d4
2. (…)
3. d4 – > d5
4. d5 – > de
5. de – * d7
6. Cal alb B – > e7
7. d7 – > d8
8. (…)
9. (…)
10. d8->e8
1. Regina Neagră e2 –» h5
2. Regina Albă ci – > c4
3. Regina Albă c4 – > c5
4. Regina Albă c5→ f8
5. Regina Albă f8 – > c8
6. Cal negru g8 –» e7
7. Cal alb e7 – > f5
8. Regina Neagră h5 – > e8
9. (…)
10. Regina Albă c8->a6

Copil cu ochii puri, senini Privind uimiţi această carte Chiar dacă timpul iute zboară şi-o-ntreagă viaţă ne desparte, Primeşte cu-n surâs plin de iubire Din partea mea în dar o povestire.

Voioasa faţă eu nu ţi-am văzut-o
Nu-ţi ştiu nici râsul argintiu;
Nu cred că-mi vei găsi un loc în gândul tău mult mai

târziu.

Dar azi e bine că asculţi cu încântare
Povestea, întâmplare cu-ntâmplare.
Un basm care-a-nceput odată
Când soarele era fierbinte
O melodie să ne stea alături
Pe când călătorim-nainte.
În minte vin ecouri de demult
Chiar dacă-ţi spui „Nu vreau să mai ascult”.

Vino s-auzi şi spaimele Glasul cel rău şi ameninţător „E ora de culcare”, spune el Zici „Nu!” şi scuturi din căpşor. Suntem copii şi noi, mai mari şi fără stare când *vine vremea somnului cel mare*.

Afară-i ger, zăpada te orbeşte
Furtuna s-a dezlănţuit
În casă focul luminează
Cuibul copilăriei, aurit
Cuvintele sunt fermecate şi nu simţi
Sălbăticia vremii cu gheare şi dinţi.
O umbră, poate şi un mic suspin
Au fost ţesute în poveste.
Regretul verilor care-au trecut.
Splendoarea care nu mai este
Dar mai presus rămâne basmul de durere.
E pentru totdeauna minune şi plăcere.

CUPRINS

I. Casa din Oglindă 115
II. Grădina cu flori vii 125
III. Gâzele din Oglindă 135
IV Ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda? 145
V Lână şi Apă 157
VI. Ouţ Piticuţ 167
VII. Leul şi Unicornul 179
VIII. „Este propria mea invenţie” 188

IX. Regina Alice, 202
X. Scuturarea 216
XI. Deşteptarea 217
XII. Cineavisat? 218

1
B
2
7
3
6
4
S
S
4
6
3
7
2
8 R N B O K B
1

+.

Pionul alb (Alice) joacă şi câştigă în 11 mutări

1. Alice o întâlneşte pe
Regina Neagră p.129

2. Alice trece printr-al treilea câmp al Reginei, cu trenul, direct în al patrulea
(Tanda şi Manda) p. 136

3. Alice o întâmpină pe
Regina Albă (cu un şal) p. 157

4. Alice se îndreaptă spre al cincilea câmp al Reginei (prăvălie, gârlă, prăvălie) p.163

5. Alice în al şaselea câmp (OuţPiticuţ) p.167

6. Alice în al şaptelea câmp (pădurea) p.179

7. Cavalerul Alb ia

Cavalerul Negru la e7 p. 190

8. Alice ajunge la ultimul câmp (încoronarea) p.201

9. Alice devine regină p.202

10. Alice ia parte la ospăţ (rocada) p.212

11. Alice ia Regina Neagră şi câştigă p.216

1. Regina Neagră se îndreaptă spre al patrulea câmp al coloanei Turnului Regelui p.134

2. Regina Albă aleargă (după şal) în al patrulea câmp al nebunului ei p. 157

162

p.166

p.184

p.200

p.202

p.213 p.212

3. În al cincilea câmp al nebunului, Regina Albă se transformă în oaie

4. Regina Albă pune oul pe raft, în câmpul al optulea al nebunului Regelui

5. Fugind de Cavalerul Negru, Regina Albă ajunge în ultimul câmp al nebunului ei

6. Cavalerul Negru ajunge în al doilea câmp al regelui (şah)

7. Cavalerul Alb se duce în cel de-al cincilea câmp al nebunului Regelui

8. Regina Neagră în câmpul Regelui (ghicitoarea)

9. Ospăţul reginelor p.215

10. Regina Albă în câmpul al patrulea al Turnului ei (supa)

URĂRI DE CRĂCIUN (între zâne şi copii)

La vremea Crăciunului, dacă

Zânele s-ar putea lăsa De năzdrăvănii şi răutăţi

Toată lumea s-ar bucura.

Am auzit de la copiii

Buni, pe care-i iubim nespus Că demult, demult la

Crăciun

Ne-a venit o veste de sus.

Ne-am intim, când iar e Crăciunul, De acest vechi legământ

Ce răsună voios în urarea „Iubire şi pace pe pământ”.

Pentru oaspeţi cereşti, inima fie copilăroasă în fiecare.

Aşa cum este inima

De copil fără-ncetare.

Să uităm de rele acum.

Doamnă zână, poate ne-ajuţi – Ca să facem urarea: Crăciun fericit.

Bucurie, dragoste şi ani mulţi!

I

Casa din Oglindă

Un lucru era sigur: pisicuţa albă nu avea nicio vină – vinovată sută la sută era pisicuţa neagră. Pentru că în ultimul sfert de oră Pisica mamă îi făcuse celei albe toaleta, spălându-i faţa (şi pisicuţa albă se lăsase, cuminte, în voia ei); aşadar nu putuse avea niciun amestec în pozna cu pricina.

Dinah spăla feţele copilaşilor ei în felul următor: întâi apuca pisicuţa de o ureche şi o ţinea cu o labă, apoi îi freca faţa cu cealaltă labă, pornind de la nas, în răspăr; şi, aşa cum v-am spus, acum era ocupată de zor cu toaleta pisicuţei albe, care stătea cuminte şi încerca să toarcă – simţind, fără îndoială, că ceea ce i se făcea era spre binele ei.

Dar toaleta pisicuţei negre fusese terminată mai devreme, şi aşa, în timp ce Alice se cuibărise în colţul unui fotoliu adânc, discutând, în parte, cu ea însăşi şi, în parte, moţăind, pisicuţa s-a zbenguit vioaie cu ghemul de lână pe care Alice se străduise să-l înfăşoare; îl învârtise şi-l răsucise în lăbuţe până se deşirase din nou; şi acum zăcea pe covoraşul din faţa căminului, numai noduri şi fire încâlcite, iar pisicuţa zburda în mijlocul lui încercând să-şi

prindă propria coadă.

— Uf, obrăznicătură mică, a strigat Alice ridicând pisicuţa şi sărutând-o, pentru a o face să înţeleagă că era supărată foc pe ea. Zău aşa, Dinah ar fi trebuit să te înveţe bunele maniere. Da, Dinah, *ar fi trebuit* s-o educi, aşa ar fi trebuit, a strigat, uitându-se mustrător la Pisica-mamă şi vorbindu-i pe un ton cât de furios reuşea ea să-l facă să sune, – după care s-a căţărat iar în fotoliu, luând în braţe pisicuţa şi încâlcitura de lână, şi s-a apucat s-o înfăşoare din nou în ghem. Dar treaba mergea încet, pentru că vorbea tot timpul, ba cu pisicuţa, ba cu ea însăşi. Kitty stătea indiferentă pe genunchii ei, prefăcându-se că urmăreşte procesul depanării şi atingând, din când în când, ghemul cu lăbuţa, ca şi cum ar fi dorit să ajute şi ea, dacă ar fi putut.

— Kitty, tu ştii ce e mâine? a întrebat-o Alice. Ai fi ghicit dacă ai fi stat şi tu la fereastră cu mine – dar tocmai atunci te spăla Dinah, aşa că n-ai putut. Eu i-am văzut pe băieţi adunând nuiele şi vreascuri pentru focul de tabără – şi e nevoie de o sumedenie de vreascuri, Kitty! Numai că s-a făcut atât de frig şi cădea o ninsoare atât de deasă, că s-au lăsat păgubaşi. Dar n-are a face, Kitty, mâine mergem să vedem focul de tabără.

La acest punct, Alice a înfăşurat două sau trei fire de lână în jurul gâtului pisicuţei, doar ca să vadă cum arată; dar Kitty s-a smucit, ghemul a alunecat pe jos, şi metri întregi de lână s-au deşirat din nou.

— Vai, Kitty, a continuat Alice, de îndată ce s-au aşezat din nou comod, am fost atât de supărată când am văzut ce năzbâtie ai făcut. Era cât pe-aci să deschid fereastra şi să te arunc afară în zăpadă. Şi ai fi meritat-o din plin, răutate mică şi scumpă ce eşti! Ce ai de spus în apărarea ta? Te rog să nu mă întrerupi! a continuat Alice, amenințând pisicuţa cu un deget. Am să-ţi înşir toate boroboaţele pe care le-ai făcut. Numărul unu, ai miorlăit de două ori azi-dimineaţă, în timp ce Dinah te spăla pe faţă. Nu poţi să negi, Kitty. Te-am auzit cu urechile mele.

Ce tot îndrugi acolo? (prefăcându-se că pisicuţa îi răspunde). A, ţi-a dat cu laba în ochi? Mă rog, dacă-i aşa, e vina ta că ai ţinut ochii deschişi; dacă-i închideai strâns, nu s-ar fi întâmplat. Hai, nu mai născoci scuze, ci ascultă ce-ţi spun. Numărul doi: ai tras-o de coadă pe

Fulg de Zăpadă tocmai când i-am aşezat farfurioara cu lapte în faţă. Ce, ţi-era sete? Dar de unde ştii că nu-i era şi ei sete? Şi acum pozna numărul trei: mi-ai desfăcut tot ghemul de lână, cât n-am fost eu atentă.

Astea sunt trei mari năzdrăvănii, Kitty, şi încă n-ai fost pedepsită pentru niciuna din ele. Ştii bine că îţi adun toate pedepsele şi le amân până miercurea viitoare. Ce-ar fi să mi se amâne şi mie pedepsele? a continuat Alice, vorbind mai mult cu ea însăşi decât cu pisicuţa. Şi ce s-ar întâmpla la sfârşitul unui an de amânări? Presupun c-aş intra direct la închisoare. Sau – stai să vedem altfel – să spunem că pentru fiecare pedeapsă aş fi lipsită de un prânz – atunci, la sfârşitul anului, ar trebui să sar peste cincizeci de mese deodată. Mă rog, de prânzuri nu mi-ar păsa prea tare! Ba chiar aş prefera să nu le mănânc decât să le mănânc. Kitty, auzi cum bat fulgii de zăpadă în geam? Ce plăcut şi domol sună! De parcă ceva, din afară, ar săruta ferestrele. Mă întreb dacă zăpada *îndrăgeşte* copacii şi câmpiile pe care le sărută cu atâta gingăşie. Şi după ce le sărută le acoperă, grijulie, cu o pătură albă; poate că le şi spune: „Somn uşor, dragile mele, noapte bună până când se întoarce din nou vara”. Şi, Kitty, când se trezesc în vară, se îmbracă repede în verde, şi dansează – la orice freamăt de vânt! Vai, ce frumos e! a strigat Alice, bătând din palme şi scăpând, deci, ghemul de lână din mâini. Aş vrea *să fie* într-adevăr aşa! Am văzut eu că toamna pădurile par somnoroase când li se îngălbenesc frunzele.

Kitty, tu ştii să joci şah? Ei, nu zâmbi, drăguţo, eu te întreb serios. Pentru că adineauri când jucam, ne urmăreai ca şi cum înţelegeai jocul, şi când am strigat „Şah!” ai tors. A fost o partidă frumoasă, Kitty, şi aş fi putut s-o câştig

dacă n-ar fi fost calul acela nărăvaş care s-a strecurat printre piesele mele. Kitty, dragă, hai să ne facem că…

Aici aş dori să vă pot înşira măcar jumătate din lucrurile pe care obişnuia să le spună Alice, începând cu expresia ei favorită „Hai să ne facem că…”. Numai cu o zi înainte avuşese o lungă discuţie cu sora ei – Alice începuse cu „Hai să ne facem că suntem regi şi regine”, iar sora ei, căreia îi plăcea să fie foarte precisă, i-a răspuns că nu se poate, întrucât ele erau numai două, ceea ce a făcut-o pe Alice să-i spună: „Bine, atunci tu o să fii unul dintre ei, şi eu tot restul”. O dată o speriase rău pe bătrâna ei doică ţipându-i în ureche: „Doică! Hai să ne facem că eu sunt o hienă flămândă şi dumneata un os!” Dar aceste explicaţii ne-ar îndepărta de la dialogul lui Alice cu pisicuţa:

— Kitty, hai să ne facem că tu eşti Regina Neagră. Ştii, cred că dacă te-ai ridica în două labe şi ţi-ai îndoi braţele, ai arăta exact ca ea. Hai, fii fată bună şi încearcă.

Alice a ridicat piesa de pe masă şi a aşezat-o în faţa pisi-cuţei, în chip de model pe care urma să-l imite; oricum, experienţa nu a reuşit, în primul rând pentru că Kitty nu voia să-şi îndoaie braţele. Aşadar, ca s-o pedepsească, i-a pus în faţă Oglinda, ca să se vadă şi ea cât de botoasă arăta.

—… şi dacă nu o poţi imita, a adăugat ea, am să te trimit în Casa din Oglindă. Ţi-ar plăcea?

Acum, Kitty, dacă ai asculta şi n-ai mai trăncăni atâta, ţi-aş face cunoscute toate ideile mele despre Casa din Oglindă. În primul rând e vorba de camera pe care o poţi vedea prin sticla oglinzii. Arată exact ca sufrageria noastră, numai că lucrurile par aranjate invers. Dacă mă urc pe un scaun, pot să văd toată camera – în afară de colţişorul de după cămin. Ah, ce n-aş da să pot vedea şi colţişorul *acelal* Pentru că vreau să aflu dacă şi cei de acolo fac foc în timpul iernii; ştii, *nu poţi* să-ţi dai seama decât dacă soba din sufrageria noastră scoate fum, şi în cazul ăsta fumul intră şi în Camera din Oglindă – dar s-ar putea să fie doar o amăgire, ca să ne facă să credem că au

aprins şi ei un foc. Mă rog, şi cărţile arată exact ca volumele din sufrageria noastră, numai că titlurile sunt scrise pe dos; ştiu *asta* pentru că am ţinut una din cărţile noastre în faţa Oglinzii, şi în momentul acela şi cineva din Camera din Oglindă a ţinut o carte în sus. 118

Kirty, cum ţi-ar plăcea să locuieşti în Casa din Oglindă? Mă întreb dacă şi acolo ţi-ar da lapte. Poate că laptele din Oglindă nu-i prea bun la gust – dar, stai puţin, Kirty, acum ajungem la vestibul; dacă laşi uşa sufrageriei larg deschisă, poţi *zări* o părticică din vestibul; şi seamănă perfect cu vestibulul nostru, numai că, mai departe decât poţi vedea, s-ar putea să fie cu totul altfel. Vai, Kirty, ce grozav ar fi dacă am putea pătrunde în Casa din Oglindă! Sunt sigură că se găsesc acolo multe minunăţii! Kirty, hai să ne facem că există o cale de a intra în ea. Hai să spunem că sticla s-a prefăcut în ceva moale şi mătăsos ca voalul, şi, deci, putem trece prin el. Vai de mine, acum se preface într-un fel de ceaţă, îţi spun serios! O să fie foarte uşor să o străbatem.

În timp ce rostea aceste cuvinte, s-a pomenit sus pe rama de zid a căminului, deşi nici ea nu ştia cum ajunsese acolo. Şi, în mod sigur, sticla Oglinzii începuse să se topească, să se prefacă într-un nor argintiu, o aburează luminoasă!

O clipă mai târziu, Alice trecuse prin sticlă şi aterizase lin în Camera din Oglindă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite dacă ardea un foc în cămin, şi s-a bucurat să vadă că duduia un foc adevărat, la fel de rubiniu şi de scânteietor ca şi focul pe care-l lăsase în urma ei.

„Deci o să-mi fie la fel de cald şi aici cum mi-a fost şi dincolo, şi-a spus Alice; ba chiar mai cald, pentru că n-o să mă dojenească nimeni că stau prea aproape de foc. Ah, ce nostim o să fie când or să mă vadă, prin Oglindă, aici, dar n-or să poată ajunge la mine!”

Pe urmă a început să se uite de jur-împrejur şi a observat că mobilierul care se vedea din vechea cameră

era searbăd şi neinteresant, dar restul arăta complet deosebit. De pildă, tablourile de pe peretele de lângă cămin păreau să fi prins viaţă, ba chiar şi ceasul de pe poliţa căminului (ştiţi, până acum nu i se vedea în Oglindă decât spatele), căpătase chipul unui bătrânel hazliu şi-i zâmbea de zor.

„Camera asta însă nu-i la fel de îngrijită şi de ordonată cum e cealaltă”, şi-a spus Alice în sinea ei, când a văzut câteva dintre piesele de şah căzute în cenuşa de pe grătarul căminului; dar puţin mai târziu, a scos un „Oh!” de uimire şi s-a lăsat în patru labe ca să le observe mai bine. Pentru că figurile de şah umblau, două câte două!

— Uite Regele Negru şi Regina Neagră! a exclamat Alice

(în şoaptă, ca nu cumva să-i sperie), şi uite şi cele două Turnuri, mergând braţ la braţ – nu cred că pot să mă audă, a continuat ea, aplecându-şi mai mult capul, şi sunt la fel de sigură că nu mă pot vedea. Mă simt de parcă aş fi devenit invizibilă…

În momentul acela, ceva a început să scâncească pe masa din spatele ei, şi Alice s-a întors la timp ca să vadă unul dintre pionii albi gata să se rostogolească şi zvârlind din picioare; l-a urmărit cu mare curiozitate, neştiind ce o să se mai întâmple.

— Aud vocea copilei mele! a strigat Regina Albă, şi s-a năpustit cu atâta violenţă, trecând ca o vijelie pe lângă Rege, încât l-a trântit pe acesta jos, în cenuşă.

— Scumpa mea Lily! a ţipat Regina. Vlăstarul meu împărătesc! şi a început să se caţăre nebuneşte pe vătrai.

— Împărătesc, vax! a strigat Regele, frecându-şi nasul care se lovise în căzătură.

Avea dreptate să fie furios pe Regină, pentru că era mânjit cu cenuşă din creştet până-n tălpi.

Alice dorea mult să-i ajute, şi cum micuţa Lily urla cât o ţinea gura, a ridicat-o rapid pe Regină şi a aşezat-o brusc pe masă, lângă gălăgioasa ei fiică.

Regina aproape că şi-a pierdut respiraţia şi s-a aşezat jos, frântă; călătoria neaşteptată pe care o făcuse prin aer îi tăiase suflul, şi un minut sau două nu a fost în stare să facă nimic altceva decât să o strângă la piept pe micuţa Lily. Când şi-a recăpătat glasul, l-a chemat pe Regele Alb, care şedea mofluz în cenuşă:

— Fereşte-te de vulcan!

— Care vulcan? a întrebat Regele, uitându-se cu teamă la foc, pentru că numai acolo, gândea el, ar putea fi locul unui vulcan.

— Pe mine… m-a făcut să sar în aer… m-a luat val-vârtej, a gâfâit Regina, care respira încă greu. Fii atent să nu te ia pe sus… în vâltoarea erupţiei…

Alice l-a urmărit pe Regele Alb cum îşi croia lent drum de la o bară a grătarului la alta, până când, pierzându-şi răbdarea, a spus:

— În ritmul ăsta, o să dureze ceasuri întregi până să ajungă la masă. Trebuie să te ajut, nu-i aşa?

Dar Regele nu a ţinut seama de întrebarea ei. Era limpede că nu putea nici s-o vadă, nici s-o audă.

Drept care, Alice l-a cules cu mare grijă, l-a ridicat în aer mult mai încet decât o ridicase pe Regină, ca să nu-i mai taie răsuflarea; dar, înainte de a-l aşeza pe masă, s-a gândit să-l scuture puţin de cenuşă.

Mai târziu, Alice avea să spună că în toată viaţa ei n-a mai văzut asemenea mutră ca aceea pe care a făcut-o Regele când s-a trezit suspendat în văzduh, ţinut de o mână invizibilă care-l curăţa de cenuşă; era prea. Înmărmurit ca să poată striga, dar ochii i se făcuseră cât cepele şi gura i se căsca din ce în ce mai tare, până când mâna lui Alice a început să tremure din cauza hohotelor ei de râs, încât a fost cât pe-aci să-l scape jos.

— Vai, dragă, *te rog*, nu mai face mutra asta! i-a strigat, uitând că Regele nu o putea auzi. Mă pufneşte râsul şi abia de te mai pot ţine în mână. Şi nu mai căsca atâta gura! O

să-ţi intre toată cenuşa în gât. Ei, cred că acum eşti destul de curat, a adăugat Alice, apoi i-a netezit părul şi l-a aşezat pe masă, lângă Regină.

Într-o clipă, Regele s-a prăbuşit pe spate şi zăcea aşa, nemişcat; Alice era puţin speriată de ceea ce făcuse şi a pornit să cotrobăiască prin cameră ca să găsească puţină apă, să-l stropească. Dar nu a găsit decât o sticlă cu cerneală; când s-a întors însă la masă, Regele îşi revenise în simţiri şi discuta cu Regina în şoaptă, cu o privire înspăimântată – vorbeau atât de încet, încât abia de-i putea auzi. Regele spunea:

— Crede-mă, draga mea, m-a străbătut un fior rece din tălpi până în favoriţi.

— Dar tu n-ai favoriţi, i-a răspuns Regina.

— Ce clipe de groază, a continuat Regele, n-am să le uit niciodată, *niciodată!*

— Ai să uiţi, l-a asigurat regina, ai să uiţi, doar dacă n-ai să notezi totul în Memoriile tale.

Alice a urmărit, plină de interes, cum Regele a scos din buzunar un caiet uriaş de memorii şi a început să noteze. Dar, brusc, i-a încolţit o nouă idee, a apucat capătul creionului, care trecea peste umărul Regelui, şi-a început să scrie ea în locul lui.

Bietul Rege părea nedumerit şi nefericit, şi un timp s-a luptat cu creionul, fără să scoată un cuvânt; dar Alice era prea puternică pentru el şi, în cele din urmă, a vorbit gâfâind:

— Draga mea, cred că trebuie să iau un creion mai subţire. Cu ăsta de aici nu pot s-o scot la capăt, scrie tot felul de năzbâtii, care nici nu mi-au trecut prin minte.

— Ce fel de năzbâtii? a întrebat Regina, uitându-se pe caiet (în care Alice scrisese *„Calul Alb alunecă de-a lungul vătraiului. Se clatină rău de tot*). Ce ai scris aici nu are nicio legătură cu sentimentele *tale*, a comentat Regina.

Pe masă, lângă Alice, era o carte şi, în timp ce-l urmărea pe Regele Alb (pentru că încă era puţin

îngrijorată de starea lui şi încă ţinea în mână sticla cu cerneală, gata să-l stropească dacă ar fi leşinat din nou) a răsfoit câteva pagini, în căutarea a ceva ce ar fi putut citi – „pentru că e scrisă toată într-o limbă pe care nu o cunosc”, şi-a spus ea.

Arăta în felul acesta: 122

ĂJAHVĂOHÂO

H%o’v\o-orvjă «icra ha-vnăwk

Şi-a bătut capul câteva minute asupra acelui text de neînţeles şi, deodată, a fulgerat-o un gând luminos: „Da, desigur, e o carte din Oglindă. Şi dacă o privesc printr-o sticlă simplă, cuvintele or să-şi recapete ordinea normală”.

Iată poemul pe care-l citea Alice:

GÂNGĂVEALĂ

Era fierbirăndşi burscii sprinlicioşii

Girau şiferdeleau împlau Amăruşari erau borogorioşii

Şi hasă raţii behluiau

„Ia seama fiule, Smeliţa!

Fălci care muşcă, ghearele ce prind! *Ia seama tu la pasărea Jub-Jub*

La cleştele de carne furubind

Atunci luă paloşul în mână

El, căutând duşmanul bărbătos

Sub pomul zis Tum-Tum în iarbă şedea pierdut în gânduri, colo jos.

Şi pe când sta îngândurat

Smeliţa foc din ochii ei zvâclea Zburând învâlvorată prin păduri Ea bulbucea pe când venea.

Un-doi, stăng-drept şi înainte marş

Vorpalicul tăiş izbi un-doi şi moartă o lăsă în drum, iar ţeasta

I-o duse-n goana calului-napoi.

Smeliţa ai ucis-o tu?

Vino-mi în braţe, tânăr volaros Tu, zifrabulioasă între toate, oh!

Aşa strigă, peste măsură de voios.
Era numină în tot vocul
Şi behluiau moioase lavuri Mult lourat era nelocul
Şi murmii fuioroase-ntravuri.

„Pare foarte drăguţ, şi-a spus ea după ce l-a terminat, numai că e *cam* greu de înţeles”. (Ştiţi dumneavoastră, lui Alice nu-i plăcea să recunoască, nici măcar faţă de ea însăşi, că nu înţelesese o iotă din poem.) Oricum, mi-a împu-iat capul cu tot felul de idei – numai că nu-mi dau seama prea bine care sunt ideile astea. În orice caz *cineva* a omorât *ceva*, asta-i clar… Vai de mine! se gândi Alice, tresărind puternic, dacă nu mă grăbesc, va trebui să mă întorc înapoi, prin Oglindă, înainte de a fi văzut şi restul casei. Hai să arunc întâi o privire în grădină!”

Un moment mai târziu a ieşit din cameră şi a alergat în jos pe scări – de fapt, nu a alergat, ci a pus în aplicare o nouă invenţie de coborâre a scărilor repede şi uşor. Atingea balustrada cu vârfurile degetelor şi plutea rapid în jos, fără măcar să pună piciorul pe vreo treaptă; pe urmă a plutit în acelaşi fel prin hol, şi ar fi ieşit tot aşa şi pe uşă, dacă nu s-ar fi prins cu mâinile de tocul uşii. Ameţise de atâta plutire prin aer, aşa că era bucuroasă să poată merge din nou în chip firesc.

II

Grădina cu flori vii

„Aş putea vedea mult mai bine grădina dacă m-aş urca pe creasta dealului de alături, şi-a spus Alice; şi uite, poteca aceea pare să ducă direct la deal… cel puţin aşa pare… ba nu, nu duce *(a obser*vat ea după ce a parcurs câţiva metri şi a cotit pe câteva serpentine abrupte); presupun, însă, că, până la urmă, ajunge în vârf. Dar cum mai şerpuieşte! Pare mai curând un tirbuşon decât o cărare! Mă rog, curba asta duce pe deal, aşa cred – ba nu, nu duce. Dimpotrivă, duce direct înapoi la casă. Bine, o să încerc s-o iau pe cotitura cealaltă”.

Aşa a şi făcut: a urcat şi a coborât pe cărarea zigzagată, serpentină după serpentină, dar tot timpul, pe

unde o lua, se pomenea înapoi la casă. Ba chiar, la un moment dat, când a cotit ceva mai repede ca de obicei, pur şi simplu s-a izbit de zidul casei, înainte să se fi putut opri.

— N-are rost să vorbim despre ce se întâmplă, a rostit Alice, uitându-se la casă şi prefăcându-se că discută cu ea. De intrat, *nu* mai intru în tine. Ştiu că ar trebui să străbat din nou Oglinda şi să mă întorc în vechea încăpere – atunci, însă, peripeţiile mele ar lua sfârşit.

Cu un gest hotărât s-a întors cu spatele la casă şi a încercat să urce iar cărarea, ţinând morţiş să ajungă pe coama dealului. Câteva minute totul a mers bine, şi era tocmai pe punctul să spună: „De astă dată chiar că reuşesc” – când poteca s-a răsucit brusc şi s-a scuturat (aşa avea Alice să descrie, mai târziu, întâmplarea) iar ea s-a pomenit din nou în faţa uşii casei.

— Vai ce blestemăţie! a strigat. În viaţa mea n-am văzut o casă care să ţi se pună tot timpul în drum. Atâta îndărătnicie n-am pomenit în viaţa mea!

Totuşi, dealul se înălţa în faţa ei, aşa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să încerce din nou. De astă dată a nimerit peste un răzor mare de flori, împrejmuit de margarete şi cu o salcie înfiptă drept în mijloc.

— O, Crinule Roşu, s-a adresat Alice unei flori care se legăna graţios în vânt, ce n-aş da să poţi vorbi!

— Dar noi putem vorbi! a răspuns Crinul Roşu; bineînţeles, când găsim pe cineva cu care merită să stăm de vorbă.

Alice a rămas atât de uimită, încât, pentru câteva clipe, i-a pierit graiul; pur şi simplu i s-a tăiat răsuflarea. În cele din urmă, în timp ce Crinul Roşu continua să se legene în vânt, Alice a întrebat, cu o voce sfioasă, aproape în şoaptă:

— *Toate* florile vorbesc?

— La fel ca şi tine; dar mult mai tare, i-a răspuns Crinul Roşu.

— Ştii, nu-i politicos să începem noi conversaţia, a

vorbit Trandafirul; tocmai mă întrebam când ai să ni te adresezi, îmi spuneam în sinea mea: „Faţa ei trădează o *oarecare* vioiciune, deşi nu-i o faţă isteaţă”. Totuşi, ai culoarea potrivită şi asta spune mult.

— Eu nu mă sinchisesc de culoare, a intervenit Crinul Roşu. Dacă ar avea petale ceva mai creţe, ar fi în ordine.

Lui Alice nu-i plăcea să fie criticată, drept care a început să pună întrebări:

— Uneori nu vă e teamă că sunteţi plantate aici, unde nimeni nu are grijă de voi?

— Avem copacul din mijloc; la ce altceva ar putea folosi? a răspuns Trandafirul. 126

— Dar ce-ar putea face el dacă v-ar ameninţa vreo primejdie? a întrebat Alice

— Ar putea lătra.

— Latră „Ram-ram!”, a intervenit o Margaretă. De asta crengile lui se numesc ramuri.

— N-ai ştiut atâta lucru? s-a băgat în vorbă altă Margaretă.

Şi toate Margaretele s-au pornit să trăncănească, până ce văzduhul fremăta de glasuri piţigăiate.

— Tăceţi odată din gură! a strigat Crinul Roşu, clătinându-se furios dintr-o parte în alta şi tremurând de enervare. Margaretele astea ştiu că nu pot să ajung până la ele, a rostit gâfâind, aplecându-şi capul unduitor spre Alice. Altminteri n-ar îndrăzni să fie atât de băgăreţe.

— N-are importanţă! l-a potolit Alice şi, aplecându-se spre Margarete, care începuseră iar să şuşotească, le-a dojenit: Dacă nu vă ţineţi gura, să ştiţi că am să vă culeg!

A urmat un moment de tăcere şi câteva dintre margaretele roz s-au albit la faţă.

— Acuma-i în ordine! a declarat Crinul Roşu. Margaretele sunt cele mai enervante dintre toate. Când începi să vorbeşti, se bagă şi ele, toate laolaltă, şi te închirceşti în ţine de furie numai cât le auzi.

— Cum se face că voi aveţi o vorbire atât de aleasă? a

întrebat Alice, sperând să îmbuneze Crinul printr-un compliment. Am fost în multe grădini până acum, dar nicăieri florile nu vorbeau.

— Apleacă-te şi atinge pământul cu palma. Aşa ai să înţelegi.

Alice a făcut ce i-a cerut.

— Pământul e foarte tare, dar nu văd ce legătură are cu vorbirea voastră.

— În cele mai multe dintre grădini, a lămurit-o Crinul Roşu, se aşterne pe straturi un culcuş de pământ prea moale, şi atunci florile sunt mereu adormite.

Era o explicaţie foarte convingătoare şi Alice s-a bucurat să afle asemenea noutate.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, a răspuns ea.

— Din câte văd eu, nu te gândeşti niciodată la nimic, şi-a dat cu părerea Trandafirul, pe un ton cam aspru.

— În viaţa mea n-am văzut pe cineva cu o mutră atât de bleaga, a rostit o Violetă complet pe neaşteptate, încât Alice a tresărit puternic.

— Ţine-ţi gura! a strigat Crinul Roşu. De parcă *tu* vezi vreodată pe cineva! Îţi piteşti capul sub frunze şi sforăi acolo până nu mai ştii ce se petrece pe lume, ca şi cum ai fi încă boboc.

— În grădina asta mai sunt şi alţi vizitatori în afară de mine? a întrebat Alice, preferând să nu ţină seama de ultima observaţie a Violetei.

— Mai e în grădină o floare care se poate mişca din loc, aşa ca tine, i-a mărturisit Trandafirul. Chiar mă mir cum de reuşeşti… („Tot timpul te miri de ceva”, i-a trântit-o Crinul Roşu), dar e mai stufoasă, mai frunzoasă decât tine.

— Arată ca mine? a întrebat Alice curioasă, pentru că-i încolţise gândul că s-ar putea să mai fie pe undeva o altă fetiţă.

— Mă rog, are aceeaşi formă greoaie ca şi tine, dar e

mai închisă la culoare – şi are petale mai scurte, aşa cred, a răspuns Trandafirul.

— Are petale scurte şi strânse ca o dalie, a precizat Crinul Roşu, nu-i atârnă în laţe, ca ale tale.

— Dar asta nu-i vina *ta*, a consolat-o cu amabilitate Trandafirul, începi să te ofileşti, ştii… şi e normal ca petalele să arate mai neîngrijite.

Ideea aceasta nu era deloc pe placul lui Alice; aşadar, ca să schimbe subiectul, a întrebat:

— Vine vreodată pe aici?

— Cred c-ai s-o vezi foarte curând, a asigurat-o Trandafirul. E una dintre cele cu nouă spini, ştii.

— Şi unde-i poartă? a întrebat Alice cu oarecare curiozitate. 128

— În jurul capului, bineînţeles, i-a răspuns Trandafirul. Mă miram cum de n-ai şi tu câţiva. Credeam că e o regulă…

— Uite-o că vine! a strigat un Stânjenel. Îi aud paşii, tropa-trop pe prundiş.

Alice şi-a întors capul cu înfrigurare şi a descoperit că era vorba de Regina Neagră.

— Ce mult a crescut! a fost prima ei observaţie, într-adevăr, crescuse. Când o găsise Alice, prima dată, în cenuşă, nu măsura mai mult de opt centimetri, şi acum – ce să vezi? — era aproape cu jumătate de cap mai înaltă decât Alice.

— Aerul proaspăt de aici îţi prieşte la creştere, i-a explicat Trandafirul; e un aer extraordinar de sănătos.

— Cred că o să mă duc la ea, a spus Alice, pentru că, deşi florile vorbitoare erau destul de interesante, totuşi i se părea mult mai grandios să discute cu o Regină adevărată.

— Nu poţi face una ca asta, a sfătuit-o Trandafirul, eu ţi-aş recomanda să faci cale întoarsă.

Ceea ce i s-a părut o prostie lui Alice, care nu a răspuns nimic şi s-a îndreptat spre Regină. Dar, spre

surpriza ei, în momentul următor nu a mai văzut-o, şi s-a trezit mergând din nou spre uşa casei. Intrigată, s-a dat îndărăt, şi, după ce a căutat-o din ochi pe Regină (pe care a zărit-o la mare distanţă) s-a gândit ca de astă dată să încerce un nou plan: să pornească în direcţia opusă.

Planul a izbutit. După un minut de mers, s-a trezit faţă-n faţă cu Regina Neagră, drept la poalele dealului pe care râvnise atât de mult să-l urce.

— De unde vii? a întrebat-o Regina Neagră. Şi unde te duci? Ridică privirea, vorbeşte frumos şi nu-ţi mai suci tot timpul degetele.

Alice s-a supus tuturor acestor dispoziţii şi i-a explicat, cât de frumos a putut, că s-a rătăcit şi nu-şi mai găseşte drumul.

— Nu ştiu ce înţelegi prin expresia că *nu-ţi* mai găseşti drumul, pentru că toate drumurile de aici sunt ale mele, îmi aparţin *mie* – dar de ce, mă rog, ai venit aici? a adăugat Regina pe un ton mai blând. În timp ce cugeţi la răspuns, fă o reverenţă. Îţi economiseşte timpul de gândire.

Alice s-a îndoit de acest lucru, dar o stima prea mult pe Regină pentru a-şi îngădui să nu o creadă.

„Când o să mă întorc acasă, o să încerc chestia asta cu reverenţa ori de câte ori o să ajung prea târziu la masă”.

— Acum ar fi timpul să-mi răspunzi, a continuat Regina, consultându-şi ceasul. Deschide mai tare gura când vorbeşti şi adresează-mi-te cu „Majestate”.

— Majestate, am vrut doar să văd cum arată grădina…

— E în ordine, a răspuns Regina, mângâind-o uşor pe cap, ceea ce lui Alice nu i-a făcut nicio plăcere; totuşi, când o numeşti „grădină”… Eu a*m* văzut grădini în comparaţie cu care asta nu-i decât un colţ sălbatic.

Alice nu a cutezat să o contrazică, ci a explicat mai departe:

—… şi m-am gândit să încerc să-mi regăsesc drumul uitându-mă înjur de pe creasta dealului aceluia…

— Când vorbeşti de un deal, a întrerupt-o Regina, aş putea să-ţi arăt eu dealuri în comparaţie cu care ăsta nu-i decât o vale…

— Nu, nu cred, a răspuns Alice, mirându-se singură că, în sfârşit, o contrazicea pe Regină; un *deal* nu poate fi o *vale*, ştiţi. Ar fi un nonsens…

Regina Neagră a clătinat din cap:

— Dacă-ţi face plăcere, poţi să-l numeşti nonsens; dar eu am ascultat nonsensuri în comparaţie cu care acesta ar fi raţional ca un dicţionar.

Alice a făcut o reverenţă pentru că se temea să nu o fi ofensat niţel pe Regină; şi au urcat amândouă în tăcere, până au ajuns în vârful dealului.

Pentru câteva minute, Alice nu a scos un cuvânt, ci s-a mulţumit să privească întreg cuprinsul, în toate direcţiile – şi era o privelişte cât se poate de ciudată. Pământul era brăz-130

dat de o sumedenie de mici gârle, care curgeau drept, de la un capăt la celălalt, şi porţiunile de glie dintre ele erau împărţite în pătrate, mărginite de garduri vii, care se întindeau de la o gârlă la alta.

— Arată exact ca o mare tablă de şah, a comentat Alice în cele din urmă. Dar ar trebui să fie şi nişte făpturi care să se mişte pe acolo – uite, chiar sunt! a adăugat pe un ton încântat, şi inima a început să-i bată cu repeziciune. Se joacă o uriaşă partidă de şah – în întreaga lume – dacă asta este într-adevăr lumea! Vai, ce nostim! Ce n-aş da să fiu şi eu printre ei! Nu mi-ar păsa dacă aş fi un simplu pion, numai să fac parte şi eu din joc – deşi, desigur, mi-ar plăcea mult mai mult să fiu Regină.

Când a rostit aceste cuvinte, s-a uitat cu sfială la adevărata Regină, dar aceasta a zâmbit amuzată şi i-a spus:

— Se poate aranja cu uşurinţă. Ai putea fi pionul

Reginei

Albe, dacă vrei, pentru că Lily e prea mică pentru a juca, la început ai fi în al doilea câmp; când o să ajungi la al optulea, ai să fii Regină…

Chiar în momentul acela, au început să alerge. Când, mai târziu, a încercat să-şi amintească, Alice nu a putut înţelege niciun moment cum şi de ce au pornit să fugă; tot ce îi venea în minte era că alergau mână în mână, şi Regina fugea atât de repede, încât Alice abia de reuşea să ţină pasul cu ea; şi totuşi, Regina îi striga întruna: „Mai repede! mai repede!”, iar Alice simţea că *nu poate* să fugă mai repede, dar nu-i mai rămăsese suficient suflu ca să mai poată vorbi.

Dar cea mai curioasă parte consta în faptul că pomii şi celelalte privelişti din jur nu-şi schimbaseră înfăţişarea şi nici locul; „Mă întreb dacă toate lucrurile astea aleargă şi ele odată cu noi” îşi spunea biata Alice, în culmea nedumeririi. Şi Regina părea să-i fi citit gândurile, pentru că i-a strigat din nou:

— Mai repede! Nu încerca să vorbeşti!

Nu că Alice ar fi avut chef să vorbească. Dimpotrivă, avea impresia că nu o să mai poată vorbi niciodată, nu o să-şi mai redobândească vreodată răsuflarea; şi totuşi Regina îi striga întruna:

— Mai repede! mai repede!

Şi o trăgea după ea.

— Ne apropiem? a reuşit în cele din urmă Alice să întrebe printre gâfâieli.

— Ne apropiem? a repetat Regina. Auzi vorbă, am depăşit de vreo zece minute. Mai repede!

Şi au mai alergat un timp în tăcere, cu vântul vuind în urechile lui Alice şi aproape smulgându-i părul din cap, îşi închipuia ea.

— Haide! Haide! striga Regina. Mai repede! mai repede!

Şi fugeau atât de năvalnic, încât aproape că pluteau

prin văzduh, aproape că nu atingeau pământul, până ce deodată, când Alice se simţi complet vlăguită, s-au oprit brusc şi s-a pomenit aşezată pe jos, cu răsuflarea tăiată şi capul buimac.

Regina a rezemat-o de un copac şi i-a spus cu blândeţe:

— Acum odihneşte-te un pic.

Alice s-a uitat surprinsă înjur:

— Am impresia că tot timpul am alergat sub copacul ăsta. Totul e întocmai cum a fost.

— Bineînţeles, a răspuns Regina. Dar ce credeai?

— Mă rog, în ţara *noastră*, a răspuns Alice, continuând încă să gâfâie, dacă alergi foarte repede, şi atâta timp cum am alergat noi, ajungi în alt loc.

— Înseamnă că e o ţară în care domneşte încetineala. *Aici* e nevoie să alergi de rupi pământul, ca să rămâi în acelaşi loc. Dacă vrei să ajungi în altă parte, atunci trebuie să alergi cel puţin de două ori mai repede.

— A, mulţumesc, prefer să nu încerc. Mă simt bine în locul ăsta. Numai că mi-e atât de cald şi de sete!

— Ştiu ce simţi! i-a răspuns Regina plină de bunăvoinţă, scoţând o cutiuţă din buzunar. Uite, ia un pişcot. 132

Alice s-a gândit că ar fi nepoliticos să refuze, deşi era ultimul lucru pe care şi-l dorea. A luat pişcotul şi l-a mâncat cum a putut: era extrem de uscat şi a fost cât pe ce să se înece cu el.

— În timp ce te răcoreşti, eu am să fac măsurătorile, a spus Regina.

A scos din buzunar o panglică marcată în centimetri, şi a pornit să măsoare şi să înfigă, ici-colo, ţăruşi.

— Când ajung la doi metri, a informat-o, înfigând un ţăruş ca să marcheze distanţa, o să-ţi dau instrucţiunile. Mai vrei un pişcot?

— Nu, mulţumesc, unul e *perfect* suficient.

— Sper că ţi-a tăiat setea?

Alice nu ştia ce să răspundă, dar, din fericire, Regina nu aştepta un răspuns, ci a continuat:

— La capătul a *trei* metri, o să-ţi repet instrucţiunile – ca nu cumva să le uiţi. La capătul *apatru* metri, o să-ţi spun la revedere. Şi la capătul a *cinci*, o să dispar!

Regina terminase de înfipt ţăruşii, şi Alice a urmărit-o cu mare interes cum s-a înapoiat la copac, apoi a început să păşească încet de-a lungul şirului de ţăruşi. Când a ajuns la ţăruşul care marca doi metri, s-a întors spre Alice şi a spus:

— Ştii, un pion înaintează în două câmpuri la prima mişcare. Aşa încât vei înainta *foarte* repede prin Al Treilea

Câmp – îl vei străbate cu trenul, bănuiesc – şi, în doi timpi şi trei mişcări ai să te pomeneşti în Al Patrulea Câmp. Mă rog, posesorii acelui câmp sunt gemenii Tanda şi Manda – cel de Al Cincilea e mai mult apă chioară, şi Al Şaselea îi aparţine lui Ouţ Piticuţ. Dar nu faci nicio observaţie?

— Nu… nu am ştiut că trebuie să fac vreuna, a bâiguit Alice.

Regina i-a răspuns pe un ton usturător:

— *Ar fi trebuit* să spui: „E foarte amabil din partea dumneavoastră că-mi oferiţi toate aceste informaţii” – hai să considerăm că mi-ai spus acest lucru – Al Şaptelea Câmp e numai pădure – oricum unul dintre Cavaleri o să te conducă

— Şi în cel de Al Optulea Câmp o să fim Regine amândouă împreună şi o să fie trai pe vătrai.

Alice s-a ridicat, a făcut o plecăciune, apoi s-a aşezat din nou. Când a ajuns la următorul ţăruş, Regina s-a întors iar, şi de astă dată i-a spus:

— Când nu-ţi vine în minte numele englezesc al unui anumit lucru, spune-l în limba franceză – şi când mergi, răsuceşte-ţi degetele de la picioare – şi adu-ţi aminte cine eşti.

De astă dată Regina nu a mai aşteptat plecăciunea lui

Alice, ci a înaintat rapid spre următorul ţăruş, unde s-a întors doar o clipă pentru a spune „la revedere”, şi apoi a plecat în mare viteză.

Alice nu a înţeles niciodată cum s-au petrecut lucrurile, dar exact în clipa când a ajuns la ultimul ţăruş, Regina s-a făcut nevăzută. Dacă s-a evaporat în văzduh, sau dacă a fugit val-vârtej în pădure („şi se pricepea să fugă, nu glumă!” şi-a spus Alice) nu aveai cum să ştii, dar a pierit, şi Alice şi-a adus aminte că ea era un pion şi că, în scurt timp, va trebui să facă o mişcare.

III

Gâzele din Oglindă

Fireşte, primul lucru pe care-l avea de făcut era o cercetare atentă a câmpului prin care urma să călătorească.

„Parcă aş învăţa la geografie”, a gândit Alice, ridicându-se în vârful picioarelor, în speranţa că aşa o să poată vedea cât mai în depărtare. Să vedem: „râurile principale – nu-i niciunul. Munţii cei mai importanţi – mă aflu pe unica înălţime de aici, şi nici nu cred că are vreun nume. Oraşele cele mai importante – ia te uită, ce-or fi vietăţile acelea care fac miere, acolo jos? Nu pot fi albine – ştiţi, nimeni nu poate vedea albine de la un kilometru distanţă”. Un timp a rămas tăcută, urmărind una dintre vietăţi care se foia printre flori, vârându-şi în ele o trompă, „exact ca o albină obişnuită”, a gândit Alice.

Dar numai albină obişnuită nu era; de fapt, era un elefant – Alice şi-a dat curând seama de acest lucru, deşi, la început, asemenea idee a încremenit-o de uimire. „Şi ce flori uriaşe trebuie să fie alea!” a fost următoarea ei idee. „Probabil că sunt cât nişte case fără acoperiş, înfipte pe câte o tulpină – şi ce cantitate de miere trebuie să facă! Cred că o să cobor până acolo – ba nu, *deocamdată* n-am să mă duc”. Îşi spunea Alice, încetinind tocmai când începuse să gonească pe deal în jos, şi încercând să-şi găsească o scuză pentru faptul că, brusc, devenise atât de rezervată. „Nu pot să cobor la ele până nu găsesc o

creangă lungă cu care să le alung dacă mă atacă – şi ce nostim o să fie când o să fiu întrebată cum mi-a plăcut drumul meu pe aici. O să le răspund: «O, mi-a plăcut foarte mult (aici a intervenit mişcarea ei favorită de scuturare a capului), numai că a fost mult praf, şi era foarte cald, şi elefanţii mă intrigau în asemenea măsură!»”.

După o pauză, şi-a spus: „Cred că o să cobor pe partea cealaltă şi o să amân pe mai târziu vizita la elefanţi. Şi doresc cu atâta ardoare să intru în cel de-al Treilea Câmp”. Oferindu-şi această scuză, a coborât dealul în goană, şi a sărit peste prima din cele şase gârle.

— Biletele, vă rog! a cerut controlorul vârându-şi capul pe fereastra vagonului.

O clipă mai târziu, toţi pasagerii aveau biletele în mână; biletele erau la fel de mari ca şi pasagerii şi păreau să umple întreg vagonul.

— Ei, copiliţo, arată-mi biletul! i s-a adresat controlorul supărat.

Şi mai multe voci au rostit deodată („ca un cor într-un cântec”, şi-a spus Alice):

— Nu-l lăsa să aştepte, fetiţo! Timpul lui e preţios, o mie de lire sterline minutul!

— Mă tem că nu am bilet, a răspuns Alice cu o voce speriată. Acolo de unde vin eu, nu exista un ghişeu de bilete.

Şi din nou s-a auzit Corul de voci:

— Acolo de unde vine ea nu există loc pentru o casă de bilete. Terenul e scump, o mie de lire sterline centimetrul.

— Nu încape nicio scuză, a certat-o controlorul, trebuia să cumperi un bilet de la mecanicul de locomotivă.

Şi din nou s-a auzit Corul:

— Omul care conduce locomotiva. Numai fumul valorează o mie de lire sterline un pufăit.

Alice şi-a spus în gând: „Deci n-are rost să explic”. De *astă dată*, vocile n-au mai intervenit, întrucât nu vorbise cu

glas tare, dar, spre surprinderea ei, au *gândit* cu toţii în cor. (Sper că voi înţelegeţi ce înseamnă *a gândi în cor*, pentru că, trebuie să mărturisesc, eu, unul, nu înţeleg). „Mai bine că n-aţi spus nimic. Limbajul e preţios: o mie de lire sterline cuvântul!”

„La noapte o să visez o mie de lire sterline; sunt convinsă” şi-a spus Alice.

În tot acest timp, controlorul o analiza, întâi printr-un telescop, apoi printr-un microscop, şi la urmă printr-un binoclu, în cele din urmă a spus:

— Călătoreşti în direcţia inversă, aşa cred.

După care a închis uşa şi a plecat.

— Un copil de o vârstă atât de fragedă ar trebui să ştie în ce direcţie merge, chiar dacă nu-şi cunoaşte încă propriul nume, a declarat domnul care şedea în faţa ei (era îmbrăcat în hârtie albă).

Un Ţap, care şedea lângă domnul în alb, a închis ochii şi a grăit cu o voce răsunătoare:

— Ar fi trebuit să cunoască drumul la ghişeul de bilete, chiar dacă nu cunoaşte încă alfabetul.

Un Cărăbuş, care şedea lângă Ţap (era un vagon ciudat, înţesat de pasageri feluriţi) – şi cum regula părea să fie ca fiecare să vorbească pe rând – şi-a exprimat părerea:

— Va trebui să se întoarcă de aici sub formă de colet.

Alice nu putea vedea cine stătea dincolo de Cărăbuş, dar o voce răguşită a urmat la cuvânt:

— Schimbă trenul… a spus, dar aici glasul s-a înăbuşit şi persoana a amuţit. „Pare să fie un catâr” şi-a spus Alice. Dar o voce foarte subţirică, din vecinătatea ei, i-a şoptit: Poţi face o glumă pe chestia asta, ceva de genul: un hatâr pentru un catâr.

Pe urmă, o voce foarte blândă, de la oarecare depărtare, a rostit:

— Ar trebui să poarte eticheta „Fetiţa cu necazuri” – Atenţie! Fragil!

În continuare au urmat mai multe voci („Ce mulţi pasageri sunt în vagonul ăsta!” şi-a spus Alice) care propuneau: „Trebuie expediată prin poştă, din moment ce poartă pe umeri un cap de timbru”. „Ar trebui trimisă prin telegraf, în chip de mesaj”. „Ar trebui să tragă ea trenul pe tot restul drumului”… şi aşa mai departe.

Dar domnul îmbrăcat în hârtie albă, care şedea în faţa ei, s-a aplecat spre Alice şi i-a murmurat la ureche:

— Nu ţine seama de ce spun ăştia, draga mea, dar ia un bilet tur-retur de câte ori se opreşte trenul.

— Nici nu mă gândesc, a răspuns Alice, iritată. Eu nu fac parte în niciun fel din călătoria asta cu trenul – abia adineaori mă găseam într-o pădure – şi tare mult aş vrea să mă întorc acolo.

Ai putea face o glumă şi pe chestia asta, în genul: *„ai vrea dacă ai putea ţi ai putea dacă ai vrea”*, a rostit iar vocea subţirică de lângă ea.

— Nu mă mai sâcâi, s-a burzuluit Alice, privind zadarnic înjur să vadă de unde venea glasul. Dacă ţii atât de mult să auzi o glumă, de ce n-o faci tu?

Vocea firavă a suspinat adânc. În mod limpede, era foarte nefericită, şi Alice ar fi rostit câteva cuvinte de compasiune, ca s-o aline, „dacă ar fi suspinat aşa cum suspină toată lumea”, a gândit ea. Dar vietatea scosese un suspin atât de subţiratic, încât Alice nici nu l-ar fi auzit dacă nu s-ar fi produs chiar în urechea ei. Urmarea a fost că i-a gâdilat urechea şi i-a îndepărtat gândurile de la nefericirile sărmanei creaturi.

— Ştiu că eşti o prietenă, o prietenă de nădejde şi dragă. Şi n-ai să-mi faci rău, cu toate că nu sunt decât o gâză, a continuat micuţa voce.

— Ce fel de gâză? a întrebat Alice, uşor îngrijorată.

De fapt, voia să ştie dacă ar putea s-o înţepe sau nu, dar ar fi fost o lipsă de cuviinţă să pună asemenea întrebare.

— *Va să zică vrei…* a început vocea străvezie, dar a

fost înghiţită de un ţipăt strident al locomotivei, care i-a făcut pe toţi să sară alarmaţi – inclusiv pe Alice.

Catârul, care-şi scosese capul pe fereastră, şi l-a tras înăuntru şi i-a anunţat:

— E doar o gârlă peste care trebuie să sărim.

Toată lumea părea satisfăcută de explicaţie, deşi Alice era puţin neliniştită de ideea că trenul urma să execute o săritură. „Oricum, înseamnă că o să intrăm în cel de Al Patrulea Câmp, ceea ce e o uşurare”, şi-a spus ea. Un moment mai târziu a simţit că vagonul se ridică în aer şi, speriată, s-a prins de primul lucru care i-a venit la îndemână, şi anume de barba Ţapului.

Dar în momentul când a atins-o, barba a părut să i se topească în mână şi Alice s-a trezit şezând liniştită sub un copac – în timp ce Ţânţarul (căci gâza cu care discutase era un Ţânţar) se legăna pe o rămurică, chiar deasupra capului ei, şi îi făcea vânt cu aripile.

Fără îndoială, era un Ţânţar imens: „aproape cât un pui”, a apreciat Alice. Totuşi, după ce purtaseră o conversaţie atât de lungă, nu se temea de el.

—… va să zică vrei să spui că nu-ţi plac toate *ins*ectele? şi-a urmat Ţânţarul ideea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi plac atunci când pot să vorbească, a răspuns Alice. Acolo de unde vin eu, nicio insectă nu vorbeşte.

— Care gen de insecte te bucură acolo de unde vii tu?

— Insectele nu mă bucură deloc, mai curând mi-e teamă de ele, mai ales de cele mari. Dar îţi pot spune numele unora dintre ele.

— Răspund la numele lor? a întrebat Ţânţarul cu indiferenţă.

— N-am observat vreodată să răspundă.

— Atunci la ce folosesc numele dacă nu răspund la ele?

— *Lor*, numele nu le folosesc la nimic, dar bănuiesc

că sunt folositoare pentru oamenii care le-au numit. De altfel, de ce au toate lucrurile un nume?

— N-aş putea spune, a răspuns Ţânţarul. În adâncurile pădurii ăsteia, lucrurile nu mai au nume – oricum, înşiră-mi lista gâzelor, deşi e o pierdere de timp.

— Bine, avem Musca-de-Cal, a început Alice numărând pe degete.

— Bun, în tufişul de acolo, dacă te uiţi bine, ai să vezi Musca-de-Cal-de-Lemn. E făcută toată din lemn, şi se dă huţa de pe o ramură pe alta.

— Şi cu ce se hrăneşte? a întrebat Alice, curioasă.

— Cu sevă şi rumeguş.

Alice a examinat cu mare interes Musca-de-Cal-de-Lemn şi a ajuns la concluzia că fusese proaspăt vopsită, arăta foarte lucioasă şi lipicioasă. A mers mai departe:

— Pe urmă avem libelula.

— Uită-te pe creanga de deasupra capului tău şi ai să vezi Libelula-Pofticioasă. Are trupul din budincă cu stafide, aripile din frunze de dafin, iar capul e o stafidă flambată în coniac.

— Şi cu ce se hrăneşte? a repetat Alice întrebarea.

— Orez cu lapte şi stafide, şi pateuri cu carne. Şi îşi face cuibul într-o cutie de cadou de Crăciun.

— Şi mai e fluturele, a continuat Alice, după ce a studiat atent gâza cu capul în flăcări şi şi-a spus în sinea ei: „Mă întreb dacă insectele sunt atât de atrase de lumina lumânărilor pentru că visează să devină şi ele Libelule-Pofticioase.

— La picioarele tale se târăşte (Alice şi-a retras picioarele, alarmată) un Fluture cu Fluiere. Trupul e un tub cu găuri şi aripile sunt note muzicale.

— Şi cu ce se hrăneşte?

— Cu ceai cu lapte. 140

Mintea lui Alice a prevăzut o nouă dificultate:

— Şi dacă nu găseşte?

— Atunci moare, desigur.

— E un lucru care ăstora cu muzica li se poate întâmpla des, a observat, ea îngândurată.

— Se întâmplă mereu.

După acest răspuns, Alice a rămas tăcută preţ de un minut sau două, meditând. Ţânţarul s-a amuzat între timp, zumzăind în jurul capului ei; în cele din urmă, s-a aşezat din nou şi a întrebat-o:

— Bănuiesc că nu doreşti să-ţi pierzi numele?

— Nu, deloc, a răspuns Alice, puţin neliniştită.

— Şi totuşi, a urmat Ţânţarul pe un ton nepăsător, gândeşte-te ce convenabil ar fi dacă te-ai întoarce acasă fără nume. De pildă, dacă profesoara ta ar vrea să te cheme la lecţii, ţi-ar striga: „Vino aici…” şi ar trebui să se întrerupă pentru că nu ar putea să adauge niciun nume; şi, desigur, întrucât nu ţi s-a adresat ţie, n-ai fi obligată să te duci la lecţii.

— Aşa ceva cu siguranţă nu s-ar putea întâmpla. Profesoarei mele nici nu i-ar trece prin cap să mă scutească de lecţii pentru atâta lucru. Dacă nu şi-ar aminti numele meu, mi-ar spune: „Domnişoară (aşa cum îmi spun şi servitorii), te rog ia loc”.

— Deci, ar fi lecţii deloc. Adică, ioc. Ei, a fost o glumă. Aş fi vrut s-o faci tu.

— De ce-ai fi vrut s-o fac *eu*”? E o glumă foarte proastă.

Dar Ţânţarul s-a resemnat să ofteze adânc şi două lacrimi i s-au prelins pe obraji.

— N-ar trebui să mai faci glume, dacă îţi produc asemenea suferinţă.

După aceea a urmat un alt suspin melancolic, dar de astă dată, bietul Ţânţar părea să-şi fi suspinat şi sufletul din el, deoarece, când Alice şi-a înălţat privirea, nu a mai văzut nimic pe rămurica de deasupra capului ei şi, cum începuse să i se facă rece de atâta stat locului, nemişcată, s-a ridicat şi a plecat.

În scurt timp a ajuns la un luminiş, mărginit în fiecare parte de câte o pădure: arătau mult mai întunecoase decât pădurea în care se găsise ea de curând, şi pe Alice n-o prea trăgea inima să intre. Totuşi, după ce a mai chibzuit puţin, a luat hotărârea să-şi continue drumul „că doar nu vreau să mă întorc înapoi”, şi-a spus în gând, şi acesta era singurul drum spre cel de Al Optulea Câmp.

„Asta trebuie să fie pădurea în care lucrurile nu au nume”, s-a gândit Alice. Mă întreb ce o să se întâmple cu numele meu după ce o să intru în ea? Nu mi-ar plăcea să-l pierd de tot, pentru că atunci ar trebui să mi se dea alt nume şi, mai mult ca sigur, ar fi unul urât. Dar cel mai amuzant ar fi să încerc să găsesc creatura care s-a ales cu vechiul meu nume. Asta-i ca în anunţurile acelea când oamenii pierd un câine: «*Răspunde la numele Rex*, *are o zgardă de metal*...» – imaginaţi-vă să te adresezi fiecărei fiinţe pe care o întâlneşti spunându-i Alic*e, până* când una dintre ele o să-ţi răspundă. Şi dacă are minte, n-o să-ţi răspundă deloc”.

A mai hoinărit puţin până când a ajuns la pădure: era un codru foarte rece şi neguros. „Oricum, şi-a făcut Alice curaj când a intrat pe sub copaci, e o mare uşurare ca după ce am fost atât de înfierbântată, să pătrund acum în... în... în ce?” Era surprinsă că nu putea găsi cuvântul „Vreau să spun, să pătrund... sub... sub asta, ştii!” – ş*i a* pus mâna pe trunchiul unui copac. Cum se cheamă ăsta? Cred că nu are un nume – ce mai, cu siguranţă că nu are”.

A rămas tăcută câteva clipe, cugetând adânc, apoi, brusc, a reînceput: „Va să zică, până la urmă *s-a întâmplat* într-adevăr. Şi acum, cine sunt eu? O să-mi amintesc, dacă o să fiu în stare. Sunt hotărâtă să-mi aduc aminte!” Dar hotărârea nu o ajuta prea mult, şi tot ce şi-a putut aminti, după multă străduinţă, a fost: „L, *ştiu* că numele meu începe cu L”.

În clipa aceea a trecut pe lângă ea un Cerb; a privit-o pe Alice cu ochii lui mari, blânzi, şi nu părea deloc speriat.

— Vino aici! Vino aici! l-a chemat Alice, întinzând mâna ca să-l mângâie; dar Cerbul s-a dat câţiva paşi înapoi, şi a continuat s-o privească.

— Cum te cheamă? a întrebat-o în cele din urmă.

Avea un glas dulce, catifelat.

„Aş vrea şi eu să ştiu”, i-a răspuns Alice în gând. Dar cu voce tare, a rostit cu tristeţe:

— Momentan, în niciun fel.

— Nu se poate; mai gândeşte-te! Alice s-a mai gândit, dar degeaba.

— Te rog, vrei să-mi spui cum te cheamă pe *tine*? l-a întrebat cu sfială. S-ar putea ca asta să mă ajute să-mi amintesc.

— Îţi spun, dacă vii cu mine puţin mai departe. *Aici*, în locul ăsta, nu-mi pot aminti.

Aşa că s-au adâncit împreună în pădure; Alice înconjurase cu braţul grumazul mătăsos al Cerbului; şi au mers aşa până au ajuns la un alt luminiş, unde Cerbul a executat un salt brusc în aer, scuturându-se de îmbrăţişarea lui Alice.

— Eu sunt un Cerb! a strigat cu încântare. Şi, vai de mine, tu eşti un pui de om.

O undă de spaimă i-a umbrit ochii frumoşi şi, într-o clipită, a fugit în mare viteză.

Alice a rămas locului, privind după el, gata să plângă de mâhnire că pierduse un tovarăş de drum atât de drag.

„În orice caz, acum îmi ştiu şi eu numele, ceea ce e o *mare* uşurare. Alice – Alice – de astă dată n-am să-l mai uit. Şi acum, mă întreb care dintre aceste două indicatoare îmi arată drumul de urmat?” Nu era o întrebare prea grea, pentru că prin pădure nu trecea decât un singur drum, şi cele două indicatoare arătau spre el. „O să decid când drumul o să se bifurce şi indicatoarele or să arate direcţii diferite”, şi-a spus Alice.

Dar aşa ceva nu părea să se întâmple prea curând. A străbătut cale lungă dar, ori de câte ori drumurile se

despărţeau, apăreau două indicatoare care arătau aceeaşi direcţie; pe unul scria: SPRE LOCUINŢA LUI TANDA, şi pe celălalt: SPRE LOCUINŢA LUI MANDA.

„Cred, şi-a spus Alice, că amândoi locuiesc în *aceeaşi* casă. Cum de nu m-am gândit la asta până acum? Dar nu pot să rămân mult la ei. Am să-i vizitez doar ca să le spun: «Ce mai faceţi?» şi să-i întreb cum pot ieşi din pădure. Vai, de-aş putea ajunge la cel de Al Optulea Câmp înainte de se întuneca”.

Şi a mers aşa înainte, întreţinându-se cu ea singură, până când, la o cotitură, a dat peste doi omuleţi dolofani; o întâlnire atât de bruscă, încât Alice a tresărit puternic şi s-a dat înapoi, pentru ca după o clipă să-şi recapete stăpânirea de sine, convinsă că ei erau cei doi fraţi.

IV Ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda?

Stăteau sub un copac, fiecare dintre ei înconjurând cu braţul gâtul celuilalt, şi Alice a ştiut imediat care-i unul şi care-i altul pentru că pe gulerul unuia era brodat TAN şi pe gulerul celuilalt era brodat MAN. „Presupun că pe spatele gulerelor scrie „DA”, şi-a spus Alice.

Amândoi stăteau atât de nemişcaţi, încât Alice aproape a uitat că erau oameni vii, şi tocmai dădea să treacă în spatele lor, să vadă dacă într-adevăr scria „DA”, când a speriat-o o voce care venea dinspre TAN.

— Dacă ai impresia că suntem statui de ceară, a spus vocea, să ştii că trebuie să plăteşti intrarea. Nu poţi admira pe gratis statuile de ceară. Nicidecum!

— Dimpotrivnic, a adăugat cel cu însemnul MAN; şi dacă ai impresia că suntem oameni vii, atunci trebuie să ne vorbeşti.

— Vă rog să mă scuzaţi, a fost tot ce a găsit Alice să răspundă, pentru că versurile vechiului cântecel îi răsunau în cap ca ticăitul unui ceasornic, şi abia de se putea reţine să le spună cu glas tare:

Cei doi Fraţi Tanda şi Manda s-*au prins într-o încăierare*

Căci Tanda îl acuza pe Manda Că i-a distrus o pârăitoare.

Dar o cioară fioroasă peste ei s-a lăsat

Din smoala iadului ruptă şi eroii noştri aşa de rău s-au speriat.

Că au uitat de luptă.

— Ştiu la ce te gândeşti, a spus Tanda, dar nu-i aşa, nicidecum.

— Dimpotrivnic, a întărit Manda, dac-ar fi fost aşa, ar fi putut să fie; şi dac-ar fi fost aşa, aşa ar fi fost; dar cum nu a fost aşa, nu aşa a fost. E logic.

— Mă întrebam, a răspuns Alice foarte politicos, care-i drumul cel mai bun pentru a ieşi din pădurea asta; în curând se întunecă. Vreţi să fiţi atât de amabili să-mi spuneţi?

Dar cei doi grăsani s-au mulţumit să se uite unul la celălalt şi să-şi rânjească.

Semănau atât de mult cu doi şcolari rotofei, încât Alice nu s-a putut reţine să arate cu degetul spre Tanda şi să spună:

— Răspunde primul elev!

— Nicidecum! a strigat Tanda energic, şi şi-a închis gura cu un pocnet.

— Celălalt elev! a cerut Alice, întorcându-se spre Manda, deşi era convinsă că n-o să spună decât „Dimpotrivnic”!

Şi aşa a şi spus.

— Ai pornit cu stângul, a observat Tanda. Primul lucru pe care-l faci când vii undeva în vizită este să întrebi: „Ce mai faceţi?” şi să dai mâna cu gazdele.

La acest punct, cei doi fraţi s-au îmbrăţişat şi apoi au întins câte o mână spre Alice, ca să le-o strângă.

Alice n-ar fi dorit să dea mâna cu vreunul dintre ei, de teamă să nu-l jignească pe celălalt; şi ca să evite o asemenea dificultate, a prins în mâinile ei ambele lor mâini deodată; o clipă mai târziu, toţi trei dansau în cerc. Ceea

ce părea firesc (şi-a adus aminte ea mai târziu), şi nici n-a fost surprinsă când a auzit o muzică: părea să vină din copacul sub care încinseseră hora (din cât îşi dădea ea seama), şi 146

anume de la ramurile care se frecau una de cealaltă, ca nişte viori cu fiori.

— Era foarte amuzant (avea să aprecieze Alice mai târziu, când i-a povestit surorii sale toată tărăşenia), când m-am trezit cântând *Dansăm în jurul dudului*. Nu ştiu când am început să cânt, dar aveam senzaţia că de multă vreme tot cântam.

Ceilalţi doi dansatori erau prea durdulii şi au obosit repede:

— Patru tururi ajung pentru un dans, a gâfâit Tanda, şi s-au desprins din joc la fel de repede cum se prinseseră; în aceeaşi clipă a încetat şi muzica.

După aceea, au dat drumul mâinilor lui Alice şi au rămas amândoi cu ochii la ea; a urmat o pauză cam neplăcută, pentru că Alice nu ştia cum să înceapă o conversaţie cu doi oameni cu care tocmai dansase. „Nu merge să-i întreb acum «Ce mai faceţi?» Ăsta-i un moment depăşit”, şi-a spus în gând.

— Sper că nu sunteţi prea obosiţi? a întrebat în cele din urmă.

— Nicidecum. Mulţumesc de întrebare, a răspuns Tanda.

— *Foarte* îndatorat, a adăugat şi Manda. Eşti amatoare de poezie?

— Da, îmi plac mult… unele *poe*zii, a răspuns Alice, cu oarecare reţinere. Sunteţi buni să-mi spuneţi care drum mă scoate din pădure?

— Ce să-i recit? a întrebat Manda, uitându-se cu o privire solemnă la Tanda şi neţinând seama de cererea lui Alice.

— *Morsa şi Dulgherul*, e cea mai lungă, a răspuns Tanda, strângându-l cu afecţiune în braţe pe fratele său.

Manda a început pe loc:

Pe mare soarele-n amiază…

Alice a cutezat să-l întrerupă:

— Dacă-i foarte lungă, a intervenit ea cât mai politicos cu putinţă, n-aţi vrea să-mi spuneţi mai întâi care drum…

Manda a zâmbit cu blândeţe şi a luat-o de la capăt:

Pe mare soarele-n amiază

Cu toată forţa strălucea El îşi dădea toată silinţa

Şi valurile netezea Era ciudat cum nu se poate

Că se făcuse miez de noapte.

Iar luna lumina ursuză

Gândind, ce cată soarele acum

Doar ziua s-a-ncheiat demult să-şi vadă soarele de drum.

E bădăran, orice s-ar zice.

Petrecerea vrea să ne-o strice.

Şi udă era marea, udă

Nisipul, ah, uscat de tot Chiar niciun nor nu se vedea

Pe boltă sau la orizont Priveai zadarnic cerul, era gol.

Nu se-arăta nici pasăre, nici stol.

Iar Morsa şi Dulgherul, ei

Se tot plimbau pe-aproape Plângeau în hohote nisip

Şuvoaie de sub pleoape. „De s-ar mai curăţape-aci

Salut am zice – şi merçi”.

$*aptefete, şapte mopuri*

De-ar trece la curăţat Crezi tu că ele, întrebă Morsa

Chiar ar putea face curat? „Nu cred” zice dulgherul cu voce tristă

Şi vărsă o lacrimă în batistă. 148

„Voi, stridii, veniţi cu noi la plimbare!”

Le invită Morsa politicos. „O plăcută petrecere vă prezic

La ţărmul mării cel spumos: Putem lua doar patru cu

noi.

Să ne ţinem de mâini doi câte doi.

Baba stridie-l privi printre gene Dar nu scoase niciun cuvânt.

Le făcu, şireată, cu ochiul.

Clătinând din creştetu-i cărunt – Ea n-a vrut, adică, să părăsească Cetatea stridiilor împărătească.

Dar patru mici stridii sau şi repezit

Să profite de acest prilej: Haine periate, feţe spălate

Pantofii daţi cu negru şi bej – Curios lucru, pantofii cum îi purtau

Când niciun fel de picioare n-aveau.

Le-au urmat încă patru stridii şi altele, patru, fuga după ele.

Se rostogoleau pe rând pe rând în valuri mari şi vălurele.

Năvăleau prin spume mii şi sute Grămadă la mal, pe nisipuri ude.

Iar Morsa noastră cu dulgherul Au mers ce-au mers pe lângă apă

Au stat pe-un bolovan, într-un târziu, O piatră nu prea mică, să-i încapă:

Iar stridioarele s-au înşirat Pe lângă ei, la aşteptat.

„De-acum e timpul" zise Morsa „De lucruri multe ca să discutăm:

Pantofi, vapoare, ceară de albine, Sau verze – şi de regi să întrebăm.

Şi despre mare, de ce fierbe oare? Sau are porcul aripi, ca să zboare?

„Dar aşteptaţi puţin", strigară stridiile.

„Până să-ncepem adunarea Fiindcă uite, suntem grase toate

Iar unele ne-am şi pierdut suflarea!" Atunci zise dulgherul „Nu e grabă!"

Şi ele-au apreciat că e om de treabă.

„Ne trebuie o pâine”, vorbi şi Morsa, „Altfel nu mai e nevoie de nimic:

Doar piper un strop şi-oţet alături să adăugăm câte un pic – Dragi stridii, de nu e cu supărare Putem să trecem la mâncare”.

„Dar nu să ne mâncaţi pe noi!*” strigară ele Făcându-se la faţă cam albastre*.

„După atâta curte şi drăgălăşenii

Nu s-ar potrivi la rangurile noastre!*”*

Şi zise Morsa „Superbă noapte, nu-i aşa? *Cred că aveţi ce admira*.

Frumos din partea voastră să veniţi!

Şi fiecare, vai, atâta de drăguţă”. *Dulgherul nu zise nimic, ci doar*

„Taie-o felie, dom’le, mai lunguţă: *De n-ai fi surd, ar fi cu mult mai bine – N-ar mai trebui să strig mereu la tine*!*”*

„E ruşine pur şi simplu”, zise Morsa

Să ne batem joc în aşa hal, şi-acuma zici – bal să fie, dacă-i bal!*” Rosti dulgherul rar şi tacticos*

„Untul e-ntins cu mult prea gros!*”*

„Eu plâng pentru voi”, spuse Morsa: *„Am cea mai profundă compasiune”*.

Şi-astfel, cu suspine el le alese

Pe cele mai ample ca dimensiune.

Ţinând la faţă batista mare în care-aduna lacrimi amare.

„Voi stridii, stridii”, observă dulgherul.

Aţi făcut o călătorie de vis! *De-acum ne întoarcem acasă*?

N-a răspuns nimeni, nici măcar „piş „Aşa se spune c-a fost – tot ce se poate!

Dacă ei le mâncaserăpe toate!

— Morsa mi-e mai simpatică, a comentat Alice, pentru că, totuşi, îi era puţin milă de stridii.

— Dar ea a înfulecat mai multe stridii decât Dulgherul, a corectat-o Manda. Şi-a pus batista în faţă, pentru ca Dulgherul să nu poată număra stridiile pe care le-a hăpăit.

— Ce josnic! a comentat Alice, indignată. Atunci mi-e mai simpatic Dulgherul – dacă a mâncat mai puţine stridii decât Morsa.

— Dar şi el a mâncat câte i-au încăput în burtă, a protestat Tanda.

Se vedea pusă în faţa unei adevărate dileme. După o pauză, Alice a reînceput:

— Mă rog, *amândoi* sunt nişte personaje antipatice…

Şi-a curmat vorba, uşor alarmată pentru că se auzea un zgomot ca un pufăit puternic de locomotivă, un vâjâit care venea din pădure, deşi, se temea Alice, era mai probabil să fie o lighioană sălbatică decât o locomotivă.

— Există lei sau tigri pe aici? a întrebat timidă.

— Nu, ăsta e sforăitul Regelui Negru, a informat-o Manda.

— Vino să-l vezi! au strigat amândoi fraţii, şi fiecare dintre ei a luat câte o mână a lui Alice şi apoi au condus-o la locul unde dormea Regele Negru.

— Nu-i aşa că-i o privelişte *atrăgătoare*? a întrebat Tanda.

Alice nu ar fi putut spune cu mâna pe inimă că aşa era.

Regele purta o bonetă de noapte, cu un ciucure lung, şi zăcea ghemuit, grămadă, sforăind zgomotos.

— O să sforăie şi sufletul din el, a comentat Tanda.

— Mă tem că o să răcească, aşa cum doarme pe iarba umedă, a spus Alice, care era o fetiţă foarte grijulie.

— Acum visează, a explicat Manda, şi ce crezi tu că visează?

— Nimeni nu poate şti, a răspuns Alice.

— Cum să nu! Te visează pe *tine*, a exclamat Manda, bătând triumfător din palme. Şi dacă nu te-ar mai visa,

unde crezi că ai fi?

— Aici unde sunt şi acum, bineînţeles.

— Da’ de unde, a replicat Manda, pe un ton dispreţuitor. N-ai mai fi nicăieri. Tu nu eşti decât un soi de obiect făurit de visurile lui.

— Dacă Regele s-ar trezi, a adăugat Tanda, ai dispărea – ffă! — ca o lumânare.

— Nu-i cu putinţă! a exclamat Alice indignată. Şi dacă, într-adevăr, eu nu sunt decât un obiect făurit de visurile lui, atunci ce sunteţi *voi*, aş vrea să ştiu.

— Idem, a spus Tanda.

— Idem, idem, a spus Manda.

A strigat acest cuvânt atât de tare, încât Alice nu s-a putut împiedica să-i atragă atenţia:

— Sssst! Bagă de seamă, ai să-l trezeşti dacă faci atâta gălăgie.

— Nu-i cazul ca *tu* să vorbeşti despre trezirea sa, când nu eşti decât un obiect din visurile lui. Ştii foarte bine că nu eşti reală.

— Ba *sunt* reală! a ripostat Alice, şi a început să plângă.

— N-ai motiv să plângi, a replicat Manda.

— Dacă n-aş fi reală, a răspuns Alice râzând printre lacrimi, n-aş fi în stare să plâng, totul e atât de caraghios!

— Doar nu-ţi închipui că astea sunt lacrimi *realei* a întrerupt-o Tanda cu dispreţ în glas.

„Ştiu bine că ăştia doi vorbesc numai aiureli, şi-a spus Alice în sinea ei, şi e o prostie să plâng din cauza lor”. Aşa încât şi-a şters lacrimile, şi a continuat pe un ton cât mai vesel cu putinţă:

— În orice caz, ar fi bine să plec din pădurea asta, pentru că se întunecă din ce în ce mai tare. Credeţi că o să plouă?

Pe loc Tanda a deschis o umbrelă imensă deasupra capului său şi a fratelui său şi a privit în sus, în umbrelă:

— Nu, nu cred că o să plouă, a spus; cel puţin nu sub

asta: nicidecum.

— Dar *afară* s-ar putea să plouă.

— S-ar putea – dacă are de gând să plouă, a adăugat Manda. Noi nu avem nicio obiecţie. Dimpotrivnic.

„Ce egoişti!” a gândit Alice, şi era pe punctul să spună „Noapte bună” şi să plece, când Tanda a sărit de sub umbrelă şi a prins-o de încheietura mâinii.

— Vezi chestia aceea? a întrebat cu o voce sugrumată de furie, în timp ce ochii i se făcuseră mari cât cepele şi i se îngălbeniseră.

Arăta cu un deget tremurător către un obiect mic, alb, care zăcea sub un copac.

— Nu-i decât o pârâitoare, o morişcă, a spus Alice, după ce a examinat atent micul obiect alb. Nu-i un şarpe cu clopoţei, a adăugat în grabă, gândind că omul se speriase. E o morişcă veche – veche şi stricată.

— Ştiu ce este! a răcnit Tanda bătând din picior cu sălbăticie şi smulgându-şi părul din cap. E stricată, bineînţeles!

I-a aruncat o privire lui Manda care imediat s-a aşezat pe jos şi a încercat să se ascundă sub umbrelă.

Alice şi-a pus mâna pe braţul lui Tanda şi a încercat să-l consoleze:

— Nu te necăji în halul ăsta pentru o morişcă veche.

— Dar *nu* e veche, a strigat Tanda mai furios ca oricând. *E nouă*, crede-mă – am cumpărat-o abia ieri, frumoasa mea MORIŞCĂ nouă!

Şi vocea i s-a ridicat până la ţipăt.

În tot acest timp Manda se străduia să închidă umbrela, cu el înăuntrul ei, ceea ce era un lucru atât de extraordinar, încât i-a abătut atenţia lui Alice de la fratele mânios. Manda n-a izbutit să închidă umbrela peste el şi, până la urmă, s-a rostogolit, înfăşurat în umbrelă, numai cu capul afară. Zăcea aşa, deschizându-şi şi închizându-şi gura şi ochii bulbucaţi – „semănând aidoma cu un peşte”, a gândit Alice.

— Fireşte, eşti de acord să ne batem? a întrebat Tanda pe un ton mai calm.

— Cred că da, a răspuns celălalt, morocănos, târându-se afară din umbrelă; dar *ea* trebuie să ne ajute să ne echipăm, ştii bine.

Şi cei doi fraţi au intrat, mână în mână, în pădure, şi după un minut s-au întors cu braţele încărcate de felurite obiecte: perne, pături, covoraşe, feţe de masă, tacâmuri şi farfurii, găleţi de cărbuni.

— Sperăm că te pricepi să fixezi şi să legi curele şi şireturi, i s-a adresat Tanda lui Alice. Fiecare dintre obiectele astea trebuie să ne încapă, într-un fel sau altul.

Alice avea să povestească mai târziu că în viaţa ei n-a văzut asemenea învălmăşeală şi forfotă – felul în care cei doi se înghesuiau, şi cantitatea de lucruri în care se înfofoleau, şi bătaia de cap pe care i-au dat-o punând-o să încheie nasturi, să lege şireturi şi corzi – „Când or să fie gata, or să arate ca 154

nişte baloturi de haine vechi, zău aşa”, a gândit Alice, în timp ce căptuşea cu o pernă ceafa lui Manda – „ca nu cumva să-şi piardă capul pe câmpul de luptă”.

— Ştii, a adăugat el cu gravitate, ăsta e unul dintre cele mai neplăcute lucruri care ţi se pot întâmpla într-o luptă: să te trezeşti cu capul tăiat.

Alice a izbucnit în râs, dar a izbutit să-şi transforme râsul într-un acces de tuse, ca să nu-l ofenseze.

— Sunt foarte palid? a întrebat Tanda când a venit la ea să-i fixeze coiful. (El îl *numea* coif, de fapt era o cratiţă.)

— Mă rog… da… puţin, l-*a as*igurat Alice cu amabilitate.

— În general, sunt foarte curajos, a continuat el cu voce scăzută; numai că azi, întâmplător, am o migrenă.

— Şi *eu* am o durere de dinţi, a intervenit Manda, care auzise conversaţia. Mi-e mult mai rău decât îţi este ţie.

— Atunci ar fi mai bine să nu vă luptaţi azi, i-a sfătuit

Alice, gândind că e un prilej bun să-i împace.

— Puţin *trebuie* să ne luptăm, a replicat Tanda, dar nu ţin s-o lungim prea mult. Cât e ceasul acum?

Manda s-a uitat la ceas şi i-a răspuns:

— Patru şi jumătate.

— Hai să ne luptăm până la şase, şi pe urmă să ne ducem la masă, a propus Tanda.

— Foarte bine, a aprobat celălalt, cam ursuz; şi *ea* o să ne urmărească… numai să nu te apropii prea tare, a avertizat-o pe Alice, pentru că eu, când mă înfierbânt în luptă, dau în tot ce văd.

— Şi eu dau în tot ce-mi vine la mână, fie că văd sau nu, a adăugat Manda.

Alice a râs:

— Atunci cred că daţi foarte des în *copaci*.

Tanda a privit în jur cu un zâmbet satisfăcut.

— Când o să încheiem noi lupta, nu cred că va mai sta vreun copac în picioare.

— Şi toate astea din pricina unei pârâitoare, a stăruit Alice, sperând să-i facă să se simtă *măcar puţin* ruşinaţi că se luptă pentru un asemenea fleac.

— Nu m-aş fi supărat atât de amarnic dacă n-ar fi fost nou-nouţă, a subliniat Tanda.

Aş vrea să apară fioroasa cioară” şi-a spus Alice în gând.

— Ştii, nu avem decât o singură spadă, i-a comunicat Tanda fratelui său. Dar tu poţi folosi umbrela – e la fel de ascuţită. Numai că trebuie să ne grăbim. E un întuneric de tăiat cu cuţitul.

— Ba e şi mai întuneric, a adăugat Manda.

Se întuneca atât de vertiginos, încât Alice s-a gândit că, probabil, se apropie o furtună.

— Ce nor negru deasupra capetelor noastre! a exclamat ea. Şi cu ce viteză se apropie! Cred că are aripi.

— E cioara! a strigat Tanda, cu panică în glas.

Şi cei doi fraţi au luat-o la sănătoasa şi într-o clipă nu mai era nici urmă de ei.

Alice a fugit în pădure şi s-a adăpostit sub un copac gros. „Nu mă poate ajunge aici, şi-a spus ea; e mult prea mare ca să se poată strecura printre copaci; dar aş vrea să nu-şi mai fâlfâie atâta aripile – stârneşte un adevărat uragan în pădure… uite că vântul a adus un şal, şalul cuiva!”

V Lână şi Apă în timp ce discuta cu ea însăşi, Alice a luat şalul şi a început să caute persoana care-l pierduse; un moment mai târziu, a apărut Regina Albă, alergând nebuneşte prin pădure, cu ambele braţe larg desfăcute, de parcă zbura, iar Alice, plină de bun-simţ, a întâmpinat-o cu şalul.

— Mă bucur mult că s-a nimerit să fiu aici, i-a spus Alice, ajutând-o să-şi pună şalul.

Regina Albă se uita la ea într-un fel speriat şi neajutorat, şi continua să repete în şoaptă ceva care semăna cu „Pâine-cu-unt, pâine-cu-unt”, iar Alice şi-a dat seama că, dacă ar urma să lege o conversaţie, ea ar fi fost singura care ar fi trebuit s-o poarte. Aşa încât a început cu sfială:

— Mă adresez Reginei Albe?

— Mă rog, da, dacă asta se numeşte a dresa, a răspuns Regina. Dar nu aşa văd eu dresajul.

Alice şi-a spus că nu are niciun rost să o contrarieze încă de la începutul conversaţiei, aşa încât i-a zâmbit şi i-a spus:

— Dacă Majestatea Voastră o să-mi arate cum trebuie să încep, eu o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Dar eu n-am nevoie de aşa ceva, a gemut biata Regină, în ultimele două ore m-am dres singură.

„Ar fi fost preferabil, a gândit Alice, să aibă pe cineva care s-o dreagă, pentru că arată oribil de şleampătă. Tot ce poartă pe ea e strâmb şi sucit, şi e toată plină de ace cu gămălie”.

— Îmi daţi voie să vă aranjez eu şalul? a întrebat cu glas tare.

— Nu ştiu ce-i cu şalul ăsta, s-a plâns Regina pe un ton melancolic. Şi-a ieşit din fire, aşa cred. L-am prins în ace aici, l-am prins în ace dincoace, şi tot nu-i place.

— Nu poate sta drept, ştiţi, dacă-l prindeţi în ace doar într-o singură parte, a observat Alice, îndreptându-i şalul. Şi, aoleu, în ce hal e părul dumneavoastră.

— Mi-a rămas peria încâlcită în păr, a oftat Regina. Ieri mi-am pierdut tot aşa pieptănul.

Alice i-a scos cu grijă peria din păr şi s-a străduit să-i pună coafura în ordine.

— Uitaţi-vă, acum arătaţi mai bine, i-a spus, după ce i-a scos cea mai mare parte din acele cu gămălie. Dar ar trebui să aveţi o cameristă.

— Te angajez cu plăcere. Două pence pe săptămână şi o porţie de gem o dată la două zile.

Alice a izbucnit în râs şi i-a răspuns:

— Nu vreau să mă angajaţi pe *mine* – şi nu mă dau în vânt după gem.

— E un gem foarte bun, a asigurat-o Regina.

— O fi, dar oricum, n-am poftă de gem *azi*.

— Chiar dacă ai avea, nu ai căpăta, i-a replicat Regina. Regulamentul prevede: gem mâine şi gem ieri – dar niciodată *azi*.

— Dar, din când în când, trebuie să cadă şi „gem azi”.

— Ba nu, a asigurat-o Regina. Gem la fiecare două zile; azi nu poate fi niciodată a doua zi.

— Nu vă înţeleg, a protestat Alice. Mă zăpăciţi teribil.

— Aşa se întâmplă când trăieşti de-a-ndărătelea, i-a răspuns Regina cu blândeţe; la început, ameţeşti…

— Să trăieşti de-a-ndărătelea! a repetat Alice mirată. Niciodată n-am auzit de aşa ceva.

—… dar e şi un mare avantaj când memoria îţi funcţionează şi înainte şi îndărăt.

— Memoria *mea* nu funcţionează decât într-o singură

direcţie, a declarat Alice. Nu-mi pot aminti de lucruri care încă nu s-au întâmplat.

— Ai o memorie slabă dacă funcţionează numai în trecut.

— De ce fel de lucruri vă amintiţi cel mai bine? a îndrăznit Alice să întrebe.

— A, de lucrurile care s-au întâmplat peste două săptămâni, a răspuns Regina cu indiferenţă. Uite, de pildă, a continuat ea, lipindu-şi un plasture mare pe un deget: mesagerul Regelui. Acum e la închisoare, e pedepsit cu temniţa; şi procesul nu va avea loc decât miercurea viitoare; şi, desigur, delictul va avea loc după aceea.

— Şi dacă nu va săvârşi niciun delict?

— Atunci, cu atât mai bine, nu? a răspuns Regina înconjurându-şi degetul cu plasturele şi legându-l cu o panglicuţă.

Alice şi-a spus că ultima observaţie a Reginei nu putea fi contestată:

— Fireşte că ar fi mai bine, a spus ea, dar ar fi şi mai bine dacă n-ar fi pedepsit.

— Aici te înşeli, i-a atras atenţia Regina. Ai fost vreodată pedepsită?

— Numai când am greşit.

— Şi-a fost spre binele tău, sunt convinsă, a urmat Regina pe un ton triumfător.

— Da, dar *săvârşisem* faptele pentru care eram pedepsită. Asta-i deosebirea, a subliniat Alice.

— Dar dacă nu le-ai fi săvârşit ar fi fost cu atât mai bine, a stăruit Regina. Mai bine, mai bine, mai bine! De câte ori rostea „bine” vocea ei devenea tot mai piţigăiată, până când a ajuns la un scheunat.

Alice era pe punctul de a rosti: „Undeva e o greşeală”, când Regina a început să ţipe cu atâta tărie, încât a trebuit să-şi lase fraza nerostită.

— Oh, oh, oh! striga ea, scuturându-şi mâna, de parcă ar fi vrut să o mute din loc. Îmi sângerează degetul!

Oh, oh, oh!

Ţipătul semăna întocmai cu şuieratul unei locomotive şi Alice s-a văzut nevoită să-şi astupe urechile cu palmele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat de îndată ce şi-a putut face vocea auzită, V-aţi înţepat la deget?

— Încă nu m-am înţepat, a răspuns Regina, dar o să mă înţep în curând.

— Când credeţi că o să se întâmple? a întrebat Alice, simţind că o pufneşte râsul.

— Când o să-mi prind din nou şalul, a gemut biata Regină; o să se desfacă broşa, oh! oh!

În timp ce se lamenta, broşa s-a deschis şi Regina a încercat, brutal, să o prindă la loc.

— Fiţi atentă! O ţineţi pe dos! a strigat Alice.

Alice a dat să apuce broşa, dar era prea târziu: acul alunecase şi înţepase rău degetul Reginei.

— De asta mi-a curs sângele ăsta pe care-l vezi, i-a spus Regina zâmbind. Acum înţelegi cum se petrec lucrurile aici?

— Dar de ce nu ţipaţi acum, când v-aţi înţepat? a întrebat Alice, pregătindu-se să-şi astupe iar urechile cu palmele.

— Cum aşa, doar am ţipat cât a fost nevoie. Ce rost ar avea să repet?

Începuse să fie iar lumină în pădure.

— Se vede că cioara a plecat, a presupus Alice. Ce bine îmi pare că am scăpat de ea. Avusesem impresia că s-a lăsat noaptea.

— Ce n-aş da să reuşesc şi *eu* să-mi pară bine de ceva! a oftat Regina. Numai că nu pot să-mi amintesc niciodată regula. Probabil că eşti foarte fericită că locuieşti în pădurea asta unde poate să-ţi pară bine ori de câte ori ai chef.

— Numai că mă simt atât de singură aici! s-a plâns Alice cu un glas melancolic.

Şi la gândul singurătăţii ei, două lacrimi mari i s-au

prelins pe obraji.

— Vai, nu te lăsa copleşită de tristeţe! a strigat sărmana Regină, frământându-şi mâinile de deznădejde. Gândeşte-te ce fetiţă mare eşti. Gândeşte-te ce drum nesfârşit ai făcut azi! Gândeşte-te la cât e ceasul. Gândeşte-te la orice vrei, dar nu mai plânge!

Alice nu s-a putut împiedica să râdă printre lacrimi.

— Poţi să-ţi stăpâneşti plânsul doar gândindu-te la unele lucruri?

— Aşa se procedează, i-a răspuns Regina cu un glas hotărât. Pentru că, ştii, nimeni nu poate să facă două lucruri deodată. Hai să ne gândim, pentru început, la vârsta ta – câţi ani ai?

— Şapte ani şi jumătate, exact.

— Nu-i nevoie să adaugi „exact”. Te cred şi fără să spui „exact”. Acum să vedem dacă mă crezi *tu* pe mine. Eu am o sută unu ani, cinci luni şi o zi.

— Nu pot să cred! a exclamat Alice.

— Chiar nu poţi? a întrebat Regina pe un ton compătimitor. Mai încearcă o dată. Respiră adânc şi închide ochii.

— Degeaba încerc, a răspuns Alice râzând. Nimeni nu poate să creadă lucruri imposibile.

— Pentru că nu ai exersat. Când eu aveam vârsta ta, făceam zilnic câte o jumătate de oră de exerciţii. Uneori reuşeam să cred câte şase lucruri imposibile numai până la micul dejun. Uite, iar îmi cade şalul.

În timp ce vorbea, broşa i se deschisese din nou şi o rafală bruscă de vânt îi desprinsese Reginei şalul şi-l zvârlise peste un pârâu. Regina şi-a desfăcut iarăşi larg braţele şi a pornit să zboare după el, dar de astă dată a reuşit să-l ia singură.

— L-am apucat! a strigat triumfător. Acum ai să vezi cum îl prind singură în ace.

— Sper că degetul vă e mai bine? a întrebat Alice, în timp ce traversa micul pârâu în urma Reginei.

— O, mult mai bine! a strigat Regina, vocea ridicându-i-se până la un strigăt, în timp ce vorbea. Mult mai biii-ne. Mai bi-i-i-ne! Bi-i-i-i-ne! Bi-ne-e-e!

Ultimul cuvânt s-a terminat cu un behăit prelung, atât de asemănător cu cel al unei oi, încât Alice a tresărit.

S-a uitat la Regină, care părea să se fi înveşmântat subit în lână. Alice s-a frecat la ochi şi a privit-o din nou. Nu-şi putea da deloc seama ce anume se întâmplase. Se găsea acum într-o prăvălie? Aşa să fi fost? Şi de cealaltă parte a tejghelei stătea, într-adevăr, o oaie? Oricât îşi freca ochii, tot nu putea să se dumirească: se găsea într-o prăvălioară, o dugheană întunecoasă, stătea cu coatele rezemate de tejghea, şi în faţa ei, tolănită într-un jilţ, era o Oaie bătrână care tricota şi care, din când în când, ridica ochii de pe împletitură şi se uita la ea prin nişte ochelari mari.

— Ce doreşti să cumperi? a întrebat-o în cele din urmă Oaia, ridicându-şi din nou ochii de pe împletitură.

— Încă nu *prea* ştiu, a răspuns Alice. Aş vrea mai întâi să mă uit înjur, dacă îmi daţi voie.

— Poţi să te uiţi în faţă, poţi să te uiţi într-o parte şi în alta dacă vrei, dar *înjur* nu te poţi uita decât dacă ai ochi la spate.

Dar, după cum se ştie, Alice nu avea ochi la spate; aşa că a trebuit să se întoarcă, pentru a se putea uita la toate rafturile din jur.

Prăvălia părea înţesată de tot felul de obiecte curioase – dar partea cea mai bizară era că, ori de câte ori Alice se uita cu atenţie la un raft ca să poată vedea ce conţine, raftul respectiv se golea automat, deşi celelalte rafturi păreau supra-încărcate.

— Aici, lucrurile zboară, a spus în cele din urmă, cu un glas plângăreţ, după ce petrecuse vreo două minute examinând în zadar un obiect mare, strălucitor, care ba părea o păpuşă, ba o cutie de lucru de mână şi care, de câte ori îl privea, apărea spontan în raftul alăturat celui pe care-l studia. Şi lucrul cel mai ciudat, a continuat Alice…

dar las’ că-ţi spun eu ceva, a adăugat, întrerupându-se singură în momentul în care i-a venit o nouă idee: o să urmăresc obiectul până în raftul cel mai de sus. Doar n-o să treacă prin tavan.

Dar şi acest plan a dat greş: „obiectul” a trecut prin tavan, în felul cel mai firesc posibil, de parcă ar fi fost deprins cu asemenea manevră.

— Eşti un copil sau un titirez? a întrebat Oaia, luându-şi o nouă pereche de andrele. Dacă te învârteşti atâta, mă faci să ameţesc.

Împletea acum cu paisprezece perechi de andrele în acelaşi timp, şi Alice nu s-a putut abţine să-şi exprime mirarea.

„Cum poate lucra cu atât de multe? s-a întrebat ea. Şi pe minut ce trece, seamănă tot mai mult cu un darac!”

— Ştii să vâsleşti? a întrebat-o Oaia, înmânându-i o pereche de andrele.

— Da, puţin, dar nu pe uscat… şi nu cu andrele… a început Alice să spună, când, deodată, andrelele din mâinile ei s-au prefăcut în vâsle şi s-a trezit, împreună cu Oaia, într-o bărcuţă care plutea între două maluri înalte; aşadar, nu-i rămânea altceva de făcut decât să vâslească.

— Pană! a strigat Oaia, luând o nouă pereche de andrele.

Cuvântul nu părea să aştepte vreun răspuns, aşa încât

Alice nu a spus nimic şi a tras de rame. Apa pe care pluteau avea o calitate foarte stranie, a gândit ea, văzând cum vâslele se împotmoleau tot mereu în ea şi nu puteau fi scoase la suprafaţă decât cu mare greutate.

— Pană! Pană! Vezi să nu faci o pană! a strigat din nou

Oaia, luând noi andrele. Ai să prinzi îndată un crab.

„Un drăguţ de crab! şi-a spus Alice. Mi-ar face plăcere”.

— Nu m-ai auzit strigând „Pană”? s-a răţoit Oaia,

luând un mănunchi întreg de andrele rtoi.

— Ba te-am auzit, ai repetat mereu şi foarte tare. Spune-mi, te rog, unde sunt crabii?

— În apă, desigur, a răspuns Oaia, înfigându-şi câteva andrele în păr, pentru că mâinile îi erau pline. Pană! spun.

— De ce repeţi atât de des cuvântul „Pană”? a întrebat iar Alice, uşor contrariată. Doar eu nu sunt o pasăre!

— Ba eşti, eşti o mică gâscă.

Alice s-a simţit oarecum ofensată, drept care, un minut sau două a încetat orice conversaţie, în timp ce barca plutea lin, uneori printre culcuşuri vâscoase de alge şi buruieni (care făceau ca vâslele să se împotmolească mai rău ca oricând), alteori pe sub copaci, dar mereu printre cele două maluri înalte, care se ridicau, ameninţătoare, deasupra capetelor lor.

— Ah, te rog, iată nişte papură parfumată! a strigat Alice plină de încântare. Vai ce frumoase e!

— În ce mă priveşte nu-i nevoie să spui „te rog”, a răspuns Oaia, fără să-şi ia ochii de la împletitură. Nu *eu* le-am pus acolo şi nu *eu* o să le iau de acolo.

— Nu… dar am vrut să spun… te rog, putem să ne oprim şi să culegem câteva pămătufuri? a insistat Alice. Dacă n-ai nimic împotrivă, să oprim barca pentru un minut

— Cum pot s-o opresc *eul* Dacă *tu* te opreşti din vâslit, barca se va opri de la sine.

Aşadar, barca a fost lăsată să plutească după bunul ei plac, până când a intrat printre trestiile unduitoare. În acel moment, mânecile au fost suflecate cu grijă şi micile braţe au fost vârâte până la cot printre pămătufurile de papură, şi, un timp, Alice a uitat cu totul de Oaia bătrână şi de împletitura ei; s-a aplecat peste marginea bărcii, până ce vârfurile părului ei lung au atins apa, şi a cules, cu ochi strălucitori de bucurie, un pămătuf după altul.

„Sper ca barca să nu se răstoarne, şi-a spus în gând. Ah, uite ce frumos e pămătuful acela! Numai că nu pot să

ajung până la el”. Şi într-adevăr, părea o provocare („parcă o face dinadins”, şi-a spus Alice), pentru că, deşi culesese nume-164

roase pămătufuri decorative, pe măsură ce barca aluneca pe lângă ele, apărea mereu câte unul şi mai atrăgător, la care nu putea ajunge.

„Tot ce-i mai frumos e întotdeauna şi cel mai departe”, a gândit ea cu un suspin provocat de încăpăţânarea papurii parfumate de a creşte la asemenea depărtare; cu obrajii îmbujoraţi, cu părul şi mâinile muiate de picături de apă, s-a aşezat din nou pe locul ei şi a început să-şi aranjeze comorile culese.

Ce-i păsa ei în clipele acelea de faptul că papura începuse să se ofilească şi să-şi piardă mireasma şi frumuseţea; şi aceasta chiar din momentul în care o culesese? Ştiţi, până şi papura adevărată rezistă un timp foarte scurt – dar cea de faţă, fiind papură de vis, se topea ca zăpada în timp ce zăcea în mormane la picioarele ei – dar Alice nu şi-a dat seama, pentru că atenţia ei era atrasă de atâtea alte curiozităţi care-i dădeau de gândit. Nu înaintaseră prea mult, când una dintre lopeţi s-a înfipt în apa cleioasă şi a refuzat să mai iasă afară (aşa avea să povestească Alice mai târziu) şi, ca urmare, mânerul vâslei a lovit-o sub bărbie; în pofida micilor ţipete pe care le-a scos, biata Alice a fost răsturnată în nămeţii de papură.

În orice caz, nu s-a lovit deloc, şi curând s-a ridicat din nou; în tot acest timp, Oaia a tricotat de zor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ai prins un crab pe cinste, a remarcat Oaia când Alice s-a aşezat la locul ei, bucuroasă că se afla în barcă.

— Da? Eu nu l-am văzut, a spus ea, privind prudentă în apa neagră. Tare aş fi vrut să nu-mi scape, mi-ar fi plăcut grozav să duc cu mine acasă un crab.

Dar Oaia s-a mulţumit să râdă dispreţuitor şi să-şi vadă înainte de împletitura ei.

— Sunt mulţi crabi pe aici? a întrebat-o Alice.

— Crabi şi tot felul de alte lucruri, i-a răspuns Oaia:

ai de unde alege, numai să ştii ce vrei. Ei, ce doreşti să cumperi?

— Să cumpăr! a îngânat-o Alice pe un ton în care mirarea se îmbina cu spaima, pentru că barca şi vâslele şi apa pieriseră într-o clipă, şi acum se găsea din nou în prăvălioara întunecoasă.

— Aş dori să cumpăr un ou, dacă nu vă supăraţi, a răspuns ea timid. Cum le daţi?

— Cinci pence şi un sfert pentru unul, două pence pentru două, a răspuns Oaia.

— Cum, două ouă sunt mai ieftine decât unul? a întrebat Alice surprinsă, scoţându-şi punga.

— Numai că dacă cumperi două *trebuie* să le mănânci pe amândouă.

— Atunci o să iau unul singur, a hotărât Alice, punând banii pe tejghea.

„Pentru că s-ar putea să nu fie proaspete” şi-a spus în gând.

Oaia a luat banii şi i-a pus într-o cutie, după care a spus:

— Eu nu pun niciodată marfa în mâna clienţilor – nu se face – trebuie să ţi-l iei singură.

Spunând acestea, s-a dus în celălalt capăt al încăperii şi a aşezat oul în picioare pe un raft.

„Mă întreb *de ce* nu se face?” a gândit Alice, în timp ce-şi bâjbâia drumul printre mese şi scaune, pentru că în fundul prăvăliei era foarte întuneric. „Oul pare să se îndepărteze pe măsură ce mă apropii de el. Ce-i ăsta, un scaun? Stai să văd. Vai de mine, are ramuri, zău aşa! Ce curios, să crească un copac într-o prăvălie! Şi uite, aici e şi o gârlă. E cea mai ciudată prăvălie pe care am văzut-o vreodată”.

A înaintat, mirându-se tot mai mult la fiecare pas, pentru că din momentul în care se apropia de un lucru, acesta se prefăcea într-un copac; aşa încât se aştepta să se întâmple acelaşi lucru şi cu oul.

VI Ouţ Piticuţ în orice caz, Oul se mărea şi se tot mărea şi căpăta o înfăţişare tot mai omenească; când s-a apropiat la câţiva metri de el, Alice a văzut că avea ochi, şi un nas şi, o gură; şi când a venit chiar lângă el, şi-a dat seama clar că era OUŢ PITICUŢ în persoană. „Nu poate fi altcineva, şi-a spus Alice. Sunt la fel de sigură că e el de parcă i-aş fi văzut numele scris pe chip!”

Într-adevăr ar fi putut să fie scris de o sută de ori pe faţa aceea enormă. Ouţ Piticuţ şedea cu picioarele încrucişate, ca un turc, în vârful unui zid înalt, atât de îngust, încât Alice se întreba cum de îşi poate menţine echilibrul. Şi cum ochii lui priveau neclintit în direcţia opusă, şi cum părea să nu se sinchisească deloc de prezenţa ei, Alice s-a întrebat dacă nu cumva era o figură împăiată.

— Dar arată exact ca un ou, a spus ea cu glas tare, întinzând mâinile, gata să-l prindă, pentru că se aştepta să-l vadă căzând dintr-un moment în altul.

— E *foarte* aţâţător să ţi se spună că eşti un ou, a grăit Ouţ Piticuţ după o lungă tăcere, şi fără să se uite la Alice în timp ce vorbea.

— Eu am spus doar că *arătaţi* ca un ou, domnule, s-a scuzat Alice. Şi, ştiţi, unele ouă sunt foarte drăguţe, a adăugat, sperând ca observaţia ei să fie luată drept un compliment.

— Unii oameni n-au mai multă minte decât un bebeluş, a urmat Ouţ Piticuţ, tot fără să se uite la ea.

Alice nu ştia cum să răspundă la această afirmaţie; de fapt nu se putea spune că purtau o conversaţie, a gândit ea, pentru că el nu i s-a adresat direct niciun moment; şi de fapt, ultima lui remarcă fusese adresată unui copac – aşa încât stătea şi repeta pentru ea însăşi versurile cunoscutului cântecel:

Ouţ Piticuţ şedea cocoţat pe un zid Deodată a căzut şi s-a prăbuşit în vid. Toţi caii şi curtenii regali s-au luptat în zadar Pe Ouţ Piticuţ să-l ridice la locul lui iar.

— Versul ăsta din urmă e prea lung, a adăugat Alice,

aproape cu voce tare, uitând că Ouţ Piticuţ o aude.

— Nu mai pălăvrăgi cu tine însăţi, i-a spus Ouţ Piticuţ, uitându-se la ea pentru prima oară. Spune-mi cum te cheamă şi cu ce treburi ai venit pe aici.

— *Numele* meu e Alice, dar…

— Ce nume stupid! a întrerupt-o Ouţ Piticuţ nerăbdător. Ce vrea să însemne?

— Un nume *trebuie* să însemne ceva? a întrebat Alice cu îndoială.

— Sigur că da, a răspuns Ouţ Piticuţ râzând: de exemplu, numele *meu* arată forma mea – şi e o formă frumoasă. Dar cu un nume ca al tău, poţi avea orice formă.

— De ce stai aici singur-singurel? a întrebat Alice încercând să evite o discuţie în contradictoriu.

— Pentru că nu mai stă nimeni alături de mine. Ce, credeai că n-am să pot răspunde la întrebarea asta? ghicitoarea următoare!

— Nu crezi că ai fi mai în siguranţă dacă ai coborî pe pământ? a continuat Alice, fără intenţia de a-i spune o ghicitoare ci, pur şi simplu, din grija ei binevoitoare faţă de acea creatură ciudată. Zidul e *atât* de îngust!

— Ce ghicitori fantastic de uşoare îmi pui! Bineînţeles, nu cred că aş fi mai în siguranţă jos. Dacă *ai fi* să cad – ceea ce nu s-ar putea întâmpla, dar *dacă* aş cădea… La acest punct şi-a ţuguiat buzele şi şi-a luat o mină atât de solemnă şi de măreaţă, încât Alice a izbucnit în râs. Dacă *aş* cădea, a continuat el, Rege*le mi-*a*jagăduit… cu p*ropr*ia lui gur*ă*… să… s*ă*…*

— Să-şi trimită toţi caii şi toţi oamenii, l-a întrerupt Alice, neprevăzătoare.

— Ei, asta nu-mi miroase bine! a izbucnit Ouţ Piticuţ într-un acces de furie. Înseamnă că ai ascultat la uşă… ai tras cu urechea pe după copaci… sau pe coşul casei… altfel n-aveai de unde să ştii.

— Nu-i adevărat, s-a apărat Alice cu blândeţe. Totul e scris într-o carte.

— A, bine! într-o *carte* se poate să fie scris, a urmat Ouţ Piticuţ mai calm. Se numeşte *Istoria Angliei*, aşa se numeşte cartea. Acum, uită-te bine la mine. Eu sunt cineva care a stat de vorbă cu Regele, ăsta sunt *eu*; poate că n-ai să mai cunoşti niciodată un altul ca mine, şi ca să-ţi dovedesc că nu sunt îngâmfat, poţi să-mi strângi mâna. Şi a rânjit cu gura până la urechi, înclinându-se în faţă (gata-gata să cadă) şi oferindu-i lui Alice mâna lui. Alice l-a privit uşor îngrijorată când i-a luat mâna.

„Dacă mai zâmbeşte mult, şi-a spus ea, colţurile gurii s-ar putea să i se întâlnească în spate, la ceafă, şi atunci nu ştiu ce s-ar întâmpla cu capul lui! Mi-e teamă că s-ar putea să-i cadă”.

— Da, toţi caii şi toţi oamenii Regelui, a continuat Ouţ Piticuţ. Într-o clipă m-ar ridica de jos! Oricum, conversaţia asta se desfăşoară puţin prea repede: hai să ne întoarcem la penultima observaţie.

— Mă tem că nu mi-o mai amintesc, a răspuns Alice politicos.

— În cazul ăsta o luăm de la început, şi e rândul meu să aleg un subiect. („Vorbeşte de parcă am juca un joc” a gândit Alice.) De astă dată am să-ţi pun eu o întrebare. Câţi ani ai spus că ai?

Alice calculă puţin în minte şi spuse:

— Şapte ani şi şase luni.

— Fals! a exclamat Ouţ Piticuţ triumfător. N-ai suflat o vorbă despre vârsta ta.

— Am crezut că m-aţi întrebat „Câţi ani ai?” a explicat Alice.

— Dacă aş fi avut de gând să te întreb, te-aş fi întrebat, a pus-o el la punct.

Alice voia să evite o nouă discuţie în contradictoriu, aşa încât nu a răspuns nimic.

— Şapte ani şi şase luni, a repetat Ouţ Piticuţ gânditor. O vârstă incomodă. Dacă mi-ai fi cerut sfatul, ţi-aş fi spus: „Rămâi la şapte ani”, dar acum e prea târziu.

— Eu nu cer nimănui sfatul în legătură cu felul în care cresc, a răspuns Alice indignată.

— Eşti prea mândră ca să ceri un sfat?

Asemenea insinuare a sporit indignarea lui Alice.

— Vreau să spun că un om nu are cum să nu crească în vârstă.

— Unul, poate că nu. Dar doi ar putea. Cu un ajutor serios, cred că ai fi putut să te opreşti la şapte ani.

— Ce brâu frumos ai! a observat brusc Alice. („Se saturaseră amândoi de subiectul vârstei, a gândit Alice şi, dacă într-adevăr îşi alegeau subiectele fiecare pe rând, acum era rândul *ei*”.) Sau, s-a corectat ea după o clipă de gândire, am vrut să spun că ai o cravată frumoasă, nu un brâu… te rog să mă scuzi, a adăugat disperată, pentru că Ouţ Piticuţ părea ofensat, şi Alice îşi reproşa că alesese acest subiect. („Dacă aş putea să-mi dau seama care-i la el gâtul şi care-i mijlocul” şi-a spus ea.)

Evident, Ouţ Piticuţ era foarte supărat, deşi n-a scos un cuvânt timp de un minut sau două. Şi când a vorbit, mai mult a mârâit: 170

— E un *lucru*, *foarte supărător* să vezi o persoană care nu cunoaşte deosebirea dintre un brâu şi o cravată, a spus în cele din urmă.

— Ştiu că sunt foarte ignorantă, a răspuns Alice pe un ton atât de umil, încât Ouţ Piticuţ s-a mai îmbunat:

— E o cravată, fetiţo, şi încă una foarte frumoasă, aşa cum ai spus şi tu. Am primit-o cadou de la Regele şi Regina Albă. Înţelegi?

— Zău? s-a mirat Alice, bucuroasă că, până la urmă, alesese un subiect bun.

— Da, ei mi-au dat-o, a continuat Ouţ Piticuţ îngândurat, punându-şi un genunchi peste celălalt şi înconjurându-l cu braţele, ei mi-au dat-o cadou pentru ziua mea de ne-naştere.

— Scuză-mă! a rostit Alice cu un aer uluit, convinsă că nu a înţeles bine.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, nu m-ai jignit.

— Vreau să spun, ce înseamnă un dar pentru ziua de *ne-naştere*?

— Fireşte, un dar care ţi se face când nu e ziua ta de naştere.

Alice a rămas puţin pe gânduri.

— Eu prefer darurile făcute de ziua de naştere, a spus până la urmă.

— Habar n-ai ce vorbeşti! Câte zile sunt într-un an?

— Trei sute şaizeci şi cinci.

— Şi câte zile de naştere ai într-un an?

— Una.

— Dacă scazi una din trei sute şaizeci şi cinci, ce rămâne?

— Trei sute şaizeci şi patru, desigur. Ouţ Piticuţ nu părea prea sigur:

— Aş prefera să văd calculul ăsta scris pe hârtie.

Alice nu şi-a putut împiedica un zâmbet când şi-a scos caietul de note şi a făcut operaţia aritmetică:

365.

— 1

Ouţ Piticuţ a luat caietul şi l-a studiat atent.

— Pare un calcul corect, a început el.

— Dar ţii caietul pe dos, cu susul în jos.

— Ai dreptate, a răspuns vesel, când Alice i l-a întors. Am văzut eu că arată cam fistichiu. Dar aşa cum spuneam, *pare* un calcul corect, deşi n-am timp acuma să-l verific şi deci, conform acestui calcul, există trei sute şaizeci şi patru de zile în care poţi căpăta daruri de ne-naştere.

— Aşa e!

— Şi o singură zi de daruri pentru ziua de naştere. Spre gloria ta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui prin „glorie”.

Ouţ Piticuţ a zâmbit dispreţuitor:

— Bineînţeles că nu înţelegi – până când n-am să-ţi

explic. Am vrut să spun că ţi-am adus un argument zdrobitor.

— Dar „glorie” nu înseamnă un „argument zdrobitor”, a obiectat Alice.

— Când *eu* folosesc un cuvânt, a replicat Ouţ Piticuţ pe un ton înciudat, cuvântul acela înseamnă ceea ce vreau eu să însemne, nici mai mult, nici mai puţin.

— Se pune întrebarea dacă poţi da cuvintelor atâtea alte înţelesuri, a spus Alice.

— Se pune întrebarea care dintre înţelesuri e cel mai tare, a răspuns Ouţ Piticuţ.

Alice era atât de uimită, încât nu a putut scoate o vorbă; după câteva momente, Ouţ Piticuţ a reluat:

— Cuvintele au temperamentul lor, mai cu seamă, verbele – verbele sunt cele mai ţanţoşe; cu adjectivele poţi face ce vrei, sunt maleabile, dar cu verbele, nu – oricum, *eu* reuşesc să le mânuiesc pe toate. Impenetrabilitate! Asta am de spus.

— Eşti bun să-mi explici ce înseamnă asta?

— Ei, acum vorbeşti ca un copil cu minte la cap, i-a răspuns Ouţ Piticuţ cu o mutră satisfăcută. Prin „impenetrabilitate” am vrut să spun că am discutat destul despre subiectul ăsta şi că n-ar strica să-mi spui ce ai de gând să faci în continuare, că doar n-ai să rămâi aici tot restul vieţii tale.

— Sunt cam multe înţelesuri pentru un singur cuvânt, a observat Alice pe un ton meditativ.

— Când fac un cuvânt să lucreze în plus, aşa ca ăsta, îi plătesc ore suplimentare, a afirmat Ouţ Piticuţ.

— O! a exclamat Alice.

Era prea înmărmurită ca să mai poată adăuga ceva.

— Ar trebui să le vezi cum vin buluc la mine în serile de sâmbătă, a adăugat Ouţ Piticuţ, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta; vin să-şi încaseze leafa, ştii.

(Alice nu a cutezat să-l întrebe cu cât le plătea; drept care, înţelegeţi dumneavoastră, nici eu nu pot să vă spun.)

— Domnule, pari foarte priceput în explicarea cuvintelor. Ai fi bun să-mi lămureşti înţelesul unui poem numit „Gângăveală”?

— Să-l auzim. Eu pot explica înţelesul tuturor poemelor care au fost inventate vreodată.

Aceste cuvinte erau foarte încurajatoare, aşa încât Alice a recitat primele versuri:

Era fierbirăndşi burscii sprinlicioşii Girau şiferdeleau împlau Amăruşori erau borogovioşii şi hasă raţii behfluiau

— Pentru început ajunge o singură strofă, a întrerupt-o Ouţ Piticuţ; oricum sunt cuvinte foarte grele. Fierbirând’ânseamnă ora patru după-amiază, când se pune la fiert mâncarea pentru cină.

— Asta înţeleg; şi, *rsprinlicioşi*” ?

— Mă rog, *sprinlicioşi* înseamnă sprinteni şi lipicioşi. Sprinten înseamnă şi „activ”. Vezi, cuvântul e combinat – adică are două înţelesuri reunite într-un singur cuvânt.

— Acum înţeleg, a observat Alice. Şi ce sunt „burscii”?

— „Burscii” sunt un fel de viezuri – sau mai curând seamănă cu şopârlele – aş spune că arată ca un tirbuşon.

— Trebuie să fie nişte creaturi foarte stranii.

— Aşa şi sunt, a aprobat Ouţ Piticuţ; îşi fac cuiburile sub cadranele solare – şi se hrănesc cu brânză.

— Şi ce înseamnă „girau şi ferdeleau”?

— *A gira* înseamnă a te învârti ca un giroscop; *aferdeli* vrea să spună a face găuri, ca un sfredel.

— *Şiplau* este spaţiul de iarbă din jurul cadranului solar, a ghicit Alice, surprinsă de propria ei ingeniozitate.

— Sigur că da. Se *cheamăplau* pentru că se întinde mult înaintea cadranului şi mult în spatele lui…

— Şi mult în dreapta, şi mult în stânga, a completat Alice.

— Exact. *Amăruşori* înseamnă „amărâţi” şi „uşurei” (vezi, alt cuvânt combinat). Iar un *borogovios* e o pasăre

subţirică, şleampătă, cu pene dezordonate, ceva ca un măturoi viu.

— Şi *hasă rafii*! Scuză-mă că îţi dau atâta de furcă.

— Mă rog, un *raţ* e un soi de purcel verde, dar *hasă*, nu sunt prea sigur. S-ar putea să fie o prescurtare pentru „de acasă”, vrând să spună că au rătăcit drumul.

— Şi ce înseamnă *behfluiau*!

— A behflui e ceva între a behăi şi a fluiera, cu un soi de strănut la mijloc; cred că ai putea să auzi aşa ceva în pădurea de colo – şi dacă ai să-l auzi o dată, curiozitatea o să-ţi fie satisfăcută. Dar cine ţi-a recitat poezia asta atât de grea?

— Am citit-o într-o carte; dar am ascultat şi o poezie ceva mai uşoară, recitată de Tanda şi Manda.

— A, în ce priveşte poezia, a continuat Ouţ Piticuţ, întinzând una din mâinile-i mari, pot să recit la fel de bine ca oricare altul, dacă-i vorba pe aşa…

— O, nu-i vorba pe aşa, s-a grăbit Alice să răspundă, sperând să-l împiedice să-şi dea drumul cu recitatul.

— Poezia pe care am s-o recit, a urmat el, fără să ţină seama de remarca ei, a fost scrisă, în întregime, pentru amuzamentul tău.

Alice şi-a spus că, în acest caz, e obligată s-o asculte, aşa încât s-a aşezat şi a spus „mulţumesc”, pe un ton cam posac.

Iarna, când e pământul plin de nea, Eu cânt s-o-ncânt pe draga mea

—… numai că eu nu cânt, a adăugat, în chip de explicaţie.

— Văd că nu cânţi.

— Dacă reuşeşti să *vezi* când cânt şi când nu, înseamnă că ai ochi mai buni decât ai mei, i-a răspuns Ouţ Piticuţ pe un ton sever.

Alice nu a răspuns nimic.

Primăvara când sunt codrii verzi Eu explic, ca să-nţelegi ceea ce vezi

— Mulţumesc foarte mult, a replicat Alice.

Vara când zilele sunt foarte lungi înţelesul cântării tupoate-l ajungi.

Toamna, când frunzele cad, o mie Tu ia pana, ia călimara – şi scrie.

— O să-l scriu dacă o să-l ţin minte; e atât de lung.

— Nu e necesar să faci observaţii de genul ăsta; sunt lipsite de noimă şi pe mine mă indispun.

Am trimis la peşti mesajul scris: „Asta e ce vreau, asta am de zis”.

Peştişorii mi-au dat pe loc un răspuns Din apele lor de nepătruns.

„Domnule, asta nu putem şi gata Acuma, n-o să ne iei cu lopata”.

— Mă tem că nu prea înţeleg, a spus Alice.

— Mai departe devine mai uşor de înţeles.

Am trimis vorbă la ei, şi ei iar, „Să nu vă căiţi, va fi vai şi-amar!”

Dar ce-au mai râs peştii şi s-au distrat, „Doamne, tare mai eşti supărat!”

Le-am zis o dată, de două ori

Dar ei au rămas tot cu capul în nori.

Am luat ceaunul cel încăpător Pa să trecem la pasul următor.

Inima îmi zburda, ca nebună, Am umplut ceaunul la fântână.

Şi-apare unul care m-a informat „Să ştii că toţi peştii sunt în pat”.

I-am zis verde-n faţă, fără ocol „Unul câte unul am să ţi-i scol!”

I-am strigat în ureche, foarte clar să nu mai spună că n-are habar.

Când a rostit ultimul vers, vocea lui Ouţ Piticuţ a răsunat aproape ca un ţipăt, iar Alice a fost străbătută de un fior şi şi-a spus în gând: „Nu mi-ar plăcea să fiu

mesagerul lui”. 176

Dar el sta mândru şi grandoman Zicând „Ce-mi urli, dom’le, în timpan?”

Era fălos, era mândru de parcă înghiţise bastonul: „Îi trezesc eu dacă-”.

Şi am luat tirbuşonul de pe raft, Personal am pornit, fiind supărat.

Dar când am găsit uşa-ncuiată, Am tras de cheie, am izbit c-o lopată.

Uşa – de neclintit, am luat un par Am răsucit clanţa, în forţă, dar – A urmat o lungă pauză.

— Asta-i tot? a întrebat Alice cu oarecare fereală.

— Asta-i tot. La revedere, a răspuns.

„O despărţire cam bruscă”, a gândit ea, dar după o atitudine atât de categorică, trebuia să plece, ar fi fost lipsit de bun simţ să mai rămână. Aşa încât s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— La revedere, până când ne vom întâlni din nou, a spus cu o veselie forţată în glas.

— Dacă ne-am întâlni din nou, nu te-aş recunoaşte, a răspuns Ouţ Piticuţ pe un ton nemulţumit, întinzându-i un deget ca să i-l strângă; arăţi aidoma, leit, cu toţi ceilalţi oameni.

— În general, oamenii se deosebesc după faţă, a remarcat Alice.

— Tocmai de asta mă plâng şi eu. Faţa ta seamănă leit cu feţele tuturor celorlalţi: doi ochi (le-a marcat locul cu degetul în aer), nasul la mijloc, gura dedesubt. Toţi la fel. Ei, dac-ai avea doi ochi de aceeaşi parte a nasului, de pildă – sau gura în frunte – atunci te-aş putea deosebi.

— N-ar arăta prea atrăgător, a obiectat Alice.

— Aşteaptă până ai să încerci, a ripostat Ouţ Piticuţ.

Alice a mai aşteptat un minut, să vadă dacă mai spune ceva, dar cum nu şi-a mai deschis ochii şi nu i-a mai dat nicio atenţie, i-a spus încă o dată „La revedere” şi, neprimind niciun răspuns, a plecat în tăcere; dar, în timp

ce mergea, nu s-a putut împiedica să-şi spună: „Dintre toţi oamenii nesatisfăcători (a repetat adjectivul cu glas tare, pentru că-i făcea plăcere să rostească un cuvânt atât de lung), dintre toţi oamenii nesatisfăcători pe care i-am cunoscut vreodată…” nu a apucat să termine fraza pentru că în momentul acela o bufnitură puternică a zgâlţâit pădurea de la un capăt la altul.

VII Leul şi Unicornul

Un moment mai târziu a năvălit în pădure o oaste întreagă de soldaţi în plină şarjă, rânduiţi, la început, câte doi şi câte trei, pe urmă câte zece sau douăzeci într-un şir, iar la urmă în asemenea mulţimi învălmăşite încât păreau să umple întregul codru. Alice s-a pitit după un copac, de teamă să nu fie călcată în picioare, şi i-a pândit din ascunzătoare.

Şi-a spus că în viaţa ei nu văzuse soldaţi atât de puţin siguri pe picioarele lor: mereu se poticneau şi se împiedicau ba de una, ba de alta şi, ori de câte ori se prăbuşea unul, cei din spate veneau tăvălug peste el; aşa încât, în scurt timp, pământul era acoperit cu maldăre de oameni căzuţi.

După ei au venit caii; cum aceştia aveau patru picioare, se descurcau mai bine decât pedestraşii; dar până şi ei se împiedicau din când în când; şi părea să existe o regulă: ori de câte ori se prăbuşea un cal, cădea pe loc şi călăreţul. Harababura era din ce în ce mai mare şi Alice a fost foarte bucuroasă când a izbutit să iasă din pădure şi a nimerit într-un luminiş unde, ce să vezi? l-a găsit pe Regele Alb, aşezat pe jos, ocupat să scrie în caietul lui de memorii.

— I-am trimis pe toţi! a strigat Regele cu încântare când a văzut-o pe Alice. Draga mea, ai întâlnit cumva vreun soldat prin pădure?

— Da, cred că am întâlnit câteva mii.

— Patru mii două sute şapte, ăsta-i numărul exact, a informat-o Regele după ce a controlat în caiet. Caii nu am putut să-i trimit pe toţi, pentru că de doi dintre ei e nevoie

la joc. Şi nici pe cei doi mesageri ai mei nu i-am trimis. Amândoi au plecat în oraş. Ia uită-te pe drum şi spune-mi dacă vezi pe vreunul din ei.

— Nimeni pe drum, l-a asigurat Alice.

— Ce n-aş da să am şi eu nişte ochi atât de buni! a spus Regele pe un ton iritat. Să fii în stare să-l vezi pe Nimeni! Şi încă de la distanţă! Eu, pe lumina asta, nu pot vedea decât oamenii reali.

Alice nu a dat atenţie cuvintelor lui, deoarece continua să scruteze drumul, cu mâna streaşină la ochi.

— Acum văd pe cineva, a exclamat în cele din urmă. Dar vine foarte încet – şi ce atitudini curioase are! (Pentru că Mesagerul sălta de ici-colo, se bâţâia, se răsucea dintr-o parte în alta ca un tipar, cu braţele larg desfăcute, asemenea unor evantaie.)

— Deloc, a apreciat Regele. E un Mesager Anglo-Saxon şi astea sunt atitudini Anglo-Saxone. Procedează astfel când e hăbăuc. Îl cheamă Haigha. (Regele a pronunţat numele într-un fel care rima cu major.)

Alice nu s-a putut împiedica să înceapă jocul de-a literele:

— Îl iubesc pe iubitul meu cu un H, pentru că-i Harnic şi Hazos. Îl hăituiesc cu un H pentru că-i Haimana şi Hidos, îl Hrănesc cu… cu… cu… Hribi şi sandvişuri cu Hrean. Numele lui e Haigha şi locuieşte în…

— Hambar, a răspuns Regele cu simplitate, fără să aibă habar că participă la un joc, în timp ce Alice se străduia să-şi amintească de numele unui oraş care începe cu H. Celălalt Mesager se numeşte Hatta, a informat-o Regele. E necesar să am *doi*, înţelegi – pentru du-te-vino. Unul se duce, celălalt vine.

— Îmi cer scuze… 180

— Nu-i cuviincios să ceri, i-a atras atenţia Regele.

— Voiam doar să spun că n-am înţeles de ce unul vine şi altul se duce.

— Ţi-am spus doar, a izbucnit Regele, enervat –

trebuie să am *doi* – să-mi ducă şi să-mi aducă. Unul aduce, celălalt duce.

În acel moment a sosit Mesagerul: era mult prea istovit ca să poată rosti un cuvânt; nu era în stare decât să-şi fluture braţele şi să se schimonosească în fel şi chip în faţa sărmanului Rege.

— Domnişorica asta te iubeşte cu un H, i-a spus Regele, prezentându-i-o pe Alice în speranţa că va abate atenţia Mesagerului de la el însuşi – dar degeaba – atitudinile Anglo-saxone deveneau tot mai accentuate în timp ce ochii mari ai Mesagerului se învârteau în orbite.

— Mă sperii, a strigat Regele. Simt că leşin – dă-mi un sandviş cu şuncă şi hrean.

Alice s-a amuzat văzându-l pe Mesager că deschide o traistă care-i atârna de gât şi scoate din ea un sandviş, pe care Regele l-a înfulecat cu lăcomie.

— Mai vreau unul! a cerut.

— Nu a mai rămas decât fân, l-a informat Mesagerul, uitându-se în traistă.

— Fie şi fân, a acceptat Regele, cu un murmur slab. Alice s-a bucurat să constate că fânul l-a înviorat pe Rege.

— E grozav să mănânci fân când simţi că leşini.

— Eu gândeam că ar fi fost mai bine să fiţi stropit cu apă rece, a sugerat Alice – sau să folosiţi săruri volatile.

— N-am afirmat că fânul e remediul *cel mai bun*. Am spus doar că e grozav.

Ceea ce Alice n-ar fi putut dezminţi.

— Pe cine ai văzut pe drum? a întrebat Regele, întinzând mâna ca să i se mai dea nişte fân.

— Pe Nimeni.

— Exact; şi domnişoara asta l-a văzut. Ceea ce înseamnă că Nimeni merge mai încet decât tine.

— Fac tot ce pot, a răspuns Mesagerul cu o voce posomorâtă. Sunt convins că Nimeni merge mult mai repede decât mine.

— Nu-i posibil, l-a contrazis Regele, dac-ar fi fost aşa,

ar fi ajuns înaintea ta aici. Ei, acum că ţi s-a domolit respiraţia, povesteşte-ne ce mai e nou prin oraş.

— O să vă spun la ureche, în şoaptă, a răspuns Mesagerul, îndoindu-şi mâinile într-un soi de cornet pe care l-a dus la gură şi aplecându-se ca să se apropie de urechea Regelui. Lui Alice i-a părut rău că Mesagerul se pregătea să vorbească în secret, pentru că ar fi vrut să afle şi ea noutăţile. Dar, în loc să şoptească, omul a ţipat cât îl ţinea gura:

— Iar au pus-o de luptă.

— Asta numeşti tu şoaptă? a strigat bietul Rege sărind în sus şi scuturându-se. Dacă mai faci vreodată aşa ceva, poruncesc să fii uns cu unt. Mi-ai zguduit capul ca un cutremur.

„Un cutremur cam mititel” şi-a spus Alice în gând.

— Ce înseamnă că au pus-o de luptă? a întrebat ea cu glas tare.

— Cum aşa! e vorba, desigur, de Leu şi de Unicorn, a răspuns Regele.

— Se luptă pentru coroană?

— Da, bineînţeles, şi ce-i mai interesant e că se luptă pentru coroana *mea*. Hai să dăm o fugă să-i vedem.

Şi au pornit-o la drum, Alice repetându-şi în gând, în timp ce alerga, cuvintele vechiului cântec

Unicornul şi Leul se băteau pe coroană Leul fugărea Unicornul, era prigoană. Le-au dat pâine neagră şi albă şi plăcinte, I-au gonit din oraş fără multe cuvinte.

— Şi cel care biruie va dobândi coroana? a întrebat ea, gâfâind din cauza alergăturii.

— Vai de mine, nu! auzi idee! s-a oţărât Regele.

— Sunteţi aşa de bun… să vă opriţi un minut, să-mi recapăt suflul? a cerut Alice, cu răsuflarea tăiată.

— Sunt destul de *bun*, a răspuns Regele, dar nu sunt destul de *puternic*. Ştii, un minut zboară vertiginos. A opri un minut e ca şi cum ai încerca să opreşti un taur în coridă.

Alice nu mai avea putere să vorbească, aşa încât au alergat în tăcere, până au ajuns în faţa unei mari mulţimi, în mijlocul căreia se luaseră la trântă Leul şi Unicornul. Iscaseră în jurul lor un asemenea nor de praf, încât la început Alice nici nu şi-a putut da seama care-i unul şi care-i celălalt; dar în scurt timp a reuşit să desluşească cornul Unicornului. S-au aşezat în apropierea locului unde Harta, al doilea Mesager, stătea şi privea lupta, ţinând într-o mână o cană cu ceai, şi în cealaltă o felie de pâine cu unt.

— A ieşit de curând din închisoare, i-a murmurat Haigha lui Alice, şi când l-am închis nu terminase de băut ceaiul. Şi la închisoare îi hrăneşte numai cu cochilii de scoici – aşa încât e foarte flămând şi însetat. Dar cum te simţi, copile drag?

a continuat el, înconjurând cu braţul umerii lui Harta.

Harta s-a uitat la ei, a aprobat din cap şi a continuat să-şi mănânce pâinea cu unt.

— Ai fost fericit la închisoare, băieţaş? l-a întrebat Haigha.

Harta s-a uitat din nou înjur, dar de astă dată o lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Vorbeşte, n-ai limbă? a strigat Haigha enervat.

Dar Harta a continuat să-şi molfăie pâinea şi să-şi soarbă ceaiul.

— Vorbeşte odată! s-a stropşit Regele. Cum decurge lupta?

Hatta a făcut un efort disperat şi a înghiţit o bucată mare de pâine cu unt.

— Merge foarte bine, a răspuns cu o voce sugrumată; fiecare dintre ei a fost doborât la pământ de câte optzeci şi şapte de ori.

— Asta înseamnă că, în curând, vor fi aduse pâinea albă şi pâinea neagră, a observat Alice.

— Îi aşteaptă de mult, a răspuns Hatta; din ele mă înfrupt eu acum.

A urmat o pauză, Leul şi Unicornul s-au aşezat, suflând din greu, iar Regele a strigat:

— Zece minute întrerupere pentru gustări!

Haigha şi Hatta s-au pus pe treabă, aducând nişte tăvi rotunde cu pâine albă şi pâine neagră. Alice a gustat o felie, dar era tare ca piatra.

— Nu cred că vor mai continua lupta, i-a spus Regele lui

Hatta. Du-te şi comandă să înceapă tobele.

Şi Hatta a plecat săltând ca o lăcustă. Alice a rămas tăcută, un minut sau două, urmărindu-l din priviri. La un moment dat, s-a înseninat:

— Uitaţi-vă! Uitaţi-vă! a strigat cu înflăcărare. Regina Albă aleargă pe câmp în mare viteză. Ce repede *reuşesc* Reginele astea să fugă!

— Fără îndoială, o fugăreşte un vrăjmaş, a comentat Regele, fără ca măcar să se uite. Pădurea asta e plină de inamici.

— Dar nu vreţi să vă duceţi la ea să o ajutaţi? a întrebat Alice surprinsă de nepăsarea cu care Regele privea lucrurile.

— N-are niciun rost! Niciun rost! Ea aleargă mai repede decât un taur fugărit. Dar dacă ţii atât de mult, o să-mi fac o notă în caiet. E o creatură bună şi duioasă, a murmurat în timp ce-şi deschidea caietul de memorii. Apropo, „creatură” se scrie cu doi de *el* în momentul acela, Unicornul s-a apropiat de ei; hoinărea cu mâinile în buzunare.

— În runda asta am scos-o bine la capăt, i-a spus Regelui, aruncându-i o privire în timp ce trecea pe lângă el.

— Oarecum, oarecum, a răspuns Regele cam nervos. Ştii, n-ar fi trebuit să-l străpungi cu cornul.

— Dar nu l-am rănit, a replicat Unicornul cu indiferenţă şi a dat să plece, când ochii i-au căzut pe Alice; s-a 184

Întors pe dată spre ea şi a stat câtva timp cercetând-o, cu vădit dezgust.

— Ce… e… asta? a întrebat în cele din urmă.

— O fetiţă, i-a răspuns Haigha cu vioiciune, venind în faţa lui Alice ca s-o prezinte şi întinzându-şi ambele braţe spre ea, într-o „atitudine Anglo-Saxonă”. Azi am găsit-o. E în mărime naturală, ba chiar dublu de naturală.

— Eu am crezut întotdeauna că oamenii sunt nişte monştri fabuloşi. E vie?

— Poate să şi vorbească, l-a anunţat Haigha solemn.

Unicornul a privit-o visător pe Alice şi i-a spus:

— Vorbeşte, fetiţo!

Alice nu-şi putea împiedica buzele să schiţeze un zâmbet, când i-a răspuns:

— Ştiţi, eu am crezut întotdeauna că Unicornul e un monstru fabulos; din basme. N-am văzut niciodată până acum unul în carne şi oase.

— Ei bine, acum că ne-am văzut unul pe celălalt, dacă tu ai să crezi în existenţa mea, eu o să cred în existenţa ta. Facem târgul?

— Da, dacă vreţi.

— Bătrâne, du-te şi adu prăjitura cu stafide, a poruncit Unicornul, întorcându-se spre Rege. Pâinea asta neagră nu-i de mine!

— Desigur… desigur… a bolborosit Regele, şi i-a făcut semn lui Haigha. Deschide traista… Repede! Nu asta, cealaltă… asta e plină de fân.

Haigha a scos din traistă o prăjitură voluminoasă, pe care i-a dat-o lui Alice s-o ţină în timp ce el continua să extragă un platou şi un cuţit mare. Alice se mira cum de încăpuseră toate în traistă. „Parc-ar fi un scamator”, şi-a spus ea.

În acest timp, li s-a alăturat şi Leul; arăta epuizat şi somnoros, cu ochii pe jumătate închişi.

— Ce-i asta? a întrebat, privind lenevos spre Alice şi

vorbind cu o voce groasă şi răsunătoare ca un dangăt de clopot.

— A, vrei să ştii ce este? N-ai să ghiceşti o mie de ani; nici eu n-am ghicit, a strigat Unicornul.

Leul s-a uitat cu silă la Alice.

— Faci parte din regnul animal… sau vegetal… sau mineral? a întrebat, căscând la fiecare cuvânt.

— E un monstru din poveşti, a strigat Unicornul, înainte ca Alice să fi putut răspunde.

— Atunci, serveşte-ne prăjitura, Monstrule! i-a ordonat Leul, aşezându-se jos şi sprijinindu-şi bărbia pe labe. Apoi, adresându-se Regelui şi Unicornului: Aşezaţi-vă amândoi: vă rog să fiţi corecţi la împărţirea prăjiturii.

Regele era vizibil incomodat la gândul că trebuia să se aşeze între cele două creaturi masive; dar nu exista alt loc pentru el.

— Ce luptă grozavă pentru Coroană urmează să ducem *acum*\ a rostit Unicornul, privind pe furiş la coroana Regelui care tremura atât de tare, încât era gata să o scape de pe cap.

— Voi birui cu uşurinţă, s-a lăudat Leul.

— Mă cam îndoiesc, a răspuns Unicornul.

— Cum aşa, te-am învins în toate locurile din oraşul ăsta, laşule! a ripostat Leul furios, dând să se ridice în picioare.

În acest moment i-a întrerupt Regele, pentru a evita o nouă încăierare; Regele era foarte nervos şi glasul îi tremura:

— În toate locurile din oraş? Asta-i cam mult spus. Aţi fost şi pe la Podul Vechi, ori la Piaţă? De pe Podul Vechi aveţi cea mai bună privelişte.

— Nu cunosc, a mârâit Leul lăsându-se din nou jos. Era prea mult praf ca să poţi vedea ceva. Dar ce mult timp îi ia Monstrului să taie prăjitura aceea!

Alice se aşezase la marginea unui pârâu, cu platoul mare pe genunchi, şi încerca să taie prăjitura.

— E de neînţeles! i-a răspuns Leului (se obişnuise să fie numită „Monstrul”). Am tăiat câteva felii, dar de îndată ce le tai, se lipesc la loc.

— Pentru că nu ştii cum se procedează cu prăjiturile din

Oglindă, a dojenit-o Unicornul. Întâi serveşti tuturor prăjitura întreagă, şi după aceea o tai.

Era un lucru absurd, dar Alice s-a ridicat, supusă, şi a servit prăjitura plimbând-o de jur-împrejur, şi prăjitura s-a tranşat singură în trei porţii mari.

— *Acum* poţi s-o tai, a anunţat-o Leul, văzând că Alice s-a întors la locul ei, cu platoul gol.

— Protestez, nu e drept! a strigat Unicornul, când Alice s-a aşezat ţinând în mână cuţitul, neştiind ce să facă. Monstrul i-a dat Leului o felie de două ori mai mare decât a mea.

— Dar ea nu şi-a luat nimic, a observat Leul. Monstrule, nu-ţi place prăjitura cu stafide?

Înainte însă ca Alice să fi putut răspunde, s-a pornit bătaia tobelor.

Nu-şi putea da seama din ce parte venea vacarmul, dar părea să fi îmbibat tot aerul şi-i bubuia în cap, până a avut impresia că asurzeşte. A sărit în picioare, cuprinsă de panică, a traversat dintr-un salt pârâul. Înainte de a cădea în genunchi şi a-şi astupa urechile cu palmele, încercând zadarnic să domolească tumultul, i-a zărit pe Leu şi pe Unicorn ridicându-se înfuriaţi, pentru că fuseseră deranjaţi din ospăţ.

VIII „Este propria mea invenţie”.

După un timp, larma a început să se stingă treptat, până când s-a topit într-o deplină tăcere, iar Alice, alarmată, şi-a înălţat capul. Nu era ţipenie de om în jur, şi primul ei gând a fost că, probabil, îi visase pe Leu şi pe Unicorn şi pe bizarii Mesageri Anglo-Saxoni. Totuşi, la picioarele ei se găsea platoul cel mare, pe care se străduise să taie budinca. „Va să zică, până la urmă n-am

visat, şi-a spus ea, doar dacă… doar dacă nu facem cu toţii parte din acelaşi vis. Nădăjduiesc, însă, că e visul meu *şi* nu cel al Regelui Negru. Nu-mi place să fac parte din visul altei persoane, a continuat ea să gândească, cu o notă de amărăciune. Am de gând să mă duc să-l trezesc şi să văd ce se întâmplă".

În clipa aceea, gândurile ei au fost curmate de un strigăt puternic:

— Hei! Hei! Păzea!

Şi un Cavaler, înveşmântat într-o armură neagră, a venit în galop spre ea, agitând în aer o măciucă. De îndată ce a ajuns lângă Alice, calul s-a oprit subit.

— Eşti prizoniera mea! a strigat Cavalerul, şi s-a rostogolit de pe cal.

Uimită cum era, Alice se simţea mai îngrijorată de starea Cavalerului decât de soarta ei, şi l-a urmărit, neliniştită, 188

cum a încălecat iar. De îndată ce s-a înfipt confortabil în şa, a început din nou:

— Eşti priz…

Dar în secunda aceea s-a auzit un alt glas:

— Hei! Hei! Păzea!

Alice, surprinsă, s-a uitat să vadă cine era noul duşman.

De astă dată era Cavalerul Alb. A venit lângă ea şi s-a rostogolit de pe cal, întocmai ca şi Cavalerul Negru; după care a încălecat din nou şi, o bucată de timp, cei doi Cavaleri s-au privit ochi în ochi, fără să-şi spună o vorbă. Alice se uita uluită de la unul la celălalt.

— E prizoniera *mea*, a grăit în cele din urmă Cavalerul Negru.

— Da, dar eu am venit să o salvez, a răspuns Cavalerul Alb.

— În cazul ăsta trebuie să ne luptăm pentru ea, a declarat Cavalerul Negru, luându-şi coiful (care atârna de şaua calului şi avea forma unui cap de cal) şi punându-şi-l

pe cap.

— Desigur, trebuie să respecţi regulile jocului, a rostit Cavalerul Alb, punându-şi şi el coiful.

— Le respect întotdeauna, a răspuns celălalt, şi au început să-şi care pumni unul altuia cu atâta furie, încât Alice s-a ascuns după un copac, ca nu cumva să încaseze şi ea o lovitură.

„Mă întreb care or fi regulile jocului? şi-a spus ea în timp ce urmărea lupta, trăgând cu ochiul de după copac. S-ar spune că una din reguli prevede că dacă unul dintre cavaleri îl loveşte pe celălalt, e musai să-l doboare de pe cal; şi dacă dă greş, se rostogoleşte el de pe cal; şi o altă regulă pare să fie că trebuie să-şi ţină bâtele sub braţ, de parc-ar fi marionetele Punch şi Judy. Şi ce larmă fac când se prăbuşesc! S-ar zice că o garnitură întreagă de cleşti de foc se prăvăleşte peste grătarul sobei. Şi cât de liniştiţi sunt caii! Le îngăduie să descalece şi să încalece fără să se sinchisească de ei!”

O altă regulă a jocului, pe care Alice nu o observase, părea să-i oblige să cadă întotdeauna în cap; şi lupta s-^a terminat cu amândoi Cavalerii căzuţi în cap, unul lângă celălalt.

Când s-au ridicat din nou, şi-au dat mâna, după care Cavalerul Negru a încălecat, şi pe-aci ţi-e drumul.

— A fost o victorie glorioasă, nu-i aşa? a întrebat-o Cavalerul Alb, gâfâind după efort.

— Nu ştiu, a răspuns Alice cu îndoială. Şi nu vreau să fiu prizoniera nimănui. Eu vreau să fiu Regină.

— Şi asta vei fi, după ce ai să treci dincolo de gârla următoare, a asigurat-o Cavalerul Alb. Eu o să te conduc în siguranţă până la capătul pădurii – şi după aceea, ştii, va trebui să mă întorc. Acolo sfârşeşte mişcarea mea.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Pot să te ajut să-ţi scoţi coiful?

E clar că n-ar fi izbutit să şi-l scoată singur; în orice caz, până la urmă Alice l-a tras afară din coif.

— Vai ce liber respir acum! a exclamat Cavalerul, netezindu-şi cu ambele mâini părul răvăşit şi întorcându-şi spre Alice faţa plăcută, cu ochi mari şi blânzi.

Alice şi-a spus că nu a mai văzut niciodată un ostaş cu un chip atât de ciudat.

Purta o armură de tinichea, care nu era pe măsura lui, iar pe umăr îşi fixase o cutie de lemn, cu o formă specială, care atârna cu susul în jos şi cu capacul deschis. Alice o privea cu mare curiozitate.

— Văd că îmi admiri cutia, i s-a adresat Cavalerul pe un ton prietenos. E propria mea invenţie – ţin în ea haine şi sandvişuri. Ştii, o port răsturnată cu susul în jos ca să nu pătrundă ploaia în ea.

— Dar lucrurile pot să cadă *afară* din ea, a observat Alice, binevoitoare. Ştii că are capacul deschis?

— N-am ştiut, a răspuns Cavalerul uşor iritat. Atunci, probabil că mi-au căzut toate lucrurile. Şi cutia, fără lucruri, nu-i de folos.

În timp ce vorbea şi-a desfăcut-o de pe umăr şi a dat să o arunce într-un tufiş, când i-a venit o nouă idee şi a agăţat-o cu grijă de creanga unui copac. 190

— Ghiceşti de ce-am făcut asta? a întrebat.

Alice a clătinat din cap.

— Am făcut-o în speranţa că nişte albine or să se instaleze în ea, şi atunci mă aleg eu cu mierea.

— Dar am văzut că ai fixat de şa un stup de albine sau ceva de genul ăsta?

— Da, un stup foarte bun, unul dintre cele mai bune. Dar până acum nici măcar o singură albină nu s-a apropiat de el. Şi mai am ataşată la şa şi o cursă de şoareci. Presupun că şoarecii alungă albinele – sau poate că albinele alungă şoarecii. Nu ştiu care pe care.

— Mă întrebam şi eu la ce-ţi foloseşte cursa de şoareci. Doar nu te aştepţi să umble şoareci pe spinarea calului?

— În general, nu; dar dacă *ar fi* să vină, nu mi-ar

plăcea să-i văd zbânţuindu-se. Ştii, a continuat Cavalerul după o pauză, e bine să iei din timp măsuri împotriva a *tot* ce s-ar putea întâmpla. De asta i-am pus calului jambiere la glezne.

— Da, chiar mă întrebam la ce servesc, a răspuns Alice plină de curiozitate.

— Ca să-l apere de muşcăturile rechinilor. E propria mea invenţie. Şi acum ajută-mă. Te conduc până la capătul pădurii. Ce-i cu platoul ăsta?

— Era pentru prăjitura cu stafide.

— Atunci să-l luăm cu noi. O să ne folosească dacă o să găsim vreo prăjitură pe drum. Ajută-mă să-l vâr în traistă.

Această încercare a luat foarte mult timp, deşi Alice ţinea traista larg deschisă, întrucât Cavalerul era extrem de neîndemânatic; de vreo două, trei ori, încercând să vâre platoul în traistă, a căzut el pe jos.

— E cam strâmtă, asta-i, a spus când a reuşit, în cele din urmă, să introducă platoul în traistă; e strâmtă pentru că-i plină de sfeşnice.

Şi a atârnat din nou de şa traista plină de morcovi, cleşti de foc şi numeroase alte obiecte.

— Sper că părul tău e bine fixat pe cap, a continuat el când au pornit la drum.

— Ca la toată lumea, a răspuns Alice zâmbind.

— Nu-i de ajuns, a spus uşor îngrijorat. Ştii, vântul pe aici e extrem de puternic. E tare, cât un cal putere.

— Şi ai inventat vreo metodă pentru a împiedica vântul să smulgă părul? l-a întrebat Alice.

— Încă nu. Dar am inventat o metodă care împiedică părul să se lase smuls.

— Aş vrea s-o cunosc.

— În primul rând, iei o nuia dreaptă. Pe urmă îţi ridici şi îţi răsuceşti părul în jurul ei, ştii, până seamănă cu un pom cu roade. Motivul pentru care părul cade este acela că atârnă *în jos* – lucrurile nu cad niciodată *în sus*. E

propria mea invenţie. Dacă vrei, poţi s-o încerci.

Nu părea o metodă prea comodă, şi-a spus Alice şi, timp de câteva minute a înaintat în tăcere, chibzuind asupra celor auzite şi oprindu-se din când în când pentru a-l ajuta să se ridice pe Cavalerul Alb, care se dovedea a fi un călăreţ foarte prost.

Ori de câte ori se oprea calul (ceea ce se întâmpla foarte des), Cavalerul cădea în faţă; şi ori de câte ori calul pornea din nou (ceea ce se petrecea brusc), Cavalerul cădea în spate. Altminteri, se ţinea bine în şa, cu excepţia faptului că din când în când cădea lateral, într-o parte sau alta; dar, cum de cele mai multe ori cădea în partea pe unde mergea Alice, aceasta a socotit că este preferabil să se ţină la distanţă de cal.

— S-ar spune că nu prea ai mult antrenament la călărie, i-a spus ea la un moment dat, în timp ce-l ajuta să se ridice după cea de-a cincea căzătură.

Cavalerul a părut foarte surprins de observaţia ei; ba chiar jignit.

— Ce te face să spui asta? a întrebat-o în timp ce se căţăra înapoi în şa, ţinându-se cu o mână de părul ei, ca să nu cadă în partea cealaltă.

— Pentru că oamenii care se antrenează nu cad atât de des din şa.

— Eu am foarte multă experienţă, a afirmat Cavalerul cu gravitate; foarte multă experienţă.

Alice nu a găsit altceva de spus decât:

— Zău?

Dar a spus-o cu căldură.

— Marea artă a călăriei, a început brusc Cavalerul, cu glas puternic, fluturându-şi braţul drept, este aceea de a reuşi să-ţi menţii…

La acest punct fraza s-a oprit la fel de brusc cum începuse, deoarece Cavalerul a căzut drept în cap, chiar pe poteca pe care înainta Alice. De astă dată, fetiţa s-a speriat tare şi, când l-a ajutat să se ridice, l-a întrebat îngrijorată:

— Sper că nu ţi-ai rupt vreun os?

— În niciun caz unul de care să merite să vorbim, a răspuns Cavalerul pe un ton care sugera că nu avea nimic împotrivă să-şi rupă două, trei oase mai puţin importante. Aşa cum îţi spuneam, marea artă a călăriei este aceea de a reuşi să-ţi menţii echilibrul în şa. Uite, în felul ăsta…

A lăsat frâul din mână şi şi-a întins ambele braţe pentru a ilustra ceea ce voia să spună şi, de astă dată, a căzut ca o plăcintă, pe spate, sub picioarele calului.

— E nevoie de multă experienţă, repeta el întruna în timp ce Alice îl ajuta să se pună pe picioare. Multă experienţă.

— E caraghios! a strigat Alice, care de astă dată şi-a pierdut răbdarea. Ţi-ar trebui un cal de lemn pe roţi, de aşa ceva ai nevoie.

— Ăsta merge lin? a întrebat Cavalerul, vădit interesat, prinzându-se de gâtul calului la timp pentru a evita o nouă cădere.

— Mult mai lin decât un cal viu, a răspuns Alice chicotind, deşi se străduia să-şi frâneze râsul.

— O să-mi procur unul, a rostit Cavalerul, vorbind parcă pentru el însuşi. Unul sau doi… sau poate mai mulţi.

A urmat un răstimp de tăcere, după care Cavalerul a continuat:

— Eu sunt foarte priceput la invenţii. Spune-mi, ultima oară când m-ai ajutat să mă ridic, ai observat că eram foarte gânditor?

— Aveai o figură gravă, i-a răspuns Alice.

— Da, tocmai atunci inventam o metodă nouă de sărit gardul – vrei să ţi-o spun?

— Da, mă interesează mult, a răspuns ea politicoasă.

— Am să-ţi arăt cum am ajuns să mă gândesc la invenţia asta. Mi-am spus aşa: Când sari un gard, marea dificultate provine de la picioare, capul trece repede pentru că-i mai înalt. Aşadar, dacă-mi pun capul în vârful gardului – capul care-i mai înalt, atunci şi picioarele devin

mai înalte – adică dacă stau în cap pe gard – atunci picioarele sunt destul de înalte – înţelegi, şi trec gardul fără probleme, înţelegi?

— Da, presupun că dacă procedezi astfel, treci gardul. Dar nu crezi că e cam complicat?

— Încă n-am încercat metoda în practică, aşa încât nu-ţi pot răspunde cu certitudine, dar bănuiesc că nu o să fie prea uşor.

Arăta atât de contrariat de această idee, încât Alice a schimbat în grabă subiectul.

— Ce coif curios ai! Tot o invenţie proprie?

Cavalerul şi-a privit cu mândrie coiful care atârna de şa.

— Da, a răspuns el, dar am inventat unul şi mai bun decât ăsta – în formă de căpăţână de zahăr. Când îl purtam, dacă mă rostogoleam de pe cal, coiful venea în contact direct cu pământul, aşa încât căzătura mea personală era mai scurtă, înţelegi? Dar exista pericolul de a cădea în el, în coif. O

dată mi s-a întâmplat lucrul ăsta – şi partea cea mai rea a fost că, înainte să fi reuşit eu să mă extrag din coif, a venit celălalt Cavaler Alb şi şi-a pus coiful pe cap cu mine cu tot.

Credea că e coiful lui.

Cavalerul vorbea cu atâta seriozitate, încât Alice nu îndrăznea să râdă. 194

— Bănuiesc că l-ai lovit rău când te-ai trezit în creştetul lui, a comentat ea cu un glas în care tremura râsul înfrânat.

— Desigur că a trebuit să-l izbesc cu picioarele în cap, a răspuns Cavalerul cu aceeaşi seriozitate. Şi atunci şi-a scos coiful – dar a durat ore întregi până au putut să mă scoată şi pe mine. Cu toate că lucrau foarte iute – iute ca ardeiul, ştii.

— Asta-i altfel de iuţeală, l-a corectat Alice. Cavalerul a clătinat din cap.

— Am avut parte de tot felul de iuţeli, te rog să mă crezi. Spunând acestea, a ridicat mâinile şi, instantaneu, s-a rostogolit din şa, căzând într-un şanţ adânc.

Alice a alergat la marginea şanţului, să vadă ce s-a întâmplat. Era surprinsă de această cădere, deoarece în ultimele minute se ţinuse bine în şa şi se temea că de astă dată se rănise de-adevăratelea. Totuşi, deşi nu-i vedea decât tălpile picioarelor, s-a simţit uşurată când l-a auzit vorbind pe tonul lui obişnuit.

— Da, de tot felul de iuţeli, a repetat el, dar a fost o neglijenţă din partea lui să-şi pună pe cap coiful altuia, ba încă şi cu posesorul în el.

— Cum poţi continua să vorbeşti atât de liniştit când stai cu capul în jos? l-a întrebat Alice, trăgându-l de picioare şi apoi depunându-l grămadă pe mal.

Cavalerul părea mirat de asemenea întrebare.

— Ce importanţă are unde se găseşte corpul meu? Mintea îmi lucrează indiferent de poziţia corpului. De fapt, cu cât stau mai mult cu capul în jos, cu atât fac mai multe invenţii. Lucrul cel mai inteligent pe care l-am inventat a fost o plăcintă care se poate prepara în timp ce se consumă la masă mâncarea cu carne.

— Adică la timp pentru servirea desertului? Asta înseamnă treabă iute, nu glumă.

— Nu, nu-i chiar felul imediat *următor*, a răspuns Cavalerul, vorbind rar şi îngândurat; nu, clar, nu poate fi chiar felul de mâncare următor.

— Atunci va trebui servit a doua zi. Bănuiesc că nu vrei să se servească două feluri de plăcintă la aceeaşi masă.

— Nu, nu *a doua* zi, nu *a doua* zi, a repetat Cavalerul. Ca să spun drept, a continuat el ţinându-şi capul cât mai jos şi cu o voce din ce în ce mai înceată, nu cred că plăcinta asta va fi vreodată preparată. Şi totuşi, a fost o invenţie foarte inteligentă.

— Din ce trebuia să fie preparată? a întrebat Alice în

speranţa de a-l mai îmbărbăta puţin, pentru că bietul Cavaler părea foarte demoralizat.

— La început din sugativă, a răspuns Cavalerul cu un geamăt.

— Mă tem că nu-i prea gustoasă…

— De una singură nu-i gustoasă, a întrerupt-o el nerăbdător, dar n-ai idee cât e de deosebită dacă o amesteci cu alte lucruri – de pildă cu praf de puşcă, cu ceară roşie de sigilat şi altele. Aici va trebui să te părăsesc.

Ajunseseră la capătul pădurii.

Alice era încă nedumerită – se gândea la plăcintă.

— Văd că te-ai întristat, i-a spus Cavalerul, îngrijorat. Hai să-ţi cânt un cântec care să te aline.

— E foarte lung? a întrebat Alice, care se săturase de atâtea poezii câte ascultase în ziua aceea.

— E lung, dar e foarte, foarte frumos. Tuturor celor care mă aud cântându-l, fie că li se umezesc ochii de lacrimi, fie că…

— Fie că ce? a întrebat Alice, deoarece Cavalerul făcuse o pauză.

— Fie că nu li se umezesc ochii de lacrimi. Cântecul se cheamă cu numele *Ochi de peşte cod*.

— Da, ăsta-i numele cântecului? a întrebat Alice, încercând să se arate interesată.

— Nu, nu înţelegi, a răspuns Cavalerul uşor sâcâit. Aşa se numeşte *numele* cântecului. Dar titlul cântecului e *Un moş bătrân de tot*.

— Atunci ar fi trebuit să întreb care-i titlul cântecului? s-a corectat Alice.

— Nu, n-ar fi trebuit, asta-i altceva. Cântecul se numeşte *Căi şi Mijloace de existenţă*, dar asta-i numai cum se numeşte.

— Şi atunci care-i titlul cântecului? a întrebat Alice, simţindu-se năucită.

— Tocmai aici voiam să ajung. Titlul cântecului este *Şezând pe poartă sus*, şi melodia e propria mea invenţie.

Spunând acestea, şi-a oprit calul şi a lăsat hăţurile să-i cadă. Pe urmă, bătând încet tactul cu o mână, în timp ce un zâmbet vag îi lumina faţa blândă şi toantă, vădind cât de mult gusta melodia cântecului, a început.

Dintre toate lucrurile stranii pe care le-a văzut Alice în călătoria ei prin Ţara din Oglindă, de acesta avea să-şi aducă aminte cel mai limpede. Peste ani şi ani va fi în stare să revadă întreaga scenă, ca şi cum s-ar fi petrecut ieri: ochii albaştri blajim şi surâsul duios al Cavalerului, razele soarelui care asfinţea aurindu-i părul şi scânteind în armură cu sclipiri care aproape că o orbeau, calul care se mişca molcom, cu hăţurile atârnându-i pe grumaz, păscând iarba de la picioarele lor, umbrele întunecate ale pădurii din fundal – toate acestea alcătuiau o imagine care o răscolea, aşa cum stătea rezemată de un copac, urmărind acea bizară pereche om-cal, şi ascultând, ca în vis, melodia melancolică a cântecului:

„Dar melodia *nu e* propria lui invenţie, şi-a spus ea. E melodia cântecului «*îţi dau totul, mai mult nu am*». A rămas, ascultând cu mare atenţie, dar ochii nu i s-au umezit de lacrimi:

Am să fi spun şi eu tot ce ştiu
Şi nu e mult de spus Am văzut un moş bătrân de tot
Cum stă pe poartă, sus. „Cine eşti, moşule? „întrebai
„Şi cum trăieşti, de-atâtea ierni? „Răspunsul mi s-a scurs prin cap
Ca apa din sită, când o cerni.
El zise: „Caut fluturi adormiţi
Pe colo prin secară: Şi plăcinte fac din ei, cu carne
Pe care le vând mai pe seară. Le dau la unii", mărturisi
„Ce umblă pe mări în furtună. Aşa-mi câştig eu existenţa.
Un mic efort pentru o pâine bună".
Însă eu aveam în minte un plan
Să vopsesc favoriţii, să-i fac verzi, Să flutur apoi

evantaiul cel mare

Tocmai pentru ca să nu-i vezi. De-aceea n-am avut răspuns

Pentru bătrân, să-i fiupeplac „Ia spune cum trăieşti" am zis

Şi i-am mai dat un bobărnac.

Cu glasul blând el continuă

Povestea să şi-o spună „Când descopăr o vale în munte

Pun unsoare de păr din cea mai bună şi dau foc – se face ulei de masă

Asta mi-e slujba şi deloc Nu mă plâng – banul să iasă.

Dar eu mă-ntrebam cum să procedez

Să mănânc, poate, jumări cu pâine Ca să mai cresc niţel în greutate

Ia să văd, reuşesc până mâine? „Pe el l-am scuturat, i-au mers fulgii

Şi s-a albăstrii rău de tot la faţă. „Mie să-mi spui exact cum o duci

Noaptea, ziua şi de dimineaţă!" 198

Zise „Alerg după ochi de cod

Printre lichenii de munte şi fac nasturi pentru hainele cu

Butoniere multe şi mărunte. Eh, din asta nu scot eu aur

Şi nici argint, nu pot spune îmi ies totuşi vreo două parale.

Mai mult nu-mi trebuie pe lume.

Şi sap după cornuri cu unt.

Prind în cursă crabi, caşaloţi Ori caut prin văi şi vâlcele

Tot ce pică, mai ales roţi, Ei, uite-aşa" (face cu ochiul)

„Poate strâng un pic de avere, şi-n cinstea ta dau un pahar

De şampanie, după putere”.

L-am auzit, tocmai terminasem

Un plan de care nu mi-e ruşine, Să fierb în vin un pod de fier

Să-l curăţ de jeg şi rugine. I-am mulţumit c-a vrut să-mi spună

Cum trăieşte, chiar dacă-i e greu Dar mai ales pentru că vrea să-nchine

Un pahar – pentru norocul meu.

Şi acum, dacă mi se întâmplă

Să-mi scape degetul în lipici Ori îndes piciorul stâng în pantoful

Drept şi pe urmă… umbl*u-n tăr*l*ici Sau îmi sca*p *o gr*e*u tate*

Direct şi dureros pe bombeu O, plâng, aducându-mi aminte

Duios, de bătrânul meu – Ochii lui blânzi, vorba domoală Barba lui mare şi albă şi faţa neagră ca de smoală şi ochi de jar, cum vezi pe la ţară, îndureraţi de o viaţă-amară – Tot legănându-se-ntr-o doară El mormăia ceva spre seară Parc-ar fi înghiţit nişte ceară. Altfel sforăia cumplit pe o nară – Pe când se întuneca, într-o vară iar el şedea pe poartă afară.

În timp ce cânta ultimele versuri ale baladei, Cavalerul a luat în mână hăţurile şi a întors calul spre drumul pe care veniseră.

— Nu mai ai decât câţiva metri de mers, la poalele dealului, dincolo de gârlă, şi după aceea ai să fii Regină – dar mai rămâi aici până nu mă mai vezi, a adăugat Cavalerul când Alice s-a întors, nerăbdătoare, în direcţia pe care i-o indicase. Nu durează mult. Aşteaptă aici şi flutură-ţi batista până când dispar după cotitura drumului. Ştii, asta o să-mi dea curaj.

— Sigur că o să aştept, şi îţi mulţumesc foarte mult că m-ai condus până aici – şi pentru cântec, care mi-a plăcut grozav.

— Sper că aşa ai să faci, a răspuns Cavalerul cu îndoială, dar n-ai plâns la cântec, aşa cum am crezut eu.

Şi-au strâns mâinile, şi Cavalerul a pornit încet spre pădure.

„Cred că n-o să dureze mult până o să dispară cu totul, şi-a spus Alice, în timp ce privea în urma lui. Uite-l că a căzut! în cap, ca de obicei. Totuşi, reuşeşte destul de uşor să încalece la loc”. Şi Alice a continuat să-şi vorbească în gând, în timp ce-l privea pe Cavalerul Alb care se îndepărta şi cădea de pe cal, ba într-o parte, ba în cealaltă. După a patra sau a cincea căzătură, a ajuns la cotul drumului, şi Alice şi-a fluturat batista şi a aşteptat până nu l-a mai văzut. 200

„Sper că, într-adevăr, i-am dat curaj, şi-a spus ea când a început să coboare dealul; şi acum, cea din urmă gârlă şi voi fi Regină! Cât de măreţ sună!”

Câţiva paşi şi a ajuns la marginea gârlei. „În sfârşit, cel de Al Optulea Câmp!” a strigat în timp ce a sărit peste apă şi s-a lăsat jos, să se odihnească un pic, pe o pajişte moale şi catifelată ca muşchiul verde, smălţuită, ici-colo, cu flori. „Ce bine-mi pare că am ajuns aici. Dar ce-i asta de pe capul meu?” a exclamat speriată când a ridicat mâinile şi a dat peste ceva foarte voluminos care i se aşezase pe cap.

„Şi cum a putut să ajungă aici fără ştirea mea?” s-a întrebat, când a ridicat obiectul şi l-a pus în poală, ca să vadă ce este.

Era o coroană de aur.

IX Regina Alice

„Ei, asta-i grozav! şi-a spus. Nu mă aşteptam să ajung atât de repede Regină, şi am să-ţi spun ceva, Majestate – a continuat dialogul cu ea însăşi, pe un ton sever (îi plăcea mult să se dojenească) –, nu se face ca o Regină să trândăvească pe iarbă. Reginele trebuie să aibă o ţinută demnă”.

Drept care s-a ridicat şi a pornit, cu un pas ţeapăn la început, de teamă să nu-i cadă coroana de pe cap; dar pe

urmă s-a liniştit singură, spunându-şi că nu era nimeni care s-o vadă „şi dacă sunt într-adevăr Regină, şi-a spus, o să mă descurc eu cum e mai bine”.

Toate se petreceau într-un chip atât de miraculos încât nu s-a mirat când le-a văzut pe Regina Albă şi pe Regina Neagră de o parte şi de alta a ei. Ar fi vrut să le întrebe cum de s-au nimerit acolo, dar se temea că n-ar fi fost o întrebare cuviincioasă. „Totuşi, şi-a spus ea, n-ar strica să le întrebe dacă partida de joc se terminase”.

— Vă rog, a început Alice, vreţi să-mi spuneţi dacă… i s-a adresat timid Reginei Negre.

— Vorbeşte numai când cineva îţi vorbeşte ţie, a repezit-o Regina.

— Dar dacă toată lumea s-ar supune acestei reguli, a replicat Alice, care era întotdeauna gata să poarte o mică discuţie în contradictoriu, şi dacă ai vorbi numai când ţi se vorbeşte, 202

şi dacă şi cealaltă persoană ar aştepta să-i vorbeşti tu întâi, atunci nimeni n-ar mai vorbi deloc, aşa încât…

— Ridicol! a strigat Regina. Nu-ţi dai seama, copilo… dar s-a oprit din vorbă încruntându-se şi, după un minut de gândire, a schimbat brusc subiectul. Ce-a fost în mintea ta când ţi-ai spus „Dacă sunt într-adevăr Regină”? Ce drept ai să te consideri Regină? Nu poţi fi Regină până nu treci examenul. Şi cu cât te vom examina mai curând, cu atât mai bine.

— Am spus „dacă”, s-a apărat sărmana Alice pe un ton jalnic.

Cele două Regine s-au uitat una la cealaltă şi Regina Neagră a remarcat cu un uşor tremur:

— Zice că a zis „dacă”…

— Dar a zis mai mult de atât, a răspuns Regina Albă gemând şi frângându-şi mâinile. O, mult mai mult de atât!

— Într-adevăr, i-a declarat Regina Neagră lui Alice. Să spui întotdeauna numai adevărul – şi gândeşte-te

înainte să vorbeşti – şi notează în scris după aceea.

— Sunt sigură că prin ce-am spus nu am înţeles… a început Alice.

— Tocmai de lucrul ăsta mă plâng. Dimpotrivă, ar fi trebuit să înţelegi. La ce crezi că-i bună o copilă fără niciun înţeles? Până şi o glumă trebuie să aibă un înţeles – şi o copilă e mai importantă decât o glumă. Nu poţi să negi acest lucru, chiar dacă ai încerca s-o faci cu amândouă mâinile.

— Eu nu neg cu mâinile, a ripostat Alice.

— Nimeni n-a spus aşa ceva, a susţinut Regina Neagră. Am spus că n-ai putea chiar dacă ai încerca.

— E într-o stare de spirit în care ţine cu orice preţ să nege *ceva*, a intervenit Regina Albă; numai că nu ştie ce să nege.

— Are un caracter urât, defectuos, a afirmat Regina Neagră. Au urmat vreo două minute de tăcere penibilă. Regina Neagră a spart tăcerea, adresându-se Reginei Albe:

— Te invit la petrecerea lui Alice, care are loc azi după-masă. Regina Albă a zâmbit şi a răspuns:

— Şi eu te invit pe tine la petrecerea lui Alice.

— N-am ştiut că urmează să aibă loc o petrecere, a sărit Alice; dar dacă e să fie, cred că *eu* ar trebui să invit oaspeţii.

— Ţi-am oferit prilejul să o faci, a răspuns Regina Neagră; cred că n-ai luat suficiente lecţii de bune maniere.

— Bunele maniere nu se învaţă prin lecţii, a obiectat Alice. Lecţiile te învaţă să rezolvi probleme de aritmetică şi lucruri de genul ăsta.

— Ştii să faci adunări? a întrebat Regina Albă. Cât fac unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu?

— Nu ştiu, a răspuns Alice – am pierdut şirul.

— Nu ştie să facă adunări, a intervenit Regina Neagră. La scăderi te pricepi? Cât fac opt fără nouă?

— Nu pot să scad nouă din opt, a răspuns Alice pe

dată, dar…

— Nu ştie să facă scăderi, a afirmat Regina Albă. La împărţiri te pricepi? împarte o pâine la un cuţit – care-i rezultatul?

— Presupun… a început Alice, dar Regina Neagră i-a luat-o înainte.

— Pâine cu unt, desigur. Încearcă o altă scădere: Dacă iei un os de la un câine, ce rămâne?

Alice a chibzuit înainte de a răspunde:

— Osul sigur nu rămâne, din moment ce-l iau – şi nu rămâne nici câinele, pentru că vine după mine să mă muşte – şi, în mod sigur, nu rămân nici eu.

— Deci crezi că nu rămâne nimic? a întrebat Regina Neagră.

— Cred că ăsta-i răspunsul.

— Greşeşti, ca de obicei. Rămâne firea câinelui.

— Dar nu văd cum…

— Stai să-ţi explic, i-a spus Regina Neagră. Câinele îşi pierde firea, nu-i aşa?

— Probabil, a răspuns Alice prudentă. 204

— Şi când câinele vine după tine, firea lui rămâne pe loc, a exclamat triumfător Regina.

Alice a răspuns cu gravitate:

— S-ar putea ca şi el şi firea să o ia pe drumuri diferite. Dar nu s-a putut împiedica să gândească în sinea ei: „Ce nonsensuri stupide discutăm!”

— Nu ştie deloc să rezolve probleme, au declarat cele două Regine într-un glas.

— Dar dumneavoastră ştiţi să rezolvaţi probleme? a întrebat Alice, întorcându-se brusc către Regina Albă, pentru că nu-i plăcea să fie criticată.

Regina a respirat iute şi a închis ochii.

— Ştiu să fac adunări, dacă-mi laşi timp, dar scăderi nu pot să fac sub niciun chip.

— Alfabetul îl cunoşti, de bună seamă? a întrebat Regina Neagră.

— Fără îndoială, a răspuns Alice.

— Şi eu îl cunosc, a murmurat Regina Albă, şi o să-l spunem de multe ori împreună, draga mea. Am să-ţi încredinţez un secret: eu ştiu să citesc cuvinte de o singură literă. Nu-i un lucru extraordinar? Oricum, nu te descuraja. Cu timpul ai să înveţi şi tu.

La acest punct, a intervenit din nou Regina Neagră.

— La întrebări practice poţi să răspunzi? Cum se face pâinea?

— Asta ştiu, a strigat Alice voioasă. Se ia fainã…

— De unde se culege faina? Dintr-o grădină sau de pe gardurile vii?

— Făina nu se *culege*, a explicat Alice. Se *macină*.

— Din *maci*? a întrebat Regina Albă. Omiţi atâtea explicaţii.

— Fă-i vânt la cap, răcoreşte-i-l, a intervenit Regina Neagră, îngrijorată. După atâta gândire, i s-or fi aprins creierii.

Şi amândouă s-au apucat să-i facă vânt cu mănunchiuri de frunze, până ce Regina le-a rugat să înceteze pentru că îi deranjau pieptănătura.

— Acum şi-a revenit, a declarat Regina Neagră. Limbi străine ştii? Care-i cuvântul franţuzesc pentru Tra-la-la?

— Tra-la-la nu-i un cuvânt din limba noastră, a răspuns Alice cu gravitate.

— Şi cine a spus că ar fi?

Alice a întrezărit de astă dată o cale de ieşire din impas:

— Dacă îmi spuneţi cărei limbi îi aparţine expresia „Tra-la-la” vă spun şi eu cum îi zice pe franţuzeşte, a exclamat triumfătoare.

Regina Neagră a adoptat o atitudine rigidă:

— O Regină nu face niciodată târguri.

„Aş prefera ca o Regină să nu pună niciodată întrebări”, a gândit Alice.

— Haideţi să nu ne certăm, a intervenit Regina Albă. Răspunde-mi care-i cauza fulgerului?

— Cauza fulgerului, a răspuns Alice stăpână pe sine, pentru că era convinsă că ştie, este tunetul. Ba nu, nu aşa, s-a corectat în grabă, e exact pe dos.

— E prea târziu ca să te corectezi, a oprit-o Regina Neagră, un lucru odată spus rămâne spus şi tu trebuie să suporţi urmările.

— Ceea ce îmi aduce aminte, a reluat Regina Albă privind în jos, ba împreunându-şi, ba desfăcându-şi mâinile cu un gest nervos, da, îmi aduce aminte că am avut o furtună cumplită marţea trecută – sau într-una din grupul de zile de marţi trecute.

Alice era din nou nedumerită.

— În ţara *noastră*, a remarcat ea, nu avem grupuri de zile, fiecare zi e separată.

— Ceea ce înseamnă o slabă organizare, a ripostat Regina Neagră. *Aici*, avem câte două sau trei zile şi nopţi la un loc şi uneori, iarna, avem şi câte cinci nopţi la un loc – pentru căldură, înţelegi?

— Cinci nopţi de iarnă sunt mai calde decât una? a cutezat Alice să întrebe.

— De cinci ori mai calde.

— Dar, conform aceleiaşi reguli, ar trebui să fie de cinci ori mai reci.

— Aşa şi e, a confirmat Regina Neagră, de cinci ori mai calde şi de cinci ori mai reci – aşa cum sunt eu de cinci ori mai bogată decât tine şi de cinci ori mai deşteaptă.

Alice a oftat şi s-a resemnat. „Exact ca o ghicitoare fără răspuns” şi-a spus.

— Şi Ouţ Piticuţ a văzut furtuna, a continuat Regina Albă, cu o voce înăbuşită de parcă-şi vorbea singură. A venit la uşă, cu un tirbuşon în mână…

— Ce voia? a întrebat Regina Neagră.

— Spunea că doreşte să intre, deoarece căuta un hipopotam. Dar, întâmplător, în dimineaţa aceea nu se găsea aşa ceva în casa noastră.

— De obicei se găseşte? a întrebat Alice uluită.

— Numai în zilele de joi, a răspuns Regina.

— Eu ştiu de ce a venit, a continuat Alice. Voia să pedepsească peştele pentru că…

Regina Albă a întrerupt-o.

— A fost o *asemenea* furtună cum nici nu poţi gândi.

— *Niciodată* nu poate gândi”, s-a amestecat în vorbă Regina Neagră.

— A smuls o parte din acoperiş, continuă Regina Albă, şi o mare parte din tunet a intrat în casă şi s-a învârtit prin cameră răsturnând mese şi alte lucruri… şi m-am speriat îngrozitor. Nu-mi aduceam aminte nici cum mă cheamă.

Alice şi-a spus în gând: „Niciodată, în toiul unui accident, n-aş încerca să-mi aduc aminte cum mă cheamă. La ce-ar folosi?” Dar nu şi-a exprimat gândul cu glas tare, ca să nu o jignească pe sărmana Regină.

— O rog pe Majestatea Voastră să o scuze, a intervenit

Regina Neagră, adresându-se lui Alice, luând mâna Reginei Albe în mâinile ei şi mângâind-o tandru; are cele mai bune intenţii, a continuat ea, dar nu se poate împiedica şi înşire fel de fel de aiureli.

Regina Albă s-a uitat cu sfială la Alice, care îşi dădea seama că *ar trebui* să spună un cuvânt cald, dar în clipa aceea nu-i venea nimic în minte.

— Nu a avut parte de o educaţie ca lumea, a urmat Regina

Neagră, dar are o fire extraordinar de blândă. Dezmiard-o, mângâi-o pe cap şi ai să vezi ce bucuroasă o să fie.

Dar Alice nu avea curaj să o facă.

— Arată-i puţină bunătate, pune-i părul pe moaţe – şi

ai să vezi că faci minuni cu ea.

Regina Albă a suspinat adânc şi şi-a lăsat capul pe umărul lui Alice.

— Mi-e tare somn, a scâncit.

— E obosită, biata de ea, a observat Regina Neagră. Dezmiardă-i părul – împrumută-i boneta ta de noapte – cântă-i un cântec de leagăn.

— Nu am cu mine nicio bonetă de noapte şi nu cunosc niciun cântec de leagăn, a răspuns Alice, care ar fi vrut să se supună.

— Atunci trebuie să-i cânt eu, a dedus Regina Neagră, şi-a început:

Nani-nanipuişor, în braţe la Alice
E după-amiază şi e timp de vis.
Timp de somn – urmează, mare bal, se celebrează
Regina Neagră, Regina Albă, iar Alice le urmează.

— Şi acum că ştii cuvintele, a adăugat ea, lăsându-şi capul pe celălalt umăr al lui Alice, cântă-mi-le şi mie. M-a cuprins şi pe mine somnul.

Un minut mai târziu, amândouă Reginele dormeau duse şi sforăiau sonor.

— Ce să mă fac? a exclamat Alice perplexă, privind în jur, când unul dintre capetele regale, şi în scurt timp şi al doilea, i-au alunecat de pe umăr şi i-au căzut cu greutate în poală.

— Nu cred că i s-a mai întâmplat vreodată cuiva aşa ceva, adică să aibă grijă în acelaşi timp de două Regine adormite. Nu, aşa ceva nu s-a mai întâmplat în întreaga Istorie a Angliei, pentru că niciodată nu a existat mai mult de o singură Regină. Hei, deşteptaţi-vă, poverilor! Le-a strigat pe un ton enervat; dar singurul răspuns a fost un sforăit.

Sforăitul devenea tot mai distinct şi începea să semene cu o melodie; până la urmă ar fi putut să-i compună chiar şi cuvinte. Alice îl asculta atât de concentrată, încât atunci când cele două capete au

dispărut brusc din poala ei, nu şi-a dat seama.

Se afla în faţa unei arcade pe care scria cu litere mari REGINA ALICE; de fiecare parte a arcului era câte un clopot; pe unul scria „Sonerie pentru Oaspeţi”, pe celălalt „Sonerie pentru Servitori”.

„O să aştept până se termină melodia, şi-a spus Alice, şi pe urmă o să sun. Dar pe care clopot? s-a întrebat ea tot mai nedumerită. Nu sunt oaspete, şi nu sunt nici servitor. Ar trebui să existe un clopot pe care să scrie „Regină”.

În clipa aceea uşa s-a întredeschis şi o creatură cu un plisc lung a scos capul şi a rostit:

— Închis… Deschiderea peste două săptămâni. După care uşa s-a trântit cu o bufnitură.

Alice a bătut şi a sunat o bună bucată de timp, dar în zadar, în cele din urmă, un Broscoi foarte bătrân, care adăsta sub un copac, s-a ridicat şi a ţopăit încet până la ea: purta nişte cizme uriaşe şi era îmbrăcat în galben strălucitor.

— Ce mai e acum? a întrebat Broscoiul într-o şoaptă răguşită.

Alice s-a întors spre el, gata să se repeadă în toţi din jur.

— Unde e slujitorul care are misiunea să deschidă uşa? a început ea, furioasă.

— Care uşă? a întrebat Broscoiul.

Alice aproape că a bătut din picior, iritată de încetineala cu care îşi tărăgăna Broscoiul răspunsurile.

— Uşa *asta*, bineînţeles.

Broscoiul s-a uitat preţ de un minut la uşă, cu ochii lui mari, inexpresivi. Pe urmă s-a apropiat de uşă şi a frecat-o uşor cu degetul mare, de parcă încerca să vadă dacă se ia vopseaua. După care s-a uitat la Alice.

— Să deschidă uşa? Dar ce-a întrebat?

Era atât de răguşit, încât Alice abia de-l putea auzi.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, i-a răspuns.

— Doar vorbesc englezeşte, nu? Sau eşti surdă? Ce

te-a întrebat?

— Nimic! a răspuns Alice enervată. Am bătut în uşă.

— N-ar fi trebuit să faci asta – n-ar fi trebuit – o jigneşte.

După care s-a apropiat de uşă şi a lovit-o cu piciorul lui imens.

— Las-o în pace, a continuat Broscoiul, ţopăind înapoi la copacul sub care se odihnise. Las-o în pace şi o să te lase şi ea în pace pe *tine*.

În momentul acela uşa s-a deschis larg şi s-a auzit dinăuntru o voce piţigăiată care cânta:

În lumea din oglindă grăi Alice suverană: „*Am sceptrul în mână, am pe cap coroană, Fiinţele din oglindă să vină toate la dineu, Le aşteptăm*: *Regina Neagră, Regina Albă şi eu*”.

Şi sute de voci i s-au alăturat în cor:

Umpleţi paharele, unul să nu fie gol Stropiţi pe masă, daţi nasturii rostogol, Muiaţi pisici în cafea, în ceai, şoricei Aclamaţi Regina de treizeci de ori trei.

După care a urmat o cacofonie de voci care aclamau, şi Alice a simţit nevoia să-şi spună: „De treizeci de ori trei fac nouăzeci. Mă întreb dacă cineva calculează”. Un minut mai târziu s-a lăsat din nou tăcerea, şi apoi aceeaşi voce piţigăiată a cântat altă strofă: 210

„*Voi, făpturi din oglindă, veniţi încoace „Declamă Alice*. „*Mare cinste vi se face*: *Cea mai înaltă onoare, să iei ceaiul, vezi bine, Alături de Regina Neagră, de cea Albă şi de mine*”.

Şi din nou Corul:

Terci şi cerneală turnaţi în pahare Orice-i bun de băut, până şi vouă Puneţi nisip mult sirop, lână şi vin Aclamaţi Regina de nouăzeci ori nouă

„De nouăzeci de ori nouă! a repetat Alice cu disperare. Of, nu se mai poate! Ar trebui să intru de îndată”.

Zis şi făcut. A intrat, şi în momentul în care s-a ivit s-

a lăsat o tăcere mormântală.

Alice a aruncat o privire neliniştită mesei din mijlocul sălii spaţioase şi a observat că erau vreo cincizeci de oaspeţi de toate speciile: animale, păsări, ba chiar şi nişte flori.

„Mă bucur că au venit fără să aştepte să fie invitaţi, şi-a spus ea. N-aş fi ştiut niciodată pe cine ar fi trebuit să invit”.

În capul mesei erau trei jilţuri: Regina Neagră şi Regina Albă ocupaseră două dintre ele, dar jilţul din mijloc era gol. Alice s-a aşezat în el, jenată de tăcerea care o înconjura, jinduind să audă pe cineva vorbind.

În cele din urmă s-a exprimat Regina Neagră:

— Ai pierdut supa şi peştele. Aduceţi carnea!

Şi ospătarii au pus pe masă, în faţa lui Alice, o pulpă de oaie. Alice a privit-o cu oarecare nelinişte, pentru că niciodată până atunci nu tranşase o friptură.

— Pari cam stingheră, i-a spus Regina Neagră: dă-mi voie să te prezint acestei pulpe de oaie: Alice – Carnea de

Oaie; Carnea de Oaie – Alice.

Pulpa de oaie s-a ridicat vertical în farfurie şi i-a făcut o plecăciune lui Alice, şi aceasta s-a înclinat la rândul ei, neştiind dacă trebuie să fie speriată sau amuzată.

— Îmi îngăduiţi să vă ofer o felie? a întrebat, luând cuţitul în mână şi uitându-se de la o Regină la cealaltă.

— Categoric nu! a răspuns Regina Neagră cu o voce hotărâtă; ar însemna să încalci eticheta dacă ai tăia din cineva căruia tocmai i-ai fost prezentată. Luaţi pulpa de pe masă!

Ospătarii au îndepărtat rapid platoul cu pulpa de oaie şi au adus în locul ei o amplă prăjitură cu stafide.

— Vă rog, nu mă prezentaţi şi prăjiturii, s-a grăbit Alice să ceară; ar însemna să nu mai avem nimic de mâncat. Pot să vă servesc din ea?

Dar Regina Neagră a privit-o îmbufnată şi a mârâit:

— Prăjitura – Alice. Alice – Prăjitura. Luaţi de pe

masă prăjitura!

Şi ospătarii au îndepărtat-o atât de rapid, încât Alice nici n-a avut timp să-i răspundă la plecăciune.

Pe de altă parte, nu vedea pentru ce Regina Neagră ar trebui să fie singura care dă ordine; aşadar, cu titlu de experienţă, a strigat:

— Ospătar! Adu înapoi prăjitura!

Şi prăjitura a reapărut, ca printr-o scamatorie. Era atât de mare, încât Alice s-a simţit intimidată în faţa ei, aşa cum se simţise şi în faţa pulpei de oaie; totuşi, şi-a biruit, cu efort, timiditatea, a tăiat o felie şi i-a oferit-o Reginei Negre.

— Ce impertinenţă! a grăit Prăjitura. Mă întreb cum te-ai fi simţit tu, creatură, dacă s-ar fi tăiat o felie din tine?

Vorbea cu o voce groasă, untoasă, şi Alice nu găsea nimic de răspuns; nu putea decât să stea locului cu gura căscată.

— Spune ceva, a intervenit Regina Neagră, e ridicol să laşi întreaga conversaţie în seama bietei Prăjituri.

— Ştiţi, astăzi am avut parte de atâtea poezii, toată lumea mi-a recitat, a început Alice uşor speriată de faptul că în clipa când deschidea ea gura se lăsa o tăcere deplină şi toate privirile erau aţintite asupra ei; şi vreau să subliniez un lucru curios: într-un fel sau altul, toate poemele se refereau la peşti. Lumea de aici îndrăgeşte atât de mult peştii?

Se adresa Reginei Negre, al cărei răspuns o cam luase razna de la subiect.

— Cât despre peşti, i-a răspuns Regina vorbind rar şi solemn şi apropiindu-şi gura de urechea lui Alice, Majestatea Sa Regina Albă cunoaşte o ghicitoare drăguţă despre peşti – tot în versuri. Vrei să ţi-o recite?

— Majestatea Sa Neagră e foarte amabilă că a pomenit de acest lucru, a murmurat Regina Albă în cealaltă ureche a lui Alice, cu o voce ca un uguit de porumbel. O să fie o încântare pentru mine – pot s-o spun?

— Vă rog, a răspuns Alice foarte politicoasă.

Regina Albă a râs fericită şi a mângâiat-o pe Alice pe obraz. Apoi a început:

„Mai întâi peştele se prinde. Asta-i uşor, îi poate prinde şi un copil”.

„Dup-aceea, peştele se vinde. Nicio problemă, pe două parale cumperi şi-un kil”.

„Apoi fript peştele trebuie să fie! Asta-i un fleac, e gata într-un minut”.

„Pe urmă îl pui în farfurie. „Iată-l în farfurie, s-a şi făcut!”

„Serveşte-l, cu pâinea şi colacul!” E prea lesne să pui o cină ca asta pe masă”.

„Acum trebuie luat capacul! Ah, asta-i prea greu, curajul mă lasă!”

Fiindcă, uite, stă lipit – Peştele la mijloc, pe sub capac nu găseşti intrare:

Ce o fi mai uşor de făcut? Să descoperi peştele, ori astă ghicitoare?

— Ia-ţi un minut de gândire şi pe urmă ghiceşte răspunsul, a sfătuit-o Regina Neagră pe Alice. Între timp, noi o să bem în sănătatea ta. În sănătatea Reginei Alice! a strigat din fundul rărunchilor, şi toţi oaspeţii au pornit să bea, dar în maniere foarte diferite: unii şi-au pus paharele pe cap, răsturnate ca nişte stingătoare, şi sorbeau picăturile care li se prelingeau pe faţă; alţii au culcat carafele şi au băut vinul care se scurgea pe la marginile mesei – iar trei dintre ei (care păreau a fi canguri) s-au căţărat pe platoul cu friptură de oaie şi au început să leorpăie sosul – „exact ca nişte porci la troacă” a gândit Alice.

— Ar trebui să ţii un discurs de mulţumire, i-a sugerat Regina Neagră, încruntându-se.

— Noi o să te sprijinim, i-a şoptit Regina Albă, când Alice, supusă, dar puţin speriată, s-a ridicat să vorbească.

— Vă mulţumesc foarte mult, i-a răspuns în şoaptă

Reginei Albe, dar mă pot descurca şi fără sprijin.

— Nu aşa se procedează, i-a retezat vorba Regina Neagră cu hotărâre în glas.

Aşa încât Alice a acceptat de bunăvoie să fie sprijinită. („Şi mă presau atât de puternic, avea ea să povestească mai târziu, când i-a descris surorii ei istoria ospăţului. Ziceai că sunt gata să mă strivească între ele.”)

Într-adevăr, a fost greu pentru ea să se menţină dreaptă în timp ce-şi ţinea discursul: cele două Regine o împingeau cu atâta putere de o parte şi de alta, încât aproape că au ridicat-o pe sus.

— M-am ridicat ca să vă mulţumesc, a început Alice, şi chiar se ridicase cu câţiva centimetri în timp ce vorbea – dar s-a ţinut de marginea mesei şi a reuşit să rămână locului.

— Ai grijă! a strigat deodată Regina Albă, înşfăcând-o pe Alice de păr cu ambele mâini. Urmează să se întâmple ceva!

Şi în clipa aceea (cum avea să povestească Alice mai târziu) s-au petrecut, într-adevăr, tot felul de lucruri. Lumânările s-au înălţat până în tavan, arătând ca nişte trestii cu focuri de artificii în vârf… Fiecare sticlă de vin şi-a ales câte două farfurii pe care şi le-a fixat ca pe nişte aripi, şi astfel, 214

cu furculiţe în chip de picioare, au început să se zbenguie în toate direcţiile („şi chiar că arată ca nişte păsări” a gândit Alice, atât cât mai putea gândi în brambureala generală.)

În momentul acela a auzit un hohot de râs răguşit, care venea de lângă ea, şi s-a întors să vadă ce se întâmplă cu Regina Albă, dar în locul ei în jilţ se instalase pulpa de oaie.

— Aici sunt! a strigat o voce din castronul de supă, şi Alice s-a întors din nou, la timp ca să vadă faţa latră şi blajină a Reginei Albe zâmbindu-i de pe marginea supierei, înainte de a se scufunda în supă.

Nu mai era niciun minut de pierdut. O parte din oaspeţi zăceau în farfuriile de mâncare, iar polonicul mărşăluia fudul pe masă, îndreptându-se spre scaunul lui Alice şi făcându-i acesteia semne nervoase să nu-i stea în drum.

— Nu mai pot răbda toate astea! a strigat ea, sărind în picioare şi apucând cu ambele mâini faţa de masă; o scutură zdravăn, farfuriile, felurile de mâncare, oaspeţii şi lumânările s-au prăvălit grămadă pe jos.

— Cât despre *tine*, a continuat Alice, întorcându-se furioasă spre Regina Neagră, pe care o considera capul tuturor răutăţilor – dar ia-o de unde nu-i: Regina se împuţinase brusc, până ajunsese cât o păpuşă micuţă, şi acum se găsea pe masă, rotindu-se în căutarea şalului care se târa în urma ei.

Oricând altă dată, Alice ar fi fost surprinsă de asemenea privelişte, dar *acum* era prea întărâtată ca să se mai poată mira de ceva.

— Cât despre *tine*, a repetat ea apucând micuţa creatură care era gata să sară peste o sticlă ce aterizase pe masă, am să te scutur până ce ai să te prefaci într-o pisicuţă, asta am să fac!

X Scuturarea în timp ce vorbea, a ridicat-o de pe masă şi a scuturat-o cu toată puterea ei în faţă şi în spate.

Regina Neagră nu a opus rezistenţă: doar că faţa i s-a închircit şi ochii i s-au lărgit: mari şi verzi. Şi în timp ce Alice o scutura, Regina devenea din ce în ce mai scundă… şi mai grăsuţă… şi mai moale… şi mai rotundă… şi…

XI Deşteptarea

… şi, într-adevăr, până la urmă, nu era decât o pisicuţă.

XII Cine a visat?

— Majestatea Voastră Neagră n-ar trebui să toarcă atât de zgomotos, a spus Alice, frecându-se la ochi şi adresându-se pisicuţei cu respect, dar şi cu oarecare

severitate. M-ai deşteptat dintr-un vis atât de frumos! Şi tu, Kitty, ai fost alături de mine – în toată acea lume din Oglindă. Ştiai, drăguţo?

O deprindere foarte stânjenitoare a pisicuţelor (Alice făcuse cândva această remarcă) este aceea că, orice le-ai spune, ele întotdeauna torc. „Ar fi bine să toarcă pentru „da” şi să miaune pentru „nu”, să se stabilească o regulă de genul ăsta, şi atunci s-ar putea purta o conversaţie cu ele. Altfel, cum se poate discuta cu o persoană care *mereu* spune acelaşi şi acelaşi lucru?”

În ocazia de faţă pisicuţa nu făcea decât să toarcă – aşadar, era cu neputinţă de ghicit dacă voia să spună „da” sau „ba”.

Drept care Alice a căutat printre piesele de şah de pe masă până a dat peste Regina Neagră, după aceea s-a lăsat în genunchi pe covoraşul din faţa sobei şi a aşezat pisicuţa şi Regina faţă-n faţă.

— Ei, Kitty, a spus bătând din palme triumfător, mărturiseşte că te-ai transformat în *asta*!

(„Dar nici nu se uita la Regină, a observat Alice mai târziu, când i-a povestit surorii ei totul; ba mai mult, a întors 218

capul şi s-a făcut că nici n-o vede; dar părea puţin ruşinată, aşa încât cred că ea *trebuie* să fi fost Regina Neagră.”)

— Stai ceva mai ţanţoşă, drăguţo, i-a strigat Alice cu un râs vesel. Şi fă o plecăciune în timp ce te gândeşti la ce ai de… la ce ai de tors. Adu-ţi aminte că în felul ăsta câştigi timp.

A ridicat pisicuţa şi a sărutat-o în cinstea faptului că fusese Regina Neagră.

— Fulg de Zăpadă, comoara mea, a continuat Alice privind peste umăr la Pisicuţa Albă, care încă răbda stoic să i se facă toaleta, când o să termine Dinah treaba cu Majestatea

Voastră Albă? Probabil că de asta arătai atât de

şleampătă în visul meu – Dinah, tu ştii că lingi şi freci o Regină Albă? E

O lipsă de respect din partea ta.

„Mă întreb în cine s-o fi prefăcut Dinah?” a continuat Alice să flecărească, instalându-se confortabil cu un cot pe covoraş şi cu bărbia în palmă pentru a putea urmări mai bine pisicuţele.

— Spune-mi, Dinah, tu erai Ouţ Piticuţ? Cred că da, oricum însă, nu te lăuda încă faţă de prietenii tăi, pentru că nu sunt sigură sută la sută. Apropo, Kitty, dacă într-adevăr m-ai însoţit în visul meu, un lucru cred că ţi-a plăcut mult:

mi s-a recitat o asemenea cantitate de poezie, şi toate despre peşti. Mâine dimineaţă o să ai parte de o adevărată bucurie: în timp ce o să-ţi iei micul dejun, eu o să-ţi recit

„Morsa şi Dulgherul”; şi după aceea, drăguţo, ai să te faci că ai mâncat stridii.

Şi acum, Kitty, haide să vedem cine a visat toate astea?

E o întrebare serioasă, draga mea, şi nu-ţi mai linge atâta lăbuţa aceea de parcă Dinah nu te-a spălat azi-dimineaţă. Vezi tu Kitty, trebuie să fi visat sau eu, sau Regele Negru. El a făcut parte, desigur, din visul meu – dar şi eu am făcut parte din visul lui. Să fi fost visul Regelui Negru? Tu, Kitty, draga mea, ai fost soţia lui, aşadar trebuie să ştii mai bine. Oh, Kitty, ajută-mă să mă lămuresc. Lăbuţa aia a ta poate să mai aştepte.

Dar impertinenta pisicuţă a pornit să-şi lingă altă labă şi s-a făcut că nu a auzit întrebarea: – Dar tu, cine crezi tu că a visat?

O barcă sub un cer senin Alunecând pe ape lin Apus de soare, cristalin – Şi, cuibăriţi, vreo trei copii Ascultă basmul, cu ochii lor vii întreabă ce a urmat. „Şi? ce?”

Cât e de-atunci, de la amurgul stins, Cuvintele-au pălit – nu înadins, Iulie s-a dus şi azi a nins.

Dar stăruie în mintea mea

Alice, aşa cum alerga

Sub cer, ca într-un vis, cândva.

Şi azi se cuibăresc copii s-*asculte iar, cu ochii vii Poveştile, aceleaşi, mii.*

Ei stau aici, unde e Ţara Minunilor, se-adună seara şi-ascultă, până trece vara.

Astfel plutesc pe rău deschis Trec peste prag de Paradis Candoare? Viaţa este vis.